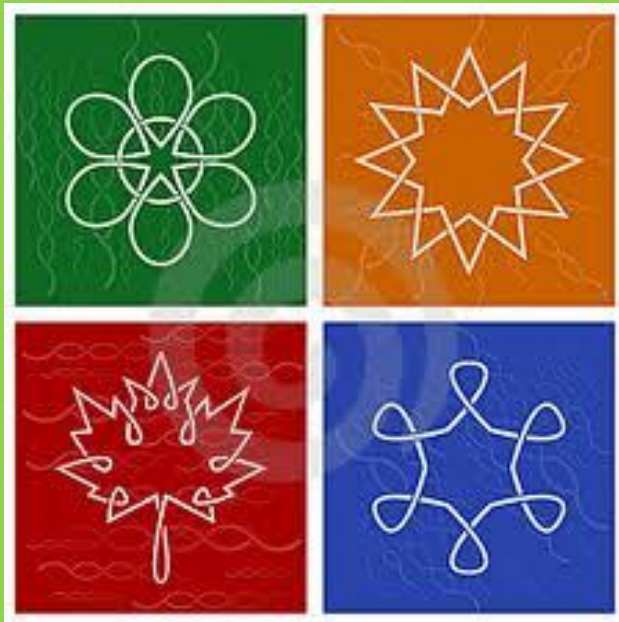

Jiří Zygma

Román na čtyři doby

Je jaro. Je krásné jaro. Chápete? Chceme ještě hezčí. Po čem se to sápete? Hezčí už si ani nemůžeme představit. Fantazii se meze nekladou. Když se nekladou, vytvoříme si příběh, kde bude jaro nejhezčí, ale to je téměř jediné, co víme. Chápete? Postupně si vymyslíme plno jiných okolností, možná se nám to i poplete.

Je jaro. Je krásné jaro. Už chápete? Hezčí už nemůže být, ale krásnější snad ano. Všecko krásně pokvete, zelená se tráva, stromy nabývají energií a příroda se probouzí. Zvířata se množí, spratkama se to hemží. Země je nová a začíná opakovat svůj pravidelný roční cyklus. Vše jde bezvýznamně znovu, od začátku, úplně z nuly, jako by předtím nic nebylo, všechno se smaže, jen někteří z nás jsou o něco starší.

Bob sedí úplně tiše na palouku nedaleko vesničky, jen půl míle od vesnice Litlond. Přejdete kopec, míjíte kostel, hned kapličku, jdete podél lesa a na samém okraji lesíku vidíte malou neviditelnou vyvýšeninu, porostlou trávou a posypanou kamením. Jakmile usednete, máte pocit, že jste úplně někde jinde - po pravé straně les, po levé zanedbané pole a před

vámi se rozprostírá nekonečná krajina posetá stromky, řekami, rybníky, kopci a v dáli mohutnými horami - vše je strašně daleko a nepředstavitelně nízko. Jste ve vzduchu, létáte a pod vámi je celý širý svět. Jste Bůh, nemusíte dýchat, mrkat, nemusíte nic. Bob tady sedí v každém volném čase. Jakmile splní své povinnosti, odejde s krabičkou poslední záchrany na samý konec světa, do časů plných ideálů, nicoty, tam, kde ho nikdo nezná, ale všichni ví, kdo je, tam, kde ho nikdo neruší. P(a)láček je na samotě, Bob je přesvědčen, že tady snad nikdo nikdy nebyl - místo není nedostupné, ale je Jeho-va-ndrákem se tak stal, neboť zde někdy tráví i noci. Nebere s sebou nic, celou noc probdívá a strnule sedí. Není mu zima, nepotřebuje být teple oblečen. Dívá se dolů a ani jeho oči se nepohnou. Ruce objímají kolena a hlava je opřena o jablka. Vždy to tak je, nikdy by to nemohlo být jinak. Ráno by měl jít do školy, ale mnohokrát se již stalo, že zde proseděl i dva dny. Pak se podívá domů, najde se a jde zpět. Matka ho nehledá, ona jediná ví, kde je, ale nikdy za ním nepřišla. Bob otce nemá. Vychodil základní školu a po známosti se dostal na litlonské gymnázium. Je ve třetím ročníku a možná, že už

dlouho nebude. Docházka je mizivá, výsledky ještě více. Bobovi na budoucnosti nezáleží, žije v jiném světě. Matka se s tím pokusila vyrovnat a už si připustila, že se vždycky může obrátit na svého bratra, který by Boba zaučil do kovářského řemesla a zaměstnal by ho. Bobovi je úplně jedno, co s ním bude, chápete? Život ho možná naučí, možná že s ním i zamete.

Jako obvykle, tedy i dnes, sedí strnule na už pomalu vysezeném palouku a přihlížející (pokud by nějaký byl) by řekl, že "čumí do blba". Ale Bob přemítá o životě, o tom, proč člověk vůbec existuje, jaké je jeho postavení ve vesmíru, co bude, co vůbec je - vše je snad jen iluze? Plno otevřených otázek a Bob má stále potřebu o nich uvažovat. Atmosféra k tomu jako stvořená - chládek, tiše ševelící stromy, snad také filozofující, nikde nekončící kraj a v něm človíček, který jej má jen pro sebe. A to vše je nevyličitelně krásné, přitom svět si klade otázku, proč vše znovu? Když to k ničemu nespěje? Vždyť pokaždé je to přeci jiné, jinak nádherné, ba můžeme s jistotou tvrdit, že právě letos je to nejkrásnější, nikdy to určitě nebylo tak mystické. Alespoň pro Boba.

ON to vnímá jinak, po svém - Bob zažívá ty nejhezčí pocity. Bobovi je sedmnáct let. Jaké souvislosti mají čísla s hvězdným prostorem?? Jaké třeba sedmnáctka.. a co.. třiatřicítka? Proč je svět neomezen? Proč nemůže být omezen? Pak by se vše postupem času vyřešilo a nikdo už by si nekladl tak NEOMEZENÉ otázky?!?!? I čas, který tu Bob promedituje, je právě v tuto chvíli nekonečný, může tu přeci klidně prosedět celý život a pak.. jestli něco je.. Co ho tedy přiměje k tomu, aby zašel domů podívat se k matce, o které ani pomalu neví, že existuje? Bob teď žije většinu svého života ve fantazijních myšlenkách, proto také ty hodiny (pro jiné) ztraceného času. Přenese se do jakési jiné sféry, a to zcela nenásilně, na základě podnětu podvědomého vnímání krásy světa, přírodního opojení; vše se může odehrát během jediné vteřiny nebo to trvá i celé hodiny. A "tam" může být minutu (a je to pro něho celá věčnost) a stejně tak dva tři dny a je to pro něj (ale ne pro jeho žaludek) chvilka. Onen svět je snad ještě více neomezený než ten reálný, i když s ním neoddelitelně souvisí. Stačí, aby hřmotně zakručelo v trávicí soustavě, zakrákoralo lesní ptactvo nebo

proletělo nesnesitelně hlučící letadlo a Bob je nechtěně (ale bohužel již nuceně) zpět. Než se přeorientuje, proběhne mu v hlavě plno myšlenek, tázajících se kdo je, co tu dělá, kolik je hodin, zdali ho nehledá mamka, co bude ve škole, pak si zpětně uvědomí, že ho žádná škola nezajímá, a po chvíli se dostaví (ale to už ve velké míře) HLAD. Pro Boba by bylo jistě pohodlnější, kdyby se nemuselo jíst. Spolu s hladem si také uvědomí, že mu hrozně vyschlo v krku. Po dlouhém zvažování obvykle nerad zavítá domů a vyčká si, až matka odejde v pravidelný čas na nákup. Poté nakluše domů, nabere do trička co nejvíce potravin a vrací se. Než aby se s matkou hádal, nají se radši za nejbližším domem. Že bude mít strach, kde je Bob tak dlouho? Ale kdepak! Ta už si zvykla. Většinou přijde z nákupu nebo z návštěvy a najde jen prázdnou lednici a na stole snad i již spěšně naškrábaný obehnaný vzkaz:

"Mami, neboj se, sem v pořádku, vrátím se brzy. Ve škole sem byl. Bob."

Když Boba okolnosti donutí přijít domů na delší dobu, tj. přijít se špinavým prádlem, obrovským hladem, chutí pohodlně se vyspat, s potřebou "utěšit" maminku a trochu jí pomoci v domácnosti, ale také výjimečně zajít

do školy, tak holt musí přetrpět mamčinu přednášku o slušném životě a o vyhazovu ze školy spolu s uspořádanými nadávkami. Náhle se dojemně s maminkou "udobří", pomůže jí s nádobím a jde brzy spát. Hned ráno buď odejde na palouk, nebo má ještě slavnostně namířeno do školy s omluvenkou, kterou mu zoufalá přemluvená maminka sepsala. Nedopustila by totiž, aby její syn nedostudoval, přičemž stále doufá, že se do maturitních zkoušek vzpamatuje. Pak bude syn stát na vlastních nohách (dávat jej na vysokou školu nemá cenu, však mu strýc jistě "nabídne" místo ve své kovářské dílně), a to ať už si dělá, co chce. Stejně ho to přejde, myslí si, však on hoch pozná, co život obnáší a co s sebou přináší za starosti. A to už nebude mít nezodpovědnost místo.

Takováto situace, kdy se Bob vrátí domů i na noc, se opakuje zhruba v dvoutýdenním až třítýdenním intervalu, a to se Bob přemůže.

Vůbec ho nezajímá hospodářská krize třicátých let, která zasahuje finančně i jeho maminku, jež si musí sama vydělávat (otec je s ní rozvedený, žíví svou rodinu a na Boba nepřispívá) a mnohdy po nocích i přivydělávat. V tom je Bob dost slepý, až sobecký.

Jinak by se dalo říci, že je to mírumilovný chlapec, hodně citlivý, uzavřený, zasněný a někdy až nepřístupný. Je stále potichu, ale občas ze sebe vysype vše, co v sobě jinak tají, co ho trápí. Ukáže prostě své "pravé já" a všichni se na něho najednou začnou dívat i trochu jinak, než se dívali doposud. Bob je tak trochu dětinský, tajemný, záludný, ale nikdy by nikomu neublížil. Když ho chce člověk poznat ze všech stran, musí s ním trávit spoustu času, a to zřejmě není v případě Boba možné. Určitě by toho dotyčný nelitoval, kdyby se s ním blíže seznámil. Bob je náhle přátelský a otevřený a pak už dokáže o problémech nekonečně diskutovat. Dobře ho tedy zná jen jeho matka, i když se v poslední době dost změnil. Spolužáky moc dobře nezná, natož aby ho oni přijali mezi své přátele. Otec matku opustil, když Bobovi bylo sedm let, a od té doby svého syna neviděl. Tak tedy Boba chápete? To jistě ne. Jestli ano, brzy váš dojem odkvete.

Je 28. dubna 1933 a stále se otepluje. Bob se už nyní těší na horké letní dny, ale zároveň nechce, aby jaro skončilo. Všechno už je téměř měsíc pokryto zelení a nové kabáty ustavičně voní čerstvostí.

Bob se právě vrátil ze školy. Když tam jednou za pár týdnů přijde, spolužáci ho téměř ani nepoznají, a jednou, když si Bob sedl do lavice a zazvonilo na hodinu matematiky, profesor na něj vyjel, že si spletl třídu nebo co. Bobovi se ve škole nelíbí. Místo, aby ho žáci a kantoři slavnostně přivítali, se na něj všichni dívají s nevraživostí, jako by ho chtěli zavraždit - a kolikrát Bob ani nepochyboval, že by to udělali.

Tentokrát - vlastně jako "obvykle", byla omluvenka přijata třídním učitelem a posléze ředitelem s velikou pochybností. Jak se ovšem brzy přesvědčili, podpis jeho maminky byl pravý. Ale důvod nepřítomnosti? ZÁPAL PLIC? Proč tady potom není razítko a podpis místního lékaře?

"To si jako ležel doma a u doktora si nebyl?"

"Já.. já.. ovšemže ANO.. maminka vám to potvrdí.."

To jsou ale blbci, pomyslel si Bob, kdybych byl na jejich místě, už bych se dávno vyhodil. A já přijdu zrovna v ten den, kdy máme ty nejhorší předměty.

Angličtina - no prosím, profesorka - už ani nevím, jak se jmenuje - mě vyvolala z té nejtěžší látky, která už je dávno probraná. A já, ačkoliv

značně utlačován svými kolegy, jsem dostal ..... ZA JEDNA!

V následující hodině biologie jsem samozřejmě nic neuměl. Ale mladá profesorka, které se zřejmě líbím, mi i přesto dala ..... ZA TŘI!

No a v konečné dvouhodinové matematiky jsem byl vyvolán na jakýsi algebraický výraz. Šel jsem na to svou logikou: $X + y = Xy - tzn.$, že výrazy s potencionálními a téměř racionálními hodnotami se vždycky musí rovnat nule, tj. $qibwvneiwoqtrohtrhwlworthpwny = 0$. A kupodivu ..... ZA DVĚ!

Jestli to tak půjde dál, tak budu do školy chodit jedenkrát za rok!

Po vyučování jsem využil mé přítomnosti ve škole a zúčastnil jsem se zdárně - samozřejmě "načerno" - vynikajícího obědu ve školní jídelně.

Dnešní vesměs příjemné zážitky ze školního prostředí dodaly Bobovi jistou sebedůvěru. A tak se příjemně naladěn dvakrát těšil na následující meditace. Ještě se na chvíli ovládl a zastavil se zpět domů, aby podal své matce radostnou zprávu o svém mimořádném úspěchu. Poté se dostatečně nasytil a skokem byl na paloučku.

Ale nebylo to tak dobré, jak Bob předvídal. Dnešní zkušenosti mu nedovolily dostat se "TAM" a nutily ho přemýšlet o realitě - především o

škole, mamce a zvláště o jeho budoucnosti. Teď už to bylo dvojnásobně silnější a jeho "meditací" se vlastně stalo přemýšlení o skutečném světě. Stále více ho pozastavovala myšlenka, jak to bude dál. Vždyť to tak krásné donekonečna být nemůže, vždyť za chvíli, až dokončí školu, pokud se mu to podaří, nebude mít kde bydlet, nebude mít co jíst, nebude mít kde pracovat. A stejně, když bude mít co jíst a tudíž dennodenně pracovat, nebude mít čas na krásné přemítání a zbavování se všech stresů a povinností. Bob se nyní hodně zamotal a nemůže momentálně najít jediné řešení. Ví jen a přeje si, aby nezestárl, aby se čas zastavil a aby bylo všechno tak, jak je. Bob po dlouhém zvažování dospěl k závěru, že se to určitě zastavit nedá - ani v jeho mysli, ani v mysli jiných, a proto musí využít bezprostřední přítomnosti naplno, poznat co nejvíce věcí, dokud je čas, užívat si dokonale, ABSOLUTNĚ.

To, o čem Bob nikdy tak do hloubky neuvažoval, mu ale nedovolilo pustit se do toho "ABSOLUTNÍHO POZNÁNÍ" - sebe samého, druhých, citů, světa....

TO NESTIHNU!

PROKLÍNÁM TUHLE ILUZI!

PROČ JE VŠE TAK NEOMEZENÉ?

Tak už tedy chápete? To jistě ne, vy už beztak chrápete.

O den později už Bob k problémům, které se najednou nakupily, přistupoval uvážlivěji a rozhodněji. Přece jen na něco přes noc přišel a úvaha o realitě ve vztahu k fikci z něj udělala za těch pár hodin mnohem moudřejšího. Bob zřejmě přeskočil tu neidentifikovatelnou bariéru, která mu paradoxně pomohla řešit otázky s rozumem. Především si rozdělil své zájmy do několika "zásuvek", aby v tom neměl chaos. Až měl vše uspořádáno, začal jednu po druhé prohrabávat a zabývat se jí.

1) Kdo vlastně jsem?

Jsem bytost jako každá jiná? Je má psychická hodnota vyšší než má tělesná? Je vůbec mé tělo skutečné? Je to vše jen přelud? Moje psychická hodnota musí být nepochybně vyšší, protože psychika si vymyslela vše kolem mne. Vše je řízeno mou hlavou. Vše je zařízeno tak, aby zde nebylo nic nepochopitelného. Přitom vše je tak nepochopitelné. Ano, jistě! Jak by jinak mohly všechny přírodní zákony tak skvěle souhlasit? A oponovat fyzickým jevům? ANO! Já a má mysl jsme třeba zařídili, aby se narodilo.... kuře. A až samo zplodí jistý počet kuřat, zemře, aby dalo prostor jiným. Jak

jednoduché! .. a přitom tak složité.... Ano, vše jasně odpovídá! Dokonce i já.. Ne, vlastně umře jen mé tělo, abych měl dojem, že stále vše odpovídá, avšak já - jako JÁ - tedy **JÁ**, budu existovat věčně. V jiných podmínkách - samozřejmě. Například budu .. Jaký má vůbec hmota smysl? .. Budu nehmotný!! Budu ANTIHMOTA, která se nebude pohybovat, nebude mluvit, cítit, nebude ani v prostoru, nebude NIC. A pak budu možná spokojenější, než jsem teď. Kdo tedy jsem? Já jsem přeci ten, jenž nemůže nikdy poznat svět, jak jej vnímají jiní.. Vlastně jiní nejsou! To jsou všichni jen mé výplody fantazie, které mě milují, nesnášejí, obdivují a shazují,.. Jaký jsem já? Takový, jaký nejsem! A co když to vezmu z reálného konce? Asi bych měl v tomto druhu života, přestože mě jich čeká spousta, žít jen (anebo z velké části) REÁLNĚ. To je snad jen jeden z mých životů, kdy mohu poznat realitu. Proto si ji musím vychutnat. Teď chci milovat a nesnášet druhé, dokud ty vymyšlené druhy mám! Tak to asi vypadá, že budu muset častěji chodit do školy a domů, abych ty druhé mohl poznat, dokud tu jsou.

2) Kdo jsou ti druzí?

Kdo jsou ti druzí pro mě? Co pro mne znamenají? Ano, musím hojně

navštěvovat školu a taky mamku.. Vždyť já vůbec ty lidi neznám! Máma je pro mě máma a tak ji miluji.. Jak se vůbec ti lidé ve škole jmenují? Jací jsou? Prakticky já jsem s nimi nikdy nějak blíže nemluvil. Občas jsem s klukama hrál baseball, prohodil s nimi pár slov.... S profesorem matematiky jsem se jednou po vyučování bavil, se strýcem taky párkrát,.... Já vlastně nemám tátu!! Co to vůbec otcovství je? To je nějaké.. mateřství z chlapské strany? .. Co to je vůbec ta "chlapská strana"? A já ani nemám bratra! Jaké to je koupit bráškově dárek k narozeninám, pobít se s ním, bavit se s ním o holkách, o s.. Já jsem úplně zapomněl na holky! HOLKY? HOLKY? Ksaku! S nimi souvisí i další problém

-

3) Co je to milovat?

To už jsem se ptal, co je mít rád mámu (to snad vím), tátu, bráchu, spolužáky - to může být jakžtakž normální, ale milovat dívku? Já se tak stydím! Mně je sedmnáct a do teďka jsem se nijak víc s holkama nebavil, natož aby se mně nějaká líbila.. A což teprve ji mít rád - jako chodit s ní do kina, líbat se s ní, kupovat jí zmrzlinu.. Párkrát jsem o tom něco v bijáku viděl - to zas jo, ale abych o tom věděl něco víc.. No cpěte někomu do hlavy

něco, co neznáte! Ale všichni z toho dělají takové velké romány! To musí být teda úžasné! Vůbec si nedovedu představit, že se budu s nějakou holkou držet za ruku a pak.. Co když se vůbec žádné holce nelíbím? .. A které? Vždyť ve škole jsou samé fifleny a.. Já jsem se vlastně nikdy nedíval, jak se ke mně ty holky chovaly.. MÁM NÁPAD! Zítra půjdu do školy a zjistím to! Stejně jako se budu kamarádit se všema klukama. Snad mě naučí kouřit cigára a ukážou mi nějaké fotky.. no a potom se zeptám profesora na nějakou zajímavost. A pak.. pak navštívím mámu a budu si s ní dlouze povídat.... třeba o holkách! ANO! ANO! Hned zítra!! Snad už zmatenost Boba chápete? Ne, vaše intuice se rovná dojmům kuřete.

Dnes je 30. dubna 1933 - poslední den v měsíci. Bob včera těsně po setmění usnul a probudil se dneska již brzy ráno. Jeho usilovné myšlení mu dalo včera asi hodně zabrat, a tak okamžitě usnul chtě nechtě. Dnešní ráno se vskutku vydařilo. Je báječný den, již příliš nevzdálen tomu letnímu.

Sotva se Bob probрал, užuž se chystal sejít dolů do vesnice. Otřel si ospalý obličej, udělal si "malou duševní rozcvičku" a s chutí a radostí, přesvědčen o svém budoucím úspěchu,

klesal houpavým krokem dolů. Energii čerpat nemusel, organismus si dost odpočinul přes noc. Přesto Bob do sebe plnými doušky nasával vůni borovičnatého lesa a zpěv zamilovaného ptactva spolu s nádherou nevyzpytatelné přírody. Bob nikdy nebyl se sebou a světem tak spokojen a nikdy se tak nikam netěšil jako teď. Má pocit, že on je tvůrcem všeho dění. Dneska se nejde vzdělávat z knih, ale z lidí. Bude si všímat sebemenších detailů v chování jeho spolužáků k němu, ať už budou zlí nebo přívětiví. Těší se, nemůže se dočkat a stále zrychluje, aby nepromarnil jediné jiskření mezi těmi neznámými bytostmi. Klesání dodává Bobovi stále větší sebedůvěru. Nyní už se nachází na okraji lesíku. Za chvíli by se měla vynořit kaplička a hned za ní kostel. Bob optimisticky přidává do kroku. Již se objevuje poslední telegrafní sloup, který je v této vesnici k vidění a blízko něj se skromně tyčí tmavě hnědá kaple v románském slohu. Bob si u ní všiml vybitého okna, a tak tedy kaplička, která ho vždycky něčím tak tajemným přitahovala, se teď najednou odhalila a Bob do ní měl volný přístup. Chvíli sice rozvažoval, zdali je vůbec správné bez dovolení chodit na pozemek "božího spasitele", ale to

už se rozešel ke kapli, zastrčené uprostřed zarostlé louky. Vždycky, když tudy Bob procházel, se raději místu vyhýbal. Něco nejasného jej odpuzovalo, ale zároveň i lákalo. A nyní se mu naskýtá jedinečná příležitost - nevyužít ji by bylo zbabělé.

Bob vytloukl zbylé kousky skla ze staré okenní tabule, a to mu umožnilo dostat se bez větší námahy dovnitř. Jako by mu cosi podvědomého říkalo, že ON sám je Bůh a že stavění chrámů a kaplí pro cizí božstva je nevysvětlitelný nesmysl.. Vevnitř to vypadalo otřesně. Růženec byl postavený "vzhůru nohama" a soška Madony s dítětem byla volně pohozena po zemi. Klekačka s oltářkem, původně zřejmě bohatě vyzdobena, byla zničena a okradena o veškeré cennosti.

Kostel vyzvání osm hodin. Je odtud vzdálen asi dvě stě metrů. Bob dostal strach. Hrůzný a nepopsatelný strach. V panice se vrhl ke dveřím a zalomcoval klikou, která samozřejmě nepovolila. Bob začal křičet a neodvážil se ohlédnout. Křečovitě se stáhl k oknu a v rychlosti přes něj přeskočil. Jeho kalhoty se zachytily o hřebík. Bob nelidsky řve a škuje kalhotami. Ty povolí a Bob před TÍM prchá k vesnici. S dírou v kalhotách a

s krvavým lýtkem ukrutně řve a neohlíží se. Obloha se zatáhla a hutně zahřmělo. Objevují se první domy. Bob stále sprintem utíká a neuvědomuje si před čím a proč. Domků přibývá. Také se v dálce rýsují první linie litlondského gymnázia. Bob má před očima jen šedivou školu. Objekt je najednou těsně před ním a až nyní si Bob uvědomuje, že už je tady. Nemůže se soustředit a vybavit si, co se přesně stalo. Bylo to hrozné. Bob ponořen do problému málem zapomněl, že už je nejméně deset minut po zahájení výuky. Přestože nevěděl, co dělá, mechanicky otevřel hlavní dveře a vydal se po schodech nahoru do své třídy. Automaticky zaklepal, vešel, pozdravil a bezduše si sedl. Nevnímal ani reakce kolegů, ani sebe, nevnímal prostě nic.

Učitel a spolužáci byli ponejprv překvapeni, kdo se mezi nimi objevil. Avšak až zaregistrovali, že Bob nevšímavě usedl a sklonil hlavu, začali na něj vyjeveně civět. Nikdo ze studentů z něho nespouštěl oči a všichni si nerušeně šuškali a debatovali, co se mu asi stalo. Profesor stál strnule u tabule s ukazovátkem, jako by čekal, že se k tomu nějak Bob vyjádří. Po chvíli si

matikář uvědomil svou pozici a zaklepal tyčí o stůl:

"Ticho tady! .. Snad se po pozdním příchodu omlouváme, ne, Tome?"

Ale Bob nereagoval ani na připomínku, ani na chybně uvedené jméno. Kantor čekal a přísně překračoval. Žáci také s napětím vyčkávali, co se bude dít.

"No nic, přejdeme k dalším názorným příkladům.. Zde se objevuje.."

Bobovi se nenávratně ztrácely hlasy a souvislosti. Ocítl se za hranicemi prostoru a reality. Bez starostí a s otevřenou pusou. Najednou vzdáleně zaslechl jakési tukání a čísi, čím dál hlasitější hlas:

"Hudsonová, co je to tam?"

Bob se lekl. Až nyní se probudil. Zmateně pokukoval po celé třídě a snažil si vzpomenout, jak se tu ocítl. Poté se podíval před sebe a spatřil u tabule profesora matematiky, přísně vyhlížejíciho za Boba. Teď nebo nikdy..

"Moc se omlouvám za pozdní příchod do vaší hodiny...."

Ani nestačil dořici a celá třída doslova jednotně vybuchla smíchy. Učitel opět přísně prohlásil:

"Ticho tady bude! .. Sedni si."

Bob, teď již všeobecně zmatený, klesl na židli. Tu se k němu přiklonil jeho spolusedící a přátelsky řekl:

"Dobrý fór!"

Bob dělal, že chápe a synteticky se pousmál.

"Hele, mám tady cígo, mohli bychom si ho dát napůl," vrátil se tiše k Bobovi a ještě se kontrolně zeptal:

"Jak se vlastně jmenuješ? Tom?"

"Bob.. A ty seš Jack, že jo?"

"Hm. Ale pro tebe jsem Jerry. Těší mě. Možná si budeme rozumět," a podal Bobovi ruku. Ten ji kamarádsky přijal a optal se slavnostně:

"Kde se to bude kouřit?"

"Na našem záchodku.. jestli nemáš strach.."

"To ne, ale mně je to blbý.... já to totiž nikdy nehulil.."

"To je v pohodě.. Učený z nebe nepad. Budeš to umět raz dva," uklidnil Boba Jerry a ještě chtěl něco říci, ale přehlušilo ho zvonění.

"Nezapomeňte smazat tabuli," dodal učitel. Prozíravě se na Boba podíval - asi se ho chtěl na něco zeptat - ale nakonec raději uznal za vhodnější odejít ze třídy.

"Tak jdeme na věc," řekl diktátorsky, ale s úsměvem Jack.

Vydali se dlouhou úzkou chodbou za roh, směrem na záchod. Zavřeli se do kabinky a Jerry pootevřel okno.

"To se musí, jinak by se na to přišlo, protože to hrozně smrdí.."

"Mohli by nás vyhodit," přisvědčil Bob, ".. Ale mně je to jedno, protože už jsem stejně v luftu.."

"Tak hele - vdechneš, potáhneš, chvílku podržíš a vydechneš."

"Hm."

"Držíš to moc neumělecky - takhle je to správně. Půlku já a půlku ty.."

Bob si chytl cigaretu tak, jak ji před chvílí držel Jack a pokusil se správně provést krok. Chvíle napětí. A za moment i vypětí. Bob začal hystericky kašlat. Jack ho uklidnil:

"Ale jde ti to. Hlavně, žes to potáhl.."

Jerry si dal práska a jakoby automaticky podal Bobovi cigaretu, avšak ten zavčas odmítl, že už nebude, a svěřil ji do zkušených rukou. Bob chvíli s trochou závisti pozoroval Jerryho a zamyslel se.

"Ty.. jaké jsou tady holky? Jsou pěkné? Chodíš s nějakou?"

"Jasně. Jsou tu fajn baby. Chodil jsem.. s každou hezkou. Teď to rozjíždím s jednou z vedlejší sexty," zabodoval zkušeně Jack.

"A.. jaké to je.. mít rád holku? Jaké máš u toho pocity?"

"Dobré," usmál se tajemně Jerry, "proklatě dobré.. Ale to se nedá popsat.. To musíš poznat sám, jestli

si teda ještě neměl holku. Mám pravdu, že?"

Bob stydlivě přikývl. Ale nebyl to stoprocentní stud, měl u Jacka jakousi důvěru, bylo mu s ním dobře. Připadal mu jako učitel, avšak ne jako učitel v pravém slova smyslu. Byl to kamarád, který si vážil toho, že může někoho obdarovat svými radami.

"Myslím, že si spolu budeme rozumět," podotkl upřímně Bob. Jerry beze slov típl cigaretu, vyhodil ji z okna a odemkl kabinku.

V hodině fyziky jsme se očividně spřátelili. Ačkoli jsem chtěl poznat blíže spoustu jiných spolužáků, věnoval jsem se pouze Jackovi alias Jerrymu. Sem tam jsem zahlédl profesora malátně vysvětlujícího Archimédův zákon, ale ten jsem znal ještě ze základní školy, a tak jsme dál a dál spolu potichu debatovali o problémech od nudy ve škole přes nejlepší značky cigaret až po holky. Najednou mi přišlo všechno hrozně normální, že kouřím a zajímám se o dívky. Takový schod a jako by se nic nestalo. Přestože jsme se snažili mluvit a smát se tiše, občas nás profesor napomenul a jednou to dokonce zpestřil:

"Nejste tady půl roku, studente, a najednou máte důvod k radosti. Však vás ten smích přejde."

To jsem se teda ale nasmál. Nevzpomínám si na jediný okamžik, kdy jsem se naposledy tak řehtal. Jako kůň. Jack mi slíbil, že mi dneska na obědě udělá "dohazovače" a seznámí mě s nějakou roztomilou dívčinou. Moc jsem mu nevěřil, ale přesto jsem se podvědomě těšil, až skončí dopolední vyučování. Jenže čekaly mě ještě dvě příšerně dlouhé hodiny.

V první řadě to byla neuvěřitelně vleklá latina, čili SERMO LATINUS - LINGUA LATINA. A pořád dokola stupidní věty: ILLE SUO AMICO EPISTULAM SCRIBIT - On píše dopis svému příteli. Tato věta mě ovšem inspirovala a rozhodl jsem se napsat dopis svému příteli a nechat ho kolovat po celé třídě, až se vrátí opět k nám, respektive k němu. Popadl jsem papír a tužku a opatrně jsem psal, aby to neviděla jak profesorka, tak Jerry.

Znění dopisu:

TA LATINSKÁ KRÁVA
CO TOU KNÍŽKOU MÁVÁ
NEDÁ NÁM NIC K ŽIVOTU
ANIŽ DÁ POKOJ V SOBOTU.

Pro Jacka připravil Bob. Netrpělivě jsem složil papír, do rohu jsem napsal velkým PRO JACKA a kromě

toho, že jsem doufal, že to dojde, jsem doufal také v to, že ve třídě je jeden Jack. Elegantně jsem podal papírek blondaté spolužačce s nevkusnými růžovými šaty a pobídl jsem ji k tomu, aby to nechala posílat po celé učebně až k Jackovi vedle mě. Nenápadně jsem pozoroval z útočiště celou situaci a viděl, jak se postupně celá třída začíná chechtat smíchy. Alespoň jsem měl představu, kde se teď dopis nachází. Znenadání se profesorka, píšící na tabuli jakousi nesmyslnou větu, otočila a zhodnotila si v duchu tyto překérní okolnosti. Zhlédla v druhé lavici smějícího se tupce čtoucího cár papíru. Okamžitě byla skokem u něho a vytrhla mu z ruky zmíněný dopis určený Jerrymu. Aniž si básničku předem přečetla, v rozhořčení před celou třídou nahlas spustila:

"TA LATINSKÁ K...."

Rychle přelétla očima celé znění citátu a uraženě vykřikla:

"Bob Davis okamžitě do ředitelny!!"

V tu ránu jsem pochopil, že jsem překročil jisté meze.

Cestou do ředitelny jsem, nevšímaje si paní profesorky, s obavou rozvažoval, co bude následovat. Jasná mi byla jediná věc: že nic pozitivního to určitě nebude.

Ředitel upozorňoval na nadměrně vysokou absenci a na připomínky profesorského sboru k mému nevhodnému chování. Snažil jsem se oponovat, protože jsem až na dnešní dopis nikdy neudělal nic špatného. Neustále jsem hledal v mých vzpomínkách jediný prohrěšek v zúčastněných hodinách tohoto gymnázia. Co mě ovšem utěšovalo, byla nesmírná laskavost a lhostejnost ředitele, který se k této věci stavěl sice zodpovědně, ale s doutníkem v ústech. Profesorka latiny stála se složenýma rukama a s brýlemi na nose v pozoru, neustále přikyvující výkladu pana ředitele. Tvářila se velmi přísně, s trochou vnitřní radosti, že se jí podařilo mě potrestat.

"Říkám to velmi nerad, ale je toho příliš, co přispívá k tomu, abych vám na konci roku udělil trojku z mravů. A víte, co znamená trojka z chování na střední škole tohoto typu? Vyloučení bezpodmínečně!"

"Ale já.. já.."

"To stačí, dovedu pochopit vaši situaci, ale je mi vskutku líto.. Zameškané hodiny již bohužel stěží doženete a prospěch zlepšovat na začátku května.. to je dost pozdě. Budete si muset hledat jinou střední

školu.. anebo bych doporučoval ve vašem případě sehnat si práci."

Mírumilovnost ředitele se proměňovala v drzost a důležitost.

"Nemohl bych se.. prosím.. napravit a v příštím roce složit maturitní zkoušky? .. Nebo.. si alespoň.. zopakovat třetí ročník?"

"Opakovat by.. eventuelně šlo," zamyslel se ředitel a podíval se na neúprosnou profesorku latiny, ".. ale vám už já nevěřím.. Nechám vás maximálně dokončit sextu a.. Totiž - i kdybyste dřel jako kůň, nedopracujete se přiměřenému průměru odpovídajícímu pokračování ve vyšším ročníku."

A pořád mi vnucoval svou teorii mého neúspěchu. Byl jsem na dně. Teď, když jsem chtěl začít od znova, chodit do školy častěji a snad se i dobře učit. Blbá latinářka! Všechno jenom zkomplikuje! A ještě se pitomě a spokojeně směje! Kráva! Klel jsem sebe, latinu i smějící se třídu včetně Jacka. ÁÁÁ. Mám chuť zabíjet. Všechny naložit do octa a zakopat je v lese. Proč mě nenechají odmaturovat? Co budu mít za vzdělání? A co řeknu mamce? Nevím. NEVÍM. Stačí? ÁÁÁ.

Už ani to nevím, jak jsem se vypotácel z ředitelny. Přestal jsem myslet na vyhazov a začal jsem se tvářit hrdinně. Namířil jsem to rovnou k

Jerrymu, do naší učebny. Nevnímal jsem profesorku, nejmíň tři míle v odstupu, ale zaslechl jsem zvonění a poté neutuchající výkřiky spolužáků, plnohodnotně využívajících prostory přestávky.

Jako poražený jsem vrazil do třídy a místo očekávané lítosti se mi dostalo posměchu a vyzvídání.

"Tak co, jaks dopad? .. Co ti říkali? .. Vyhazov, co? .. Cha cha.."

Neodpovídal jsem jim. Všichni se vrhli oproti mně a mé skloněné hlavě. Akorát Jack si mě "odvedl" do kouta a slušně se zeptal:

"Dobrý?"

Zčistajasna mě napadlo, že vůbec nemusím nikomu povídat o mém propuštění ze školy. Všem, včetně mámy, řeknu na konci roku, že jsem to vůbec nečekal.

"Nic určitého mi nesdělili, ale myslím, že je to v pořádku," vysypal jsem ze sebe schválně více nahlas, aby to slyšeli i mí dotěrní spolužáci. Všichni téměř současně zklamaně zavzdychali, že se neudálo něco zajímavějšího a horšího. Jack byl rád, ale nechtěl to dávat najevo:

"Za takovýhle dopis tolik povyku!"

Diskutující třídu utišil zvonek školníka. Geologie. Další zpropadené a nudné učivo.

Sotva vešel profesor do třídy, už rozvinul mapu Evropy a počal zkoušet. Já, jaksi nezaujatě, jsem přemýšlel o své krizi a o tom, co bude dál. Nikým nerušen jsem hledal rozumnou odpověď na tak ožehavé téma.

V žádném případě nesmím do června na sobě nechat nic znát a pak.. se uvidí. Dostanu asi hodně vyhubováno.. a.. přes prázdniny budu pracovat na brigádě. Třeba u strýce. Zaučí mě a budu se mu tak líbit, že si mě tam nechá nastálo. JO! Alespoň finančně vypomůžu mamce a už to nebude tak těžké jako doposud..

"K tabuli půjde .... Jack Salamon," probudil mě a také Jerryho znalý zeměpisec. Jerry roztěkaně vstal ze židle a couravě se přibližoval k černé desce. Ze začátku jsem sledoval průběh zkoušení, avšak za moment už jsem znovu a znovu prohrabával problém a vyčistoval ho od nedostatků.

"Za tři..," ohodnotil krutě Jacka profesor a já jako bych sám dostal tu nepříliš dobrou známku. Ve chvíli, kdy jsem to nejméně očekával, zazvonilo. Všichni se pojednou zvedli, sbalili si věci a šupem vyletěli ze dveří.

"Já už mám taky hlad," řekl pohotově Jack a já si uvědomil, že už je vlastně čas oběda.

Ve školní jídelně bylo rušno. Sedl jsem si do čela podlouhlého stolu a čekal, až Jack přinese jídlo. Zatím jsem sledoval podivnou atmosféru v jídelně. Vlastně - nebyla to neobvyklá situace, ale dnes jsem všechno vnímal jinak.

Jack nedbale položil táč na stůl a já se nasýtil vydatné zeleninové polévky. Jerry se usmál:

"Pojď se mnou. Někoho ti ukážu.."

Vzal mě za rameno a prstem namířil na dívku v červených šatech se zrzavými vlasy. Namítl jsem:

"Fuj, zrzka!"

"Vždyť ji vidíš jenom zezadu! Počkej, seznámím tě," ukonejšil mě Jerry. Poklepal jí na rameno, ona se prudce otočila s úsměvem na pihatých rtech a mně zaskočilo z nespoknuté mrkve. Zeptala se:

"Co je? Nějaký problém?"

Teď jsem začal kašlat naplno, byla ošklivá jako.. to se nedá popsat.. Jerry si ze mě vystřelil a hbitě sdělil zrzce:

"Tady Bob.. by ti chtěl něco říct.."

Nepozorně nás oba zhodnotila, usmála se na mě a u vytržení mě políbila na čelo.

"Já to věděla, já to věděla! Miluje mě!!"

A začala zmateně pobíhat po jídelně s rozjasněnou tváří, přesvědčena o pravdivosti svého tvrzení. Propadl jsem studu. Uchýlil jsem se k nedojezenému obědu a hltal jsem, jak jsem jen mohl. Mezitím jsem poznamenal:

"Tak ti teda pěkně děkuju.. Nemyslel jsem zrovna takovouhle zrůdu!"

Při posledních slovech jsem se začal smát. Jack v záchvatu dodal:

"Teprve se-kun-dantka!"

Zážitků se na mne valilo vskutku hodně. Pomalu jsem už to ani nebyl schopen unést. Rozhodl jsem se:

"Jerry, dneska už nepůjdu na odpolední vyučování.. Musím si ještě něco zařidit.."

Jerryho jsem značně zaskočil. Možná měl ještě něco v plánu.

"Fakt musíš? Vždyť bude těláč, výtvarka a náboženství - samé dobré předměty!"

Opravdu - kdo by odolal? Zahrát si fotbal, načmárat nějaké blbosti a poslouchat nesmyslné výklady o tom, proč jsme tady.. Náhle jsem pocítil dojem z toho hrůzného zážitku, který se mi stal dnes ráno. A nepochopitelně se mi spojoval do souvislosti s hodinou náboženství.. raison d'être..
SMYSL EXISTENCE - to znám z francouzštiny..

"Ne.. opravdu nemůžu.."

Ještě, že mě Jack přerušil:

"A zítra přijdeš?"

"Jo, to přijdu.. Slibuju.. Tak.. abych už šel.. Dík za oběd. Čau," odsekl jsem a zvedl se ze židle k odchodu.

Překvapený Jack rovnocenným způsobem odpověděl:

"Ahoj.."

Už to chápete? .. Schizofrenický Bob!?! .... Ale co to tady pletete!

Bob nejdříve zvažoval možnost, že se staví za mámou, ale najednou už neměl ani hlad, ani chuť dělit se s ní o dnešní prožitky, a tak zamířil k palouku. Tam dospěl k závěru, že škola není zase tak špatná, jak se mu jevila dříve. Kromě toho, že naučí člověka mnoha věcem, se stává i zábavným cirkusem ve světě názorů, polemiky a nudy. Když člověk pojme obsah slova "škola" trochu jinak, hned se má z čeho těšit. Až na to, že si Bob té legrace nyní už moc neužije. Přišel dost pozdě na to, že doba školního vyučování umožňuje také setkávání se s mladými vrstevníky. O prázdninách mu začne trochu obtížnější život, s více starostmi a s minimem volného času k tomu, aby se mohl nad sebou a jinými dlouze zamýšlet..

Na druhý den v pátek Bob, jak slíbil, zavítal znovu do školy, a to byl šok

žactva ještě větší - už jenom tím, že přišel dva dny po sobě. Bob opět poznal spoustu nových věcí, o kterých se mu ani nesnilo. Přes víkend trávil svůj čas střídavě u mamky, kde jí pomáhal v domácnosti, a na palouku.

Další týden již zcela propadl kouzlu školního prostředí a nevynechal ani jedinou vyučovací hodinu. Jeho výsledky nebyly sice tak dobré, ale zato se více přizpůsobil tempu probírání látky a také se pevněji začlenil do třídy a veškerého dění v ní. Postupně se "seznámil" s ostatními klukama, přes které se zkontaktoval zase s děvčaty. Některé byly poněkud naivní, ale s jinými se dalo vycházet vcelku slušně. Pomalu začínal mít Bob jistotu, že už je schopný zcela nenuceně ústně komunikovat. Nikdy předtím se tak nebavil, nikdy nepociťoval takové vztahy jako tady.

Na sobotu, 9. května, se s kamarády Jackem, Clarkem, Joem a Silverem domluvil do biografu. Už od úterý každý sháněl peníze na ojedinělý titul "GIRL WITH A PIPE" a nemohl se dočkat. Silver, ze slušné bohatší rodiny, vymámil z konzervativního otce libru navíc, aby zaplatil lístek Bobovi, který nemohl peníze nikde sehnat. Pro Boba to byla záchrana na poslední chvíli.

Kino začínalo o půl sedmé, ale kluci tady byli již před šestou. Jako první se dostavil Clark, středně vysoký chlapec s nedbale upravenými černými vlasy, oblečený v košili a ve starší kalhoty. Těsně po něm přišel ušmudlaný Jerry spolu s Bobem, který beznadějně doufal, že Silver přinese finance i pro něj. Poté se přikutálel nenasytný valoun, celý špinavý s mastnými světlými vlasy - Joe. Všichni už čekali jenom na Silvera. Domluvili se na šestou a on nikde. Avšak už za chvíli bylo možno v dáli zpozorovat brýlatého chlapce s chladným výrazem ve tváři. Přibližoval se velmi zvolna, klidnou, uhlazenou chůzí.

"Tak kde jsi? Řekli jsme si v šest, ne?" spustil Jerry, který byl jasně ve vedení spolku.

"Promiňte pánové, ale já mám na svých pravých hodinkách z Londýna přesně šest.."

Všichni sborově přikývli:

"No jo, no.."

Podívali se na sebe a začali se smát. Jen Silver, vychován ve slušnějším prostředí, se nechápavě díval, přičemž zachoval svůj suchý anglický výraz. Bob si vzpomněl:

"Silvere, máš pro mě, prosím tě, ty prachy?"

Silver odpověděl, stále v neutrálním postoji:

"Mám.."

Vytáhl nějaké drobné z kapsy a podal je Bobovi.

"Dík.. zachránils mi život.. Jednou ti to vrátím.."

"To nemusíš," zareagoval Silver a polohlasem dodal:

"Ty bys mi to stejně asi těžko vrátil.."

Chvíli bylo ticho, pak se kluci zvedli a šli zaplatit k pokladně. Ačkoli byl film nepřístupný mládeži, propustila je pokladní bez problémů a navíc s úsměvem na rtech. Brzy hoši pochopili proč.

Vešli do sálu s rozházenými židlemi a v šeru zahlédli v předních řadách pouze jednoho diváka.

"Já to nechápu," prohlásil Clark, "hraje se tady jednou za měsíc a stejně nemá nikdo zájem.. Přitom - když dávali před půlrokem Chaplina, byl sál k prasknutí.."

Všichni přikývli, až na Silvera, který byl odjakživa znalý v obchodních záležitostech:

"Ten film je jistě prodělečně činný.. Třeba to bude nesmysl.."

"Ale ten název - Dívka s dýmkou? .. To snad vypovídá o všem, ne? .. Sedáme," oponoval Silverovi Joe.

Tak se usadili, Joe vytáhl chleba a mezitím se ztlumilo světlo a začal film. GIRL WITH A PIPE. Kluci ztichli. Každý z nich čekal každou chvilkou ve filmu nějaký nedovolený dotek, prohřešek, nějaký polibek.. Celý film nic. Milenec opustil Charlottu, odjel do Ameriky a pak se za ní vrátil. Bude pomalu konec. THE END. A přes ten nápis se líbají, oni se líbají! Ale nejde to skrz ten zatracený titulek vidět!!

K velkému překvapení se z této chvíle nejvíce těšil Silver. A Bob taky. Nikdy neviděl něco tak úžasného. Předtím už sice v bijáku shlédl něco podobného, ale dnes si poprvé zkoušel představit, že by zastupoval lamače všech srdcí Franka a líbal se s tou ženou! Jaké pohoršení! Jaký pocit! Pocit dokonalosti a studu?

Bob odcházel z kina ve zcela jiném rozpoložení citů, než s jakým tam vcházel. Mile se s kamarády rozloučil a pak šel nekonečně dlouze domů, v hustém dešti, promoknutý, ale šťastný. Chvilu měl zavřené oči a naslouchal zvuku padajících kapek. Ticho. Naproti němu jde mladá dívka, přiblíží se a on ji obejmě. Ona náhle vyndá z kabátu dýmku, potáhne si a v ten moment je Bob dvakrát šťastný, protože už také umí kouřit. Vychutnával si pocit

blažena, pak otevřel oči a šlapal do kaluží, do úst chytal dešťové kapky, necítil žádnou zimu, žádnou vodu, pociťoval krásno. Nemohl se dočkat, až si také najde dívku a bude ji moci obejmout, dívat se na ni a také ji políbit! To bude nádhera, to bude slast! Jen teď, když na to pomyslí, jaký je to pocit - což teprve ten opravdový!

Z neomezeného fantazírování jej vytrhlo projíždějící černé auto. Svítilo mu rovnou do očí a za okamžik už se vytratilo mezi kvetoucími stromy. TMA. Bob pocítil strach. Nikde nikdo, ale všude kapky. Šílenost. Bob šel trochu rychleji, stále se ohlížel, ale pokoušel se ten strach nějak překonat. Oddechl si, když spatřil v dálce cihlový dům s rozsvíceným oknem v kuchyni. Otevřel nízkou branku a zaklepal na dveře. Matka mu otevřela a s mírným úsměvem na tváři se zeptala:

"Tak co, bylo to pěkný?"

"Ale jo, šlo to," odvětil hladový Bob.

"Jaktože jsi celý promočený? Ještě dostaneš nějakou nemoc!" spustila starostlivá maminka, pečlivě nalévající polévku.

"Venku prší.. Vždyť vidíš, ne?"

"Nebuď drzý na vlastní matku! .. Tu máš tu polívku.. Zítřka mi budeš celý den pomáhat na zahradě - potřebuju tam

zasadit zeleninu.. No, co se tak na mě díváš! Všechno pořád jenom drahne a drahne.. A ještě to není ani k dostání! Víš přece, že máme na týden přiděleno hrozně málo jídla.. Buď rád, že jsem nedělala ve fabrice, jinak bych už teď byla nezaměstnaná!"

Poté pustila tranzistor, kde opět místo swingových melodií dávali dlouhé přednášky o špatné ekonomické situaci spolu se sliby, že se vše brzy spraví. Matka nešťastně dodala:

"No, tak to slyšíš.. A potom že má být člověk šťastný.."

Bob dojedl, opláchl talíř, dal mamce pusu a šel spát.

Nemyslel na nic jiného, než na "dívku s dýmkou" a na holky jako takové. Jednou s ní bude bydlet ve vilce s deseti služkami, s nejnovějším modelem ROLLS-ROYCE a se dvěma dětmi - chlapečkem a holčičkou.

Bude to krásné.. Bude to.. A usnul.

Bob se probudil do slunečné, ale chladné neděle. První, co ho znechutilo, byla vzpomínka na budoucí práci v zahradě, kterou považoval za ryze ženský projev. Nejradši by ještě spal, avšak je si vědom toho, že už je beztak dost pozdě a že by už stejně znovu neusnul. Protáhl se, zařval jako lev, pocvičil si, jenže necítil se moc dobře. Trochu ho bolela hlava a taky

ho trápila nechut' dnes vůbec něco dělat. Typicky hladový Bob zamířil do kuchyně a doufal, že matka ještě spí. Ta ho však vyděsila v ošoupaných montérkách a s rýčem v ruce:

"Tak dělej, dělej, už ses dost prospal! Teď mi hezky pomůžeš zasadit zeleninu a pokopat záhonky! .. Na stole máš čaj a sendviče.. Za půl hodiny ať jsi hotový!"

Bob byl tak zaskočen, že nebyl momentálně schopen odporovat. Najedl se, převlékl se a jen tak nalehko vyšel ven na zahradu.

"To si děláš srandu nebo co? Taková zima a ty nemáš ani svetr! .. Běž se, prosím tě, pořádně obléct - no já se na to nemůžu dívat!" zaskočila ho opět pracující maminka. Tentokrát Bob oponoval:

"Ale vždyť.. Mami, mně vůbec není zima.. Však mě znáš! Kdyby mi byla zima, tak bych se oblékl.."

"Máš teprve květen, hošánku.. A nebuď drzej - ještě nejsi dospělej! Já ti klidně jednu lepnu!"

"Víš co, mně je abnormální teplo a kvůli tobě se nebudu navlékat jak nějakej.."

"Dělej si, co chceš..," zakončila chytrácky s ironickým úsměvem maminka. Bob popadl našťavaně motyku a začal s ní kopat ze všech sil, za chvíli však

výrazně zpomalil pracovní tempo, protože ho začalo všechno příšerně bolet. Pracoval a pracoval, poté si dal oběd, a pak, zase až do setmění, vyměňoval motyku za hrábě, hrábě za rýč a rýč za motyku.. S mozoly na ruku se posléze odebral do obývacího pokoje, kde poslouchal tranzistor, nato si připravil něco do školy a po dlouhém únavném dni šel konečně spát. Vzbudil se brzy ráno, ještě za tmy, celý zpocený. Bylo mu velké teplo, tak otevřel okno a odhodil peřinu. Neustále se budil, pak pět minut usínal a znova se probral. Teprve až začalo svítat, celý znavený probdělou nocí a včerejší práci tvrdě usnul.

Matka mezitím chystala tradiční snídani. Po chvílce marného čekání vstala ze židle a šla Boba vzbudit, aby nepřišel pozdě do školy. Otevřela dveře a snesla se na ni neuvěřitelná zima. Honem zavřela okno a vykřikla na Boba:

"Co blázníš? Vždyť ochladíš celý dům! Vstávej! Slyšíš - vstávej!!"

"Hm.. Mami, mně se chce ještě spát," vysypal ze sebe malátný Bob.

Matka tušila, že je zřejmě něco v nepořádku, a tak automaticky šáhla Bobovi na čelo.

"Vždyť ty celý hoříš! .. Ale já ti říkala - vem si na sebe něco

teplejšího! A ty pořád jenom odmlouváš a odmlouváš a nedáš na radu zkušenější.. Vydrž Bobánku, donesu ti teplý čajíček a zajdu pro doktora.."

To chtěl Bob slyšet - zůstane doma! Bob s potlačovanou radostí dodal:

"Vždyť přijdeš pozdě do práce!.."

"Ale to nevádí..," zakončila pohotově maminka.

Během hodinky se dostavil doktor, který shledal u Boba silnou chřipku. Předepsal mu medicínu a nejméně tři týdny domácího odpočinku. Takže skoro měsíc bude jenom ležet, jíst a lenořit! Žádné učení! Žádné starosti! Žádné holky! Cože? Žádné holky? Sakra! V úterý k němu zavítal Jerry a dlouze s ním diskutoval o všem, na co se dalo ptát a snad i odpovídat. Jack přišel i v pátek a další pondělí dokonce s Joem a Clarkem - Silvera prý otec do údajně "špinavého prostředí" bohužel nepustil. A tak za doprovodu pravidelně debatujících kamarádů a péče starostlivé maminky se den ode dne jeho zdravotní stav znatelně zlepšoval. Doktor za ním docházel dvakrát do týdne a také byl spokojen. Postel nahradila "palouk" a Bob měl tedy plno času uvažovat o sobě, budoucnosti i o děvčatech. Zdánlivě nekonečné tři týdny uběhly jako voda a následující pondělí měl již Bob

nastoupit zdráv do školy. Přesně, jak doktor předpovídal. Bob se velice těšil - jak na školní prostředí, tak na palouk. Už tam přeci jen dlouho nezavítal.

Pro Boba začal krásný týden. Byl zcela odpočínutý, ve výborné kondici, takže měl pocit, že se mu všechno daří, že mu jde všecko takříkajíc "od ruky". Dobré školní výsledky, dobré vztahy ve třídě, výborný oběd.. Potěšila ho kdejaká maličkost. Také se začal na všechny věci dívat trochu jinak.. tak trochu víc dospěleji. Přivlastnil si více sebevědomí, připustil si většinu svých názorů a už se nebál je dát najevo. Jednou se mu to ovšem vymstilo.

Ve čtvrtek, po hodině fyziky, probíhala ve třídě, jak už to tak o přestávkách bývá, ničím nerušená diskuse, rozdělená do několika "táborů". V jednom hloučku šest chichotajících se dívek, v druhém tři kluci, kteří měřili své síly, doprovázeni několika fandícími chlapci a obdivujícími dámami, a v dalším kroužku pak pomlouvající děvčata s přihlížejícími zvědavci. Někteří drsnáci však své poznámky poněkud přeháněli:

"Koukej, vždyť ta má nejmíň čtverky prsa.. A co teprve přes pas.. Fuj..

Možná bychom jí měli trochu zalichotit.."

Richard Robins, nepříliš oblíben, vyšel spolu s jedním příznivcem z kroužku posuzujících frajerů a řekl té dívce:

"Vaši asi musí jídla kupovat jako pro slona, že?"

A začal se s několika fandý smát. Nemístnou poznámku však zaslechl hrdý Bob.

"Hele, Robinsi.. Možná bys měl přidat trochu galantnosti do svého jednání.. A zvláště s děvčaty..," zabodoval především u dívek Bob.

"Ty se do toho nepleť, jinak ti takovou uvalím, že se z toho do konce roku nevzpamatuješ.."

"Tak prosím - jestli máš dost odvahy a síly..," provokoval Robinse Bob.

V tu ránu se naštvaný Richard vrhl na Boba a začal se rvát. Bob se mistrně bránil, a když se dostal do vedení, zazvonilo a do třídy vstoupila profesorka latiny. Fandící třída a krvelačný pár ovšem příchod učitelky nezaregistrovali, a tak ta dopáleně spustila:

"Tak to už snad přestává všechno!"

Odtrhla Boba od Robinse a rozhněvaně dodala:

"Davisí, půjdete se mnou okamžitě k řediteli!!"

Bob se bránil, ale marně.

U ředitele probíhalo všechno obdobně, jako když před měsícem napsal onen slavný dopis. Tentokrát však ředitel neustále upozorňoval na to, že Bob rozhodně nepostoupí do čtvrtého ročníku. Nahromadilo se prý toho tolik, že už je pádný důvod k tomu, aby se Bob nevyhnul trojce z mravů. Ačkoli Bob tvrdil, že si začal Robins, bylo to k ničemu. Už se mohl jenom smířovat s tím, že co nevidět dokončí studia..

Bob měl potřebu zajít na své oblíbené místo, a tak odešel z vyučování - za půl hodinky už seděl na hrudce hlíny, porostlé trávou, a házel kamínky daleko před sebe. Vše se obrátilo znovu proti němu a najednou se opět zdá být všechno bezvýznamné.

Vtom vstoupila ONA. Přesně taková, jakou si ji vždycky představoval. Krásná, smyslná a podmanivá. Kráčela k němu velmi pomalu, s krásnými vlajícími vlasy. Bylo to jako sen. Je to prelud nebo skutečnost? Zčistajasna se objeví - dokonalá, ale přesto pochybná.. Blíží se k němu a najednou si vedle něj sedne.

"Ahoj..," oslovila ho s úsměvem.

Ne, není to sen, je skutečná! Ještě ji nezná a už ji miluje..

"Ahoj," odpověděl přidušeně Bob.

Nikdy tady nikoho nespatriil a najednou taková krásná bytost..

"Kde ses tady vzala?"

Mile odpověděla, jako by o Bobovi všechno věděla:

"Spíš - kde ses tady vzal ty? .. Já tady hodně často sedávám.. Víš - hrozně se mi tady líbí.. Je tady něco moc přitažlivého.."

Boba zasáhla rána bleskem.

"Vždyť.. tady sedávám já! .. Odjakživa a navždycky! .. V životě bych neřekl, že tohle místo někdo zná a že tu dokonce tráví čas!"

Se zájmem ho sledovala a příjemně ho uklidnila:

"Já tady bývám teprve necelé dva měsíce.."

Její pohledy ho usměrňovaly do jakési klidnější nálady.

"Tak tady budeme trávit čas spolu," navrhl Bob najednou zcela v pohodě jako nějakou samozřejmost.

Nyní už přírodu chápete? Ale nepředbíhejme, uvidíme, jak se nám to uplete.

Je léto. Je horké léto. Mávnutím kouzelného proutku se chladné dny proměnily opět v slunečné. Stromy již dávno vykvetly a jsou oblečeny v hustý, světle zelený šat. Nebe je jasně modré, bez jediného obláčku, a všechna příroda jiskří životem. I když zavřete oči, vidíte světlý a hřejivý oranžový obrázek, obraz skutečnosti i snu..

Právě s tímto zobrazením v očích kráčí Bob s aktovkou v ruce ze školy. Je unavený, je mu příšerné vedro a má obrovskou žízeň. Jde pomalu, vychutnává si toto krásné odpoledne, ale přesto se těší, až bude doma v chládku. Dneska by nejraději odpočíval celý den - nejdříve doma a pak samozřejmě na paloučku. Ta štěrková cesta se dnes zdá být nekonečná.. Chvilí do kopce a hned zase dolů..

Doma Bob uhasil žízeň a nezpozorován maminkou odešel na své místečko, které je mu rozhodně bližší než jeho pokoj. Cestou si prohlížel výlohy malých krámků i samotné domy, které nyní vypadaly úplně jinak - byly nádherné. Toto malé městečko je celkově v létě mnohem hezčí než v zimě - je více barevnější, svítivější, poutavější a živější. Krom toho má Bob takovou

náladu, že by udělal všechno na světě.. I kostel z tmavě červených cihel se mu nyní zdál daleko hezčí než doposud. Jeho skromná monumentálnost Boba poutala už z dálky. Rovněž hřbitov, který svíral chrám, působil přitažlivě. Jen ta kaple, kousíček od kostela, v Bobovi vyvolávala neustále strach a pocit nejistoty.. Bob se konečně vydal do kopečka, aby si mohl vše vychutnat pěkně shora. Jakmile došel na vršek, rozhlédl se po louce. Nikde nikdo. Bob si zklamaně sedl. Přestože se nijak nedomluvili, tušil a také doufal, že přijde. Chvíli o ní přemýšlel, pak zničehonic zavřel oči a zaposlouchal se.. Ptáci.. stromy.. vítr.. Do tváře mu foukal slabý a příjemný vánek.. Najednou měl pocit, že jeho tělo nic neváží, že ho vítr lehce nadzvedl a že dokonce letí! Levituje v antiprostoru a v antičase.. Nekonečně a krátce.. To je úžasné, to je přímo skvělé! Všude to lechtá! Náhle jako by ho někdo táhl zpátky dolů - na pravé straně anithmoty ucítil jemný tlak. Otevřel oči a podíval se, co se děje. ONA! ONA přišla!!

Seděla tiše vedle něj a dívala se přímo před sebe. Bob na ni jen okem pohlédl, otočil hlavu na druhou stranu

a dělal, že neví o její přítomnosti. Byl zvědav, jak dlouho to vydrží.

A kupodivu - vydržela to velmi dlouho. Bob dokonce zapochyboval, zdali tu vůbec ještě sedí. Už se neudržel a chtěl se přesvědčit. Otočil hlavu, a ona stále seděla na jednom a tomtéž místě s očima upřenýma na louku. To Boba pobuřovalo a snad i ponižovalo. Pozdravil ji s tím, že ona ho měla pozdravit dříve:

"Ahoj.."

Chvilí bylo ticho - poznala z jeho pozdravu jistou nespokojenost.

"Nechtěla jsem tě rušit," řekla klidně, "měl jsi zavřené oči a myslela jsem, že spíš."

"Hm.." zabručel Bob.

Otočil hlavu nazpět a přemýšlel. Měl sto chutí svěřit se se svým zážitkem.

"To bylo víc než jenom spánek.." řekl jí, ale ona zřejmě nepochopila.

"Letěl jsem."

Její oči se koulely sem a tam, tomu tvrzení nerozuměla, avšak se zájmem poslouchala dál. Bob začal vysvětlovat:

"Než jsi přišla, tak jsem byl duší úplně jinde, víš? Byl jsem tak uvolněný, že můj vnitřek byl schopen odletět. Měl jsem dojem, že nemám tělo a že vítr si se mnou pohrává a zvedá mě vysoko nad mraky.. Ani nevím, jak

se to přesně stalo, ale najednou jsem nevěděl ani jak se jmenuju - vlastně nepotřeboval jsem to vědět, ani mě nenapadlo po tom pátrat. Chápeš?"

Nechápala a už vůbec si nedovedla představit, jak to všechno probíhá.

"Bylo to nádherné.. Rozumíš - letíš, ale zároveň si to nemůžeš připustit. Prostě jediné, co vnímáš, je stav mysli. O ničem nepřemýšlíš a o ničem jiném nevíš.. Potom se probereš a ani netušíš, co to bylo, jak dlouho to bylo a jak to k tobě přišlo.. Nejhezčí je to tehdy, když se to děje - pak už jen matně vzpomínáš.."

"Nevím, co si mám o tom myslet," odpověděla konečně.

"Ani si nemysli - to musíš zažít!"

"A kdy to zažiju?"

"V ten moment, kdy na to budeš připravená.."

"A jak poznám, že jsem připravená?"

"To poznáš - hlavně nad tím nesmíš přemýšlet, přijde to samo. V podstatě jsme na to připravení všichni."

"A kdy to přijde samo?" laškovala s úsměvem.

"Až se nebudeš tak hloupě ptát.."
vysvětlil se smíchem Bob.

Zjistila, že je jí s ním dobře.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se zvědavě.

"Bob," odpověděl pohotově.

Také se chtěl otázat na její jméno, ale to už se neznámá dívka představovala:

"Já jsem Aneta.."

Na Boba dýchla příjemná atmosféra, kterou s sebou to jméno neslo. Bob navrhl:

"Můžeme to zkusit.."

"Co?" znejistěla.

"No letět.. Třeba se to napoprvé nepovede, ale za pokus to stojí."

Bob se pohodlně usadil, zavřel oči a řekl Anetě, aby udělala totéž. V následujících momentech napadaly Boba hříšné myšlenky. Měl tak krásný pocit z toho, že vedle něj sedí dívka a že dělá to, co jí řekne.. Před týdnem si Bob mohl představovat pouze ve snu, že snad někdy bude s osobou opačného pohlaví důvěrně hovořit.. A nyní - nyní může chtít i víc.. Ne, musí se přeci ovládat. Však času dost. Mohlo by se to zvrhnout a ona by třeba utekla a nikdy už sem nepřišla.. Po chvíli zvažování si Bob uvědomil, že by jí asi měl k tomu "létání" ještě něco dodat.

"Stačí, když budeš poslouchat.. Jen vnímej ušima okolní zvuky a nad ničím nepřemýšlej. Přijde to samo."

Aneta na to nic neřekla, ale Bob věděl, že jistě zvědavě naslouchá a libuje si v tónech jeho hlasu.

Myšlenka, že je vedle něj děvče, mu nedovolovala dostat se tam, kam by chtěl nasměrovat Anetu. Neustále měl zavřené oči a neodvažoval se na ni pohlédnout. Byl tak zmatený a bezradný, že sebemenší pohyb by mohl jeho rozpaky ještě zvětšit. Nicméně - asi po čtvrthodince už Bob rozjímal takovým způsobem, který se shodoval s tím před příchodem Anety.. sto let někde úplně jinde, bez starostí a myšlení..

Ani neví jak, najednou se probudil a pohlédl před sebe. Brzy si uvědomil, že se vedle něj stále nachází Aneta a že se kdovíjak dlouho pokouší o poznání nových rozměrů. Rychle se na ni podíval, avšak ona kupodivu taktéž seděla s očima otevřenýma a dívala se rovnou na něj. Bob se hrozně zastyděl. Přebíhalo mu před očima, co tu prováděl a jak to zřejmě muselo být trapné. Aneta včas zasáhla:

"Nešlo mi to, a tak jsem tě alespoň sledovala.. Třeba mi to příště půjde lépe."

Když si Bob představil sám sebe, jak sedí s hlavou skloněnou dozadu, opřenu o strom, a má k tomu všemu zavřené oči, musel se zákonitě začervenat.

"Bylo to moc fajn," dodala přesvědčivě Aneta a začala se smát.

Bob se přidal a vzápětí znovu sklonil hlavu vzhůru k slunci, aby mohl naslouchat smíchu Anety a jedinečnosti tohoto nádherného dne.

Bobův strach z vysvědčení a zapeklitého vysvětlování mamince se neustále stupňoval. Do konce školního roku zbývají pouze necelé tři týdny a představa, že bude každý den pracovat na poli, jej více než zděsila. Sen o šťastném dokončení školní docházky se již těžko vyplní. Kdysi si Bob přál stát se úspěšným právníkem v jednom z velkých měst Anglie a mít tak vysoký příjem peněz. Nebo stát se místním lékařem, zpovídat zdejší lidi a objevovat léky na zákeřné choroby. Ale co z toho se dá dnes uskutečnit bez vysoké školy? A je možno studovat v Oxfordu bez peněz? Bob se uklidnil. Uvědomil si, že i kdyby dokončil gymnázium, nesehnal by prostředky na další studia. Mohl by pracovat ve dne v noci - a stejně by to nepostačilo. Zkrátka, nepůjde to! Už se nebudou do hlavy hrnout nové informace! Mozek zakrní! Ale jak by se chtěl Bob dále vzdělávat.. Teď, co začal chodit do školy, nabral tolik údajů, vytvořil si tolik názorů a navázal tolik vztahů.. Do konce života bude zastrčený v Litlondu a bude mít co dělat, aby sám sebe uživil. Nehne se z místa a to ho

omrzí. Jak rád by se podíval do města! Byl tam jen jednou, když byl ještě malý, a město i jeho atmosféra jej, ostatně jako každého kluka, neuvěřitelně zlákala. Pamatuje si matně město jako prostředí, kde se tyčí dům vedle domu, kde jezdí plno černých aut, kde je na každém rohu obchod či zábavný podnik a kde nemůže být nikdy nuda. A v každém tom domě bydlí úředníci, bankéři, podnikatelé či doktoři, hrabou se v jakýchsi papírech a k tomu popíjejí šálek velmi lahodného čaje.. O co Bob ve svém životě přichází? Dalo by se v jistém smyslu říci, že o hodně.

Jediné, co by ho tady na venkově jakžtakž bavilo, by asi byla práce u strýčka v kovářské dílně. Vždycky ho to řemeslo něčím tak přitahovalo.. Dovedl hodiny sledovat, jak strýc opracovává kousek kovu a jak z něj vzniká podkova nebo hřeby.. Měl pokaždé sto chutí dotknout se toho rozžhaveného tělesa a spálit se.. ŠŠŠŠ.. To se mu ale těžko vyplní. Strýc má totiž u sebe poslední dobou až moc všelijakých pomocníků a bylo by dosti nepravděpodobné, kdyby Boba do svých služeb přijal.

Dnes je středa 10. června. Bob jde jako obvykle do školy s pocitem, že ho už nemůže vůbec nic překvapit. Již

více než měsíc tam chodí spíše ze slušnosti a také proto, aby u matky nezbudil podezření. Mezi vrstevníky se cítí náramně dobře, neustále se seznamuje s novými věcmi a novým věcem se také učí. Hodně ho začaly bavit práce v dílnách - manipulování s nástroji a různými materiály se mu jeví jako jakýsi svátek či rituál, který vyvrcholí pocitem radosti z hotového výrobku. Bob už má doma v pokoji vystavenou celou řadu různých předmětů, které upoutají především svou jednoduchostí. Bob si vsutku musí vychutnat tyto své poslední školní dny, poslední dny mládí, dny bez starostí a povinností v pravém slova smyslu. Navíc se už nikdy v životě nemusí setkat s kolektivem plným legrace, jakým je bezesporu tento.

Kupříkladu - dvouhodinovka francouzštiny.. No aby v ní nebyla švanda!

Jenom samotná profesorka - paní Légerová, původem Francouzka, vede hodinu zvláštními výrazovými prostředky. Její jméno je mimochodem v nenuceném rozporu s tím, jak zmíněná profesorka vypadá - znamená doslova "paní Lehká". Přitom je to žena silnější postavy a mimo to hodlá být věrná svému manželovi, s kterým žije

bezmála čtyřicet let. Hovoří lámanou angličtinou, neurčitě se mísící s jazykem francouzským. Když se tedy žáci chtějí dozvědět, co znamenala věta uvedená v cizím jazyce, neodpoví jim profesorka jinak než opět francouzsky. Jak mají potom studenti poznat, kdy profesor zadává úkol, když nevědí, jak se věta "Zadávám úlohu" řekne? Je to pouze otázka intuice. Ve třídě se totiž nacházejí jedinci, kteří se již za ty tři roky naučili rozeznávat gesta paní Légerové a spojit si je do souvislosti s francouzskými slovíčky. Hodina by se tedy mohla jmenovat "Francouzština" aneb "Dorozumívací prostředky" aneb "Jak to ještě neznáte".. Paní Légerová působí sama o sobě dost komicky - je to starší žena s šedivými vlasy svázanými do drdůlku, nosící výhradně světlé kostýmky podle nejnovější módy, mající vždy kolem krku bělostné perly, které pro ni tolik znamenají, dále brýle s černými obroučkami a světle hnědé střevíce, které údajně nosí i na tancovačky. Zjevně se domnívá, že rozumí dnešní mládeži - dokazují to její ostré vtipy a poznámky, kterým se ovšem třída směje ze zcela jiných důvodů. Reakce studentů pro ni mnoho znamenají, protože jí dodávají tolik potřebné sebevědomí. To má pak za

následek, že se starší paní neustále včleňuje mezi mládež, a to i po školním vyučování. Když může, zajde k rodičům některého z nešťastníků na oběd a doslova prožvaní celé odpůldne. Člověk by se málem nedivil, kdyby chtěla i přespat. Někteří žáci se jí posmívají (zejména ti, kteří nemají z francouzštiny zrovna chvályhodnou známku), ale jiní ji zase mají tak rádi, že by pro ni udělali snad všechno na světě. Berou ji s humorem a povídají si s ní o přestávkách, třebaže jí nerozumí.

Jack měl dnes špatnou náladu. Seděl vedle Boba velmi tiše a během vyučování se téměř nepohnul. Bob se decentně zeptal:

"Stalo se něco?"

"Ale.. nic.. Nech mě bejt," zakončil Jerry Bobovo vyzvídání.

Ozvala se paní Légerová:

"Davisí, pójdte k tablé..".

Paní Légerové se podařilo Boba značně zaskočit - udělalo jí to přinejmenším potěšení. Bob se zvedl ze židle a sledován spolužáky zamířil k tabuli.

"Napiště vetú 'Dělá, co mužé'."

Bob věděl, že to nemá cenu.

"Promiňte, paní profesorko, já jsem udělal, co jsem mohl, ale nestačil jsem se naučit slovíčka na dnešek.."

Paní Légerová se otočila směrem ke studentům a s posměškem prohlásila:

"C'est bien lui!"

Začala se smát a s ní asi tři nebo čtyři šestým smyslem vybavení žáci. Bob samozřejmě nerozuměl, a tak se bryskně zeptal Clarka, sedícího v první lavici:

"Co to říká?"

Clark naznačil, že rovněž neporozuměl, naštěstí se však ozval hlásek jedné z pilných žaček:

"Že je ti to podobné.."

"Co?"

"Že je ti to podobné!" přidala na intenzitě hlasu Melisa.

Zaslechla ji paní Légerová, zoufale pohlédla na Boba a dala mu pokyn:

"Sédni sí.. Kdó nam spcháfně pcheloží tú vetú?"

"Il fait son possible.." spustila pracovitá Melisa.

"Výborně! Piši tí le un!" dodala profesorka.

Bob usedl zpět k Jerrymu. Nějak mu nevadilo, že dostal pětku - ostatně co je to oproti vyhazovu. Bob se provokativně usadil a od této chvíle se smál všemu, co profesorka řekla. Nedělal to schválně, jen mu připadalo všechno tak bezvýznamné, až to bylo k smíchu. Paní Légerová ho ignorovala,

což Bobovi umožnilo svíjet se dvě hodiny v nepředstavitelných křečích. Když skončila francouzština, naklonil se Bob k Jerrymu a pošeptal mu do ucha:

"Ukradl jsem strýčkovi doutník.. Až z Ameriky, představ si to! Jdeš se mnou? Chceš poznat, jak chutná pravá Amerika?"

Bob byl přesvědčen, že to musí Jerrymu pozvednout náladu. Jack však kupodivu poklesl ještě více.

"No tak, co je s tebou?" chtěl se dozvědět Bob.

Chvilí bylo ticho, pak už to Bob nevydržel.

"Podívej, jestli ti není dobrá ani Amerika, můžu si ji dát napůl s Joem nebo Clarkem.. Tak jdeš?"

Jack se konečně ozval:

"Nemůžu.."

"Proč ksakru?"

"Protože.."

"Co?"

"Včera mě nachytil ředitel, jak kouřím na záchodku.." vysypal ze sebe konečně Jerry.

"Děláš si srandu?"

"Ne."

"Odkdy kontrolujou záchody?"

"To nevím."

"Co ti řekl?"

"Kdo?"

"No ředitel."

"Že.. že mě vyhodí ze školy.."

"Za to, že tě viděli kouřit?"

"Jo. Přesně tak."

Bob se zarazil.

"Pojď ven, nechci, aby nás někdo slyšel," řekl tiše a posléze vyšel s Jerryem na chodbu.

"Být sebou, tak ten doutník okamžitě vyhodím, jinak by si z toho mohl mít velké nepříjemnosti.." varoval Jack.

Bob spustil:

"Pamatuješ si, jak jsem napsal tu proslavenou básničku o latinářce?"

"Hm.." přikývl Jack.

"A jak jsem se popral s Robinsem? .. Byl jsem tenkrát u ředitele a ten mi řekl, že se toho prý nashromáždilo a že mě nemůže pustit do septimy.."

"Fakt?"

"Dobré, ne?"

Jack se zaradoval, že není sám, koho chtějí vyhodit. Stejný pocit měl i Bob a při myšlence, že by mohli oba dva pracovat spolu, se zaradoval dvojnásobně.

"Máš ten vyhazov jistý?" zeptal se kontrolně Bob.

"Hm.." odpověděl lakonicky Jack..

"Tak jdem hulit.."

"Dobře," usmál se Jerry.

Jejich rozhodnutí však překazil zvonek, který ohlásil hodinu angličtiny.

Učitelka neměla zrovna sto chutí být vřelá. Nervózně vysvětlovala gramatiku anglického jazyka, která samozřejmě nikoho nezajímala. Profesorka asi měla osobní problémy, protože si chvílemi ani neuvědomovala, že stojí před třídou plnou žáků. Neustále se dívala z oken, nemohla se soustředit, a to studenty znepokojovalo. Najednou se jí začaly třást rty. Profesorka odložila křídou a potichu ze sebe vysoukala:

"Promiňte.."

Poté opustila učebnu a zabouchla za sebou dveře.

"Co jé?" ozval se Robins.

Nikdo samozřejmě netušil, a tak bylo slyšet neklidně debatující spolužáky. Této choulostivé situace využil Joe, který se přibelhal s jakýmsi cárem papíru za zády k Bobovi a Jackovi.

"Kluci! Dívejte, co jsem včera našel v tátově šuplíku!"

"Co to je?" zeptal se Bob.

"Noviny!"

"No a co má bejt?" namítl Jerry.

"To nejsou ledajaké noviny.."

"Tak ukaž," vyzvídal Bob.

Joe konečně vytáhl zpoza zad zežloutlý tisk:

"Jsou z ciziny.."

Clark, sedící vepředu, zahlédl hlouček svých kamarádů, diskutujících nad něčím neurčitým, a to ho přimělo vydat se za nimi.

"To je určitě z Číny!" řekl přesvědčeně Jack.

"Ty jsi asi nikdy neviděl čínské písmo.. To vypadá úplně jinak!" namítl Bob.

"Ukažte!" vykřikl Clark.

Znalecky se podíval na písmo a pak pravil:

"Je to z Indie!"

Do debaty vstoupil odborník přes starožitnosti Silver, kterého rovněž přilákala debata přátel. Beze slova vzal noviny Clarkovi z ruky, podíval se na horní kolonku z titulní strany a prohlásil:

"Arábie.. Jsou až z Arábie."

"Jak to můžeš vědět?" ohradil se Joe.

"Kromě arabských písmen je tu totiž ještě anglický nápis.." řekl klidně Silver a podal noviny Bobovi.

Ten se přesvědčil pohlédnutím na stejné místo, na které před chvílí hleděl Silver.

"Skutečně! Píše tady ARABIC NEWS!"

"Z kterého jsou roku?" zeptal se Clark.

".. Z roku.. 1900! .. Rovných 1900! Pánové, to je téměř klenot! Třicet let

staré arabské listy!" odpověděl užasle Bob.

Skupinka zřejmě přilákala i Robinse, který bez váhání vytrhl raritu Bobovi z ruky.

"Podívejme se! Cizí písmenka!"

Bobovi zůstal v ruce kousek novinového papíru, který si rychle schoval do kapsy. Richard se zrovna chystal noviny roztrhat, ale Joe ho zastavil:

"Nech toho, Robinsi! Jinak budeš litovat!"

Richard se hlasitě zasmál:

"Litovat čeho?"

"Že si roztrhal noviny mého otce, který ti přijde vlastnoručně rozbít hubu!"

Richard Robins se trochu zarazil. Asi dostal strach z jeho táty a možná i ze samotného Joea, který zaútočil překvapivě ostře, a proto radši zbaběle zahodil noviny na zem. V tom vešel ředitel. Joe si posbíral skrčené noviny, aniž by si všiml, že mu kousek chybí. Poté se nevlídně podíval na Richarda a sedl si na své místo.

"Studenti," začal ke třídě hovořit ředitel, jehož si téměř polovina žáků ani nevšimla, "paní profesorce Spinleové dnes není bohužel dobře, proto povedu hodinu až do jejího konce já.."

Někteří žáci se chtěli dozvědět, co se paní profesorce stalo, jiné zase zajímalo, jak pan ředitel povede hodinu angličtiny. K velkému překvapení však ovládal anglickou gramatiku velmi dobře, neměl tedy problém zadávat žákům krkolomné věty. Následovala hodina hudební výchovy. Profesor si s sebou jako obvykle dotáhl housle, aby mohl doprovázet zpěvy studentů. Hudebka byla vždy hodinou oddechu, přestože většina chlapců neuměla zpívat. Boba zpívání nebavilo, proto radši vedl rozhovor s Jackem na téma, které již pro ně bylo v tuto chvíli společné.

"Vaši už o tom ví?" zeptal se Bob.

"Ne, ještě ne."

"A kdy jim to řekneš?"

"Nevím."

"Víš co, udělej to jako já. Do konce roku se o tom vůbec nezmiňuj a pak na ně zahraj, že si to nečekal a že ani nevíš, za co tě vlastně vyhodili," navrhl Jackovi Bob.

"No jo, ale co když se to naši dozví mnohem dříve?"

Jack Boba dost zaskočil.

"A vidíš, na to jsem nemyslel.. Ale moji mámu o tom neinformovali, to vím určitě. Třeba na mě zapomněli," uklidnil se Bob.

"Na mě ovšem po tom včerejšku rozhodně nezapomenou.."

"Byl tam s tebou včera někdo?"

"Ne. Byl jsem tam úplně sám," odpověděl Jack, "a to je právě na tom to nejhorší.. Jestli se naši dozví, že jsem kouřil - sám - a že mě za to vyhodí, tak nevyvážnu se zdravou kůží.."

"Co budeš dělat?"

"Ještě nevím. Rozhodně ale půjdu někam makat."

"Třeba se potkáme na stejném lánu!" zasmál se přiměřeně Bob.

"Třeba. Anebo taky ve stejné továrně. A to bude mnohem horší.."

".. Možná se dostaneme do města a tam se chytneš něčeho daleko lepšího!" neztrácel optimismus Bob.

"Jestli přežiju ten výprask doma.." dodal Jack.

Do hovoru jim vstoupil pan profesor Pebbles.

"Bob si vezme klacíky a Jack bude bouchat rukou o stůl.. Ale s mírou, chlapci, s mírou!"

Bob zakoulel očima a popošel mezi zvědavci až k tabuli.

"Vy ostatní pojdte taky sem! Zazpíváme si tu písničku nejdříve bez doprovodu a pak s ním. Komu se dnes nechce zpívat, může zůstat v lavici. Bude samozřejmě pozorně sledovat a sdělí

nám poté výsledný dojem z kulturního zážitku.." pronesl profesor Pebbles.

"Že ho to baví.." poznamenal Jack a odebral se ke katedře.

Bob i Jack - hudbymilovní to žáci - přetrpěli hodinu až do konce a pak mohli vyrazit na oběd. Bob se rozhodl, že se naobědvá radši doma (stejně neměl ve škole zaplacené jídlo), aby pak mohl přijít dostatečně odpočínutý a nasycený na odpolední vyučování. Čekají ho totiž ještě dvě hodiny dílen a jedna hodina tělocviku.

V předmětu, označovaném jako technické práce, se Bob vůbec nenudil. Hodina začala tím, že profesor řekl chlapcům:

"Blíží se konec školního roku, znamená to tedy, že si dnes může každý vyrobit, co chce. K dispozici máte všechno nářadí, dřevo, papír, plech.. Byl bych moc rád, kdybyste i přesto s prací nespěchali. Mohli byste si ublížit."

Bob se zaradoval, a přestože nevěděl, co chce vytvořit, popadl kousek dřeva a dláto. Prohlížel si dřevěnou kostičku, ale nic ho nenapadlo. Obrátil se na Jerryho.

"Co budeš dělat?"

"Zkusím udělat tátovi nějaký stojánek na tužky. Třeba bude tak nadšený, že mi ten vyhazov odpustí.." zažertoval mírně Jack.

"To těžko," poznamenal Bob.

"A co uděláš ty?"

"Nevím.."

Boba stále nic nenapadalo. Zadíval se na pracující spolužáky, ale ani ti mu nedali žádné podněty k inspiraci. Po chvíli si zavřel oči a usilovně přemýšlel. Měl dojem, že se jeho mozek "zablokoval" a že není nadále schopen produkovat nové myšlenky. Zničehonic se Bob rozhodl, že udělá experiment. Zkusí vyrobit něco neurčitého, a to poslepu.

Bob si před sebe naskládal nejdůležitější nástroje, zavřel si oči a začal pracovat. Chvíli do dřeva dloubal, pak některou ze stran obrousil a udělal do ní rýhu. Všelijak tu kostku obracel, někde ji zaoblil, jinde zase něco uřezal.. Práce se zavřenýma očima neustále Boba nutila otevírat oči a podívat se na budoucí výtvor nebo alespoň zkontrolovat, zda se nestal předmětem pozorování některých z jeho spolužáků. Dokázal se ale ovládat a v duchu si řekl, že to vydrží až do konce. Byla to zvláštní práce, při které se nepřetržitě stupňovala zvědavost zkontrolovat kvalitu výrobku. Bob popadl barvy a začal ten předmět natírat, aniž by věděl, který odstín používá. Podvědomě se mu vnucoval pocit, že jeho výtvor

není dobrý a že by měl okamžitě otevřít oči a tu spoušť napravit. Představil si například, že předmět nabarvil růžově. Těsně předtím, než otevřel oči, ho napadlo, že by mohl tu věcičku omýt v kelímku, do kterého namácel štětec. Udělal tak a doufal, že na výtvoru nezůstala ani jedna šmouha. Do toho zazvonilo a Bobovy oči se otevřely. Bude přestávka a po ní ještě jedna hodina dílen. Bob si usmyslel, že druhou hodinu bude výrobek upravovat už "se zrakem" - věděl totiž, že nadále není schopen vytvářet se zavřenýma očima. Bob se s obavou podíval na zmíněný "objekt". Nebyl ani ošklivý, ani hezký. Byl zvláštní. Nebyl žádného tvaru, ale nebyl ani beztvarý. Byl opravdu moc zvláštní. Vyzařovala z něj zvláštní síla, která se nedala pojmenovat. Jakoby síla z dalekých krajů nebo z vesmíru.. Bob vstal a šel s tím ke krabici na odpadky. Něco mu ovšem říkalo NE. Bob znenadání šáhl do kapsy a vylovil útržek arabských novin, který se mu podařilo ukořistit dnes ráno, obstříhal jej, popadl lepidlo a připevnil kousíček papíru na ten zdánlivě bezvýznamný kus dřeva, který chtěl ještě před chvílí vyhodit. Až nyní si řádně uvědomil jeho zvláštní cenu.. Bob se uchýlil ke spouště

náradí a rozhodl se předmět trochu očistit. Ze všech stran jej obrousil, zbavil špíny a nalakoval. Zároveň si všiml, že jeden ze štětců byl skutečně zabarven do růžova - tak, jak se mu předtím zdálo.. Bob počkal, až předmět dostatečně oschl, a poté jej vstrčil do kapsy.

Druhou hodinu už Bob jenom pozoroval práci šilenců, kteří měli v plánu za každou cenu výrobek dokončit ještě dnes. Byla to náramně zábavná podívaná.

Hodina tělocviku se uskutečnila venku. Většina chlapců neměla velkou chuť sportovat, protože už se nadřela v dílnách. Přísný tělocvikář s píšťalkou na krku však udával hodině patřičné tempo, kluci tedy neměli šanci vyvarovat se pohybu. Nejdříve si hoši trochu zaběhali, zacvičili a nakonec si mohli za odměnu zahrát fotbal. Rozdělili se do dvou týmů a "zápas" mohl začít. Jack plnil funkci brankáře a Bob dělal obránce - oba ve stejném družstvu. Naneštěstí byl ve stejné skupině i Richard, vyznačující se abnormální agresivitou při hře.

Asi deset minut byl stav utkání nerozhodný - obě strany bez jediného gólu. Po chvílce však začala jedna strana útočit a Jack nechtěně pustil míč. Robins začal okamžitě nadávat:

"Ty kreténe! Máš děravé nohy nebo co?"

Jack si to nenechal líbit:

"Lepší mít děravé nohy než děravou hlavu, ty tupče!"

"Řekni to ještě jednou - no zopakuj to!"

"Navíc má děravé uši!" provokoval Jack a současně se otáčel na zvědavé publikum.

"Ty.. ty neschopný idiote!" pronesl Robins a ihned se vrhl na Jacka.

Robinsovi stoupenci fandili jemu a ti, kteří už měli výstřelků Richarda plné zuby, podporovali zase Jacka. Situace začala být velmi vážná - jak Richard, tak Jack měli za chvíli zkrvavené obličej. Někteří jedinci se začínali ohlížet po tělocvikáři, přičemž zjistili, že se v nejbližších místech nenalézají. Zápasící duo nebylo k zastavení. Clark odběhl ještě s jedním z chlapců pro pomoc. Bob se nemohl dívat, jak úhlavní nepřítel Robins ubíjí Jacka, vmísil se tedy do boje i on. Dal Richardovi velmi silnou ránu, která ho uzemnila. Robins počítal s tím, že mu jeho "partáči" pomohou, ale posily se nedočkal. Bob si sedl na Richarda a nohama mu zablokoval ruce. Svůj zásah okomentoval takto:

"Vám se to líbí, nechávat se šikanovat takovým budižkničemu jako je Richard

Robins? Neustále trpět jeho narážky a trapné pokyny, jak má co kdo dělat?"

"Ty zmije!" zanádal si Richard a pokusil se vymanit ze zajetí Boba.

Ten však držel pevně.

"Tady to vidíte! To je přesně ono! Zase nadává, protože nic jiného neumí! .. Tímto dávám najevo, že já si tohle líbit nenechám, ať už se děje cokoli," řekl hrdě Bob, dal Robinsovi silnou facku a pustil ho.

Mezitím přiběhl Clark s Tomem, tělocvikářem, a dokonce i s ředitelem. Profesor se totiž nacházel z neznámých důvodů v ředitelně, když chlapci přiběhli pro pomoc a Tom sdělil, kdo se to na hřišti pere. Ředitel využil příležitosti a přiběhl spolu s nešťastným tělocvikářem na místo činu. Řídící se podíval na zraněného Robinse a zeptal se ho:

"Kdo vám to udělal?"

"Tihle dva," ukázal Richard vystrašeně na Boba a Jacka.

Ředitel se otočil a ihned vykřikl oběma do tváře:

"Vyloučení! Bezpodmínečně vyloučení!!"

Na Boba dýchla další dávka strachu. Byla to již třetí situace, která rozhodla o dokončení studia na střední škole. Přitom se mu stále zdálo, že průšvihy nemohou dosahovat takové výše, aby za ně byl vyhozen ze školy.

Jeden pitomý dopis a dvě rvačky s Robinsem - to přece nemůže být důvod! Navíc si v obou případech začal Richard.. Po právu Bob řekl, co si myslí, a za to, že rvačku zahájil Robins, by měl být spíše vyloučen on sám. Vždyť je Richard i u profesorů znám jako černá ovce třídy! Proč ředitel nechtěl vyslechnout pravdu a nepřipustit si, že jedině Robins dělá na škole nepořádek? Jack měl přeci taky rozbitý obličej, a to snad ředitel spatřit musel! Jak mohl udělat ukvapený závěr a neoznačit za viníka Richarda? Proč nechtěl vidět zakrvácenou tvář Jacka? Proč? Proč? Proč??

Bobovi se přitížilo. Nedokázal najít na otázky jedinou odpověď, což mu nakonec dodalo pocit, že jen on sám je skutečným viníkem. Cítil se být nejhorší bytostí na světě, na kterou si ukazují všechny prsty obyvatelstva této vesničky. Čím dál víc si připouštěl své provinění a jako by se chtěl celému světu za své prohřešky omlouvat. Slyšel vzdálený smích svých spolužáků, kteří už se dozvěděli, že Bob bude propuštěn. Jaký pocit má asi Jack?

Bob si vzal nervózně krajíc chleba a kousl do něj.

"Nechceš ještě jeden?" zeptala se maminka, "dnes jsem darem dostala o půl chleba víc.."

"Jakto?" otázal se melancholicky Bob.

"Jedné paní zemřel manžel.. Smutné, co? Ale ona mi vřele pověděla: 'Je těžko a musíme si navzájem pomáhat,' tak jsem ho popadla, slušně poděkovala, pozdravila a odešla. Říkala, že by ho sama celý nesnědla.. Tak teda chceš ještě? Zítřka už bude tvrdý.."

"Já nevím," odpověděl neurčitě Bob.

Matka mu přesto ukrojila ještě jeden kousek.

"Na, tu máš.."

"Dík.."

".. Stevens se rozmáhá.. Už má kontakty v Londýně a tam mu prý dokonce udělali nabídku až do Francie! Chápeš to? Ten hned tak nezkrachuje.. Kdepak, on není jedním z těch malých podnikatelů, kteří skončí ještě dříve, než začnou."

"Už ti zvýšil plat?"

"Ne, ještě ne.. Je to pořád stejný.. Ale slíbil mi, že za chvíli budu mít plat, o jakém se mi ani nesnilo."

"To ti říká v jednom kuse," řekl Bob a dal si před sebe na stůl dřevěnou

hračku, kterou si vyrobil dnes v dílnách.

"Prosím tě, co to máš?"

"To je jedno. Tomu bys stejně nerozuměla."

"Místo abys mi pomáhal, tak děláš blbinky.. A co je s tebou? Proč nejíš?"

Bob neodpovídal.

"Stalo se ti něco? Nejsi zase nemocný?" ptala se starostlivá maminka a přitom šahala Bobovi na čelo.

"Ne.." odsekl Bob.

"Nějaký průšvih ve škole? Nepotřebuješ zase omluvenku?"

"Ne.. Už ne."

"Co? Jak to myslíš - už ne?"

"Prostě - už ne! Vyhodili mě ze školy!" vykřikl provokativně Bob.

"Cože?"

"Slyšíš dobře, vyhodili mě!"

"Jakto?"

"To moc dobře nevím," řekl Bob.

"Tak sakra musí mít nějaký důvod!"

Chvilí bylo ticho, pak se Bob ozval:

"Nevím, možná.. mám hodně neomluvených hodin.. a.. taky jsem se asi dvakrát popral s Richardem Robinsem.. Ale za to já nemůžu, on si začal, on provokoval! Jednou urážel u nás ve třídě holky a pak - zbil Jacka. Mně prostě nezbyvalo nic jiného než.."

"S Richardem Robinsem? Zbláznil ses?"

"Jo," odpověděl rázně a přesvědčivě Bob.

"Tak to je potom těžký.."

"Co?"

"Ty to nevíš?"

"A o čem bych měl vědět?"

"Richard je podplacený! Na celé škole!"

"To myslíš vážně?"

"Ať děláš, co děláš, Robinsovi vždycky vyjdou s čistýma rukama!"

"Kde ses to dozvěděla?"

"Od paní.. To je jedno. Prostě to vím."

"Dvě blbý rvačky přece nemůžou být důvodem k tomu, abych opustil školu!"

"Robinsovi se o to zřejmě postarali," prohlásila celkem klidně maminka.

"To jsou.. To snad není pravda!" zanádal si Bob.

"Svět je krutý.. Byl, je a vždycky bude.. Budou horší časy. Všichni to říkají.. Možná bude válka na celém světě a gymnázium by ti pak bylo úplně na nic.. Všechno je najednou na nic, když je válka.. Všechno.. dočista všechno.."

Maminka objala Boba a rytmicky se s ním houpala ze strany na stranu. Maminčino počínání Boba značně uklidnilo, čekal totiž mnohem horší reakce.

"Co budeme dělat?" zeptal se Bob.

"Nevím. Pro školu už asi neuděláme nic."

"Opravdu už to nepůjde?"

"Ne. Už ne. Máš tam taky, jak říkáš, spoustu neomluvených hodin, to už se asi opravdu nedá nic dělat. Musíš si najít práci."

"A kde?"

"Nevím.. Zkusím se zeptat u pana Stevense, ale nic ti neslibuju.."

"A co strýček?"

"Má tam teď dost pomocníků.."

"Vždyť ti to vždycky nabízel, ne?"

"Já nevím. Zkus se ho zeptat. Hledej všude. Prostě všude.. Přijde jiná doba, kdy si budou lidi pomáhat mnohem více než teď. A to bude dobrá každá ruka.."

"To se lehko řekne," ohradil se Bob, "ale já opravdu nevím, kde mám tu práci hledat.. Oficiálně vyhozenej jsem až po vysvědčení, takže ještě musím chodit do školy."

"Dělej si, co chceš. První den prázdnin nastupuješ."

Bob nevěděl, co dřív. Moc rád by dokončil alespoň tu sextu, přesto by nerad zapomněl sehnat si práci. Nerad by také omezil "palouk", kde se může objevit jeho přítelkyně Aneta. Představa, že již téměř za čtrnáct dní bude dennodenně namáhat své

nevyycvičené jemné ruce, jej opravdu stále více děsila.

Další den se Bob rozhodl, že po škole zajde za strýčkem Corym přeptat se na práci.

V hodině matematiky se Bob utvrdil v tom, že Richard je na škole držen jenom úplatky. Znovu ho to rozhněvalo, ale zachoval chladnou hlavu, a rozhodl se, že mu na poslední školní den namlátí a rozhlásí po celé škole, co je zač. O paní profesorce Spinleové se brzy roznesly zvěsti, že otěhotněla. Dítě prý nemá s vlastním manželem, ale s jakýmsi milencem, proto zřejmě byla při hodině angličtiny tak rozpačitá. Po hodině matematiky přišel Clark za Bobem.

"Chtěl jsem se ti omluvit," řekl.

"A za co, prosím tě?"

"Kdybych býval nešel pro tělocvikáře, nemuseli tě a tady Jacka vyhodit.. Jenom jsem si myslel, aby se vám něco nestalo. Netušil jsem, že tam bude i ředitel a okamžitě s tělocvikářem přiběhne.."

"Nemůžeš za to," uklidnil Clarka Bob, "mám na svém kontě už dost průšvihů.. Oni by mě nevyhodili, kdyby ten mazánek Richard nebyl podplacenej.. Rozumíš - jsme pro Robinsovy odpad, který špiní Richardovi jméno, chápeš?"

Proto nás vyhodili oba dva.. Ředitel si prostě nenechal ujít příležitost!"

"Ale stejně.. Kdybych pro něj nešel, nemusel vás vyhodit.."

"Mně o vyhazovu řekl už měsíc předem a Jackovi o den dřív.. Přistihl ho, jak kouří na záchodě.. Už jsme to oba věděli.."

"Aha.. A co s těma úplatkama uděláme?"

"S tím se nedá udělat nic.. Soud ti nikdo nezaplatí. Akorát nám můžeš pomoci Robinsovi rozbít hubu.."

"To je pro mě čest.. Samozřejmě."

Clark se vrátil ke své lavici a Bob se obrátil k zamklému Jackovi.

"Tak jak to u vás včera proběhlo? Řekl's jim to?"

"Jak vidíš, řekl.. Jsem celej domlácenej," oznámil zoufale Jerry.

"Zbili tě? Proč jsi jim to nevysvětlil?"

"Ale já jsem jim to vysvětloval.. O Robinsovi a jeho úplatcích.. Mlátili mě za ty cigarety!"

"Jo tak.. Co budou dělat?"

"Co oni? Já! .. Naznačili, že seženou peníze a podplatí mě taky!"

"A když je neseženou?"

"Tak budu makat."

"To já budu makat na sto procent.."

"Tvoje mamka už to ví?" zeptal se Jack.

"Včera jsem jí to vyklopil.."

"No a co na to říkala?"

"Proběhlo to celkem v pohodě. O Robinsonových věděla a já samozřejmě ne, takže mi to v klidu vysvětlila a řekla, ať si seženu práci."

"To máš blbý."

"Ty taky. Vaši neseženou peníze, ani kdyby obrátili svět vzhůru nohama.."

"Asi máš pravdu," zesmutněl Jerry.

Vyučování proběhlo celkem rychle a bez problémů. Bob si je vědom toho, že už nemusí navštěvovat školu, ale mezi kamarády ho to baví. Kromě toho poslední dny školy dostávají trochu živelnější řád, takže prostředí mladých lidí je dvakrát tak příjemnější. Už ani učitelé tolik netrvají na mravních zásadách, jak tomu jinak bývá po celý školní rok.

Po dvouhodinovce tělesné výchovy se Bob konečně mohl vydat na opačnou stranu vesnice na návštěvu strýčka Coryho. Musel hodně spěchat, aby ho ještě zastihl v dílnách. Strýček Cory nemá totiž rád, když ho někdo otravuje doma. Bob musel jít po cestě, protilehlým směrem od paloučku a svého bydliště. Minul biograf i domy "zámožnějších" obyvatel vesničky, které však za chvíli opět vystřídaly domky chudiny. Pak Bob přešel koleje, a to už v dálce spatřil polodřevěnou chajdu strýčka Coryho a tety Amandy.

Měl trochu strach otevřít branku, měl strach z toho, co mu strýček na jeho prosbu řekne. Mírně pootevřel vrátka a doufal, že příliš nezaskřípou. Zavrzaly však dost hlasitě a Bobovu snahu navíc překazil i štěkot psa. Bob se ulekl. Opět ho přepadla obava ze strýčka, který byl v každé situaci nepřívětivý a vznětlivý. Podvraták Bill štěkal stále silněji. Bob zvážil možnost, že by se měl radši vrátit a přijít jindy, až bude mít větší odvahu a chuť.

To už se ale ozval silný hlas:

"Co chceš?"

Bob se zarazil. Chvilí byl ticho, pak zajímavě promluvil:

"Já.. já.. totiž.. Ahoj strýčku.."

"No tak, co chceš?" přerušil Boba strýc, který chtěl zjevně slyšet jenom důvod příchodu.

"Chtěl.. Chtěl bych se tě na něco zeptat.."

"No tak se ptej!"

".. Moc rád bych u tebe pracoval," vytáhl ze sebe Bob.

"Jo tak ty už jsi ve škole skončil?"

"No.. ano.."

"Tak to máš smůlu. Mám plno," překvapil Boba Cory.

"Aha.." přikývl zaskočený Bob a chystal se k odchodu.

"Počkej," zastavil Boba upracovaný strejda, "jeden mi koncem srpna odchází. Jestli chceš, můžeš v září nastoupit, že jsi to ty. Musel by ses ale chodit občas dívat, abys věděl, co a jak, a v září mohl řádně nastoupit do práce.."

"Dřív by to nešlo?"

"Ne, nešlo."

"No nic, tak si ještě musím sehnat něco na prázdniny.."

"Chceš být teda na podzim u mě?"

"Ano, chci! Už se moc těším!"

"Předem tě upozorňuju: nesnáším ulejšování!"

"Děkuju, strejdo! Ahoj! A pozdravuj tetu!"

"Ty zas pozdrav mámu."

Bob považoval úkol sehnat si práci za splněný. Neskrýval svou radost, že bude moci pracovat u kováře. Se svým úspěchem se pochlubil i mamince, která byla rovněž ráda. Neslevila však na svém požadavku, že Bob musí pracovat i přes prázdniny. Finanční situace se totiž stále zhoršovala, nebylo za co platit nájem a co se týče jídla, byli oba odkázaní jen na potravinové lístky. Bob sháněl prázdninovou brigádu opravdu všude: zvonil u kdejakých sousedů, zdali nepotřebují s něčím pomoci na zahradě či v domácnosti, a rozvěsil papírky po celé

vísce, na kterých dokonce sám nabízel různé služby. Ptal se na železnici, v biografu a v neposlední řadě také v místním gymnáziu, ze kterého bude za několik dnů vyhozen. Nikdo nic nepotřeboval. Ptal se všech a všechny také prosil, aby se ptali jiných. Několikrát byl i ve vedlejších vesnicích. Nikde nic. Pachtění po práci mu ukradlo veškerý volný čas. Byl takto nucen na nějakou dobu opustit prostředí paloučku, s kterým neoddělitelně souvisely schůzky s Anetou. Kdyby alespoň věděl, odkud Aneta je? Z které vesnice? Setkají se vůbec ještě?

Blížil se konec školního roku, avšak Bob stále neměl zajištěnou brigádu. Propadal panice, poněvadž se bál, že následující dva měsíce nebude mít s maminkou za co bydlet. Pan Stevens práci pro Boba rovněž neměl. Maminčin plat paradoxně klesal, přestože měl pod příslibem pana Stevense spíše stoupat. Všechno šlo "od desíti k pěti", maminka začala prodávat kusy nábytku a jiné cennosti, a ani to leckdy úřadům nestačilo. Bob už nedoufal v to, že by mu a jeho mamince mohlo něco pomoci. Když vtom jednoho školního rána donesl Jack zprávu, že našel práci jak pro sebe, tak pro Boba. Oba se dlouho radovali nejen z

toho, že budou pracovat spolu, ale že jsou tímto také oba dva morálně i materiálně zachráněni. Práce byla snad ideální. Možná trochu prostá, ale zároveň se jevila jako ušlechtilá. Jednalo se o roznášení korespondence. Někteří pracovníci si totiž brali dovolenou. Že to Boba nenapadlo hned! Zajít také přeptat se na poštu! Jerry i Bob měli radost hlavně z toho, že budou moci jezdit na bicyklech. Ve zdejších končinách je jízda na kole spíše vzácnost, nebude tedy problém "zafrajeřit" před děvčaty. Už se oba moc těší, až spolu budou objíždět kdejakou chalupu v Litlondu a třebaš i jinde. Nějak moc se u toho nenadřou, takže se jim prázdniny, představované v myslích jako čas lenošení a zábavy, příliš nenaruší. A výdělek? Není k zahození!

Dnes je pátek, 26. 6., a v plánu dnešního dne je dostat (za) vysvědčení. Správně by se mělo vysvědčení rozdávat až v úterý, ale školní rada rozhodla pro tento rok takto. Bob přijal tento poslední školní den jako definitivní rozloučení se studiem a bezstarostným dětstvím. Skutečně se musí začít chovat trochu zodpovědněji a veškeré povinnosti brát s rozumem dospělého člověka. Následující dva měsíce považuje jako

jakýsi mezistupeň, ve kterém už se sice bude pracovat, ale kde stále nebude nouze o legraci. A od září to půjde všechno "naostro".

Rozdávání vysvědčení proběhlo tradičně rychle. Bob i Jack, přestože věděli, co je čeká, před sebou pořád viděli malou jiskřičku naděje, že by třeba mohlo dojít v papírech k chybě, nebo že by si to mohl ředitel či rodina Robinsových rozmyslet. K zázraku však nedošlo, oba dostali vysvědčení s trojkou z chování a s větou o nemožnosti postupu do vyššího ročníku, přičemž byli před celou třídou pokáráni a vystaveni jako postrach. Bob i Jack přijali vše přinejmenším hrdinně, i když jim dělalo problémy svou "hrdost" si zachovat a citově se neodbourat. Svůj smutek zakryli tím, že se mezi sebou začali domlouvat ohledně bitky Richarda. Podařilo se jim na svou stranu dostat Clarka, Joea a řadu dalších. Jen Silver se opět vykrucoval, zřejmě chtěl být ušetřen veškerého násilí.

Po slavnostním aktu se studenti závratným tempem vyřítili ze školy na všechny strany, někteří samozřejmě příliš nespěchali. Mezi rychlíky byl i Richard Robins, kterého ovšem zastavila parta chlapců a odtáhla jej

na místo, které nevzbudí jakoukoliv pozornost.

"Co to děláte? Co jsem vám udělal? To si vypijete!" bránil se, leč marně, Richard.

Chlapci se s ním příliš nevybavovali, Bob ho chytil pod krkem a dal mu před oči své vysvědčení.

"Nevíš náhodou, kde se ta trojka vzala?"

"Nechte mě, já o ničem nevím!" křičel Richard.

"A tohle - tohle ti nic neříká?" zasáhl se svým vysvědčením Jerry.

"Ne, opravdu nevím, o co jde! Kluci, buďte rozumní!"

"Možná bychom mu měli trochu osvěžit paměť!" navrhl Clark a zasáhl Robinse do obličeje.

Pak uhodil Joe, Jack a Bob. Kluci se střídali, mlátili ho hlava nehlava, nešetřili ranami.

"Tak už si vzpomínáš?" zeptal se Jack a dal mu další pěstí.

"Nechte toho!" zavyl z posledních sil Richard.

"Kde máš vysvědčení?" zeptal se znovu Jack.

Richard neodpovídal. Kluci mu tedy vysypali jeho brašnu sami a našli to, co chtěli. Bob se ujal vedení:

"Podívejme se, významění! Ty se nestydíš? Celý rok nic neumíš a nakonec

má čtyři dvojky! To je i na blbce trochu moc, ne?"

Všichni se začali smát, Bob popadl tužku a napsal na vysvědčení obrovským písmem rčení: "Lež má krátké nohy". Poté začali chlapci na vysvědčení plivat.

"Nechte toho!" opakoval se Richard.

Joe opatrně vzal "vysvědčení" ze země a roztrhl je na dva kusy. To už Robins úpěl, vřel rozčilením, které se začalo mísit se zoufalým dětinským pláčem. Kluci už měli dost, jen Joe naposledy přistoupil k roztroušenému Richardovi a vrazil mu ještě jednu nezapomenutelnou ránu, ke které dodal:

"To je za ty noviny, blbečku!"

Poté chlapci odešli v obrovském záchvatu smíchu, ale ani jeden z nich se neopovážil ohlédnout za tím, co způsobili.

Maminka vysvědčení raději nechtěla ani vidět. Bob jí to přece jenom ukázal, protože se zlepšil ve většině vyučovacích předmětů. Měl "pouze" tři trojky - včetně trojky z mravů - a několik dvojek. To si zasloužilo (alespoň v případě Boba) pochvalu. Matka ale přeci nebude chválit syna za dobrý prospěch, když je vyhozen.. Pouze ho upozornila, že mu zítra začíná práce.

Bob zapřemýšlel, jak využije dnešní volný čas, a ihned ho napadlo, že je třeba zajít na palouk, kde může případně spatřit i Anetu. Ani chvilku nezaváhal - téměř měsíční absence je u Boba neobvyklý jev.

Po cestě k paloučku si Bob uvědomil, že se potřebuje Anety zeptat na spoustu věcí a vůbec - má zapotřebí si s ní povídat. Jako by pro něj ta dívka nežila, i když na ni stále myslel.. Je to zvláštní setkat se s ní zrovna dnes.. Co když tam nebude? Co když se právě chystá k odchodu? Bobovy naděje uvadaly, ale měl stále větší zvědavost přesvědčit se. Zrychloval krok, pak se najednou rozutíkal a běžel do kopce. Těsně před cílem zpomalil, aby nešlo poznat, že pospíchal. Za několik metrů dál jej čeká pohled, jehož obraz byl nádherný. Tmavě zelená mýtina, obklopená ze stran jehličnatými i listnatými stromy, a uprostřed ní poměrně mladý a košatý jasan, o nějž byla opřena opravdu mladá půvabná dívka. Tvář Boba se rozjasnila. Šel k ní velmi pomalu a pozdravil ji, až když si sedl.

"Ahoj."

"Ahoj."

"Už jsem se bál, že nikdy nepřijdeš.."

"Proč? Chodím sem ve svém vlastním zájmu.." předstírala Aneta.

"Aha.. Takže ti překážím.."
"Ne, to jsem neřekla.. Už jsem tě tu ale dlouho neviděla.."
"Sháněl jsem práci, víš, od zítřka budu pracovat.."
"Třeba se zase dlouho nevidíme."
"Možná.. Ale.. budu roznášet poštu.. na kole.. Takže klidně si tady můžu občas zajet.."
"Hm.."
"Odkud jsi?"
"Jsem.. To je tady kousek za kopcem.."
"Jo, já vím. Znáš to tam. Zřejmě tam taky asi budu vozit poštu.."
"Opravdu? Možná se uvidíme!"
"Jo.. Já jsem z Litlondy, kdybys to náhodou chtěla vědět.."
"Hm.. Kolik ti je?"
"Sedmnáct. V zimě mi bude osmnáct.. A tobě?"
"Šestnáct. Bylo mi šestnáct."
"Tak co, už umíš létat?"
"Myslím, že ano."
"Vážně? Jak ses to naučila?" žasl Bob.
"Měla jsem dlouhé chvíle. Zkoušela jsem to i doma, ale tady mi to šlo lépe."
"A jak se ti to líbí?"
"Je to moc zvláštní.. takové.. nadpřirozené, je to moc příjemné, ale.. někdy je mi špatně od žaludku.. Je to ono?"

".. Asi jo. Myslím, že jo. Jsi fakt dobrá."

"Ale ne.."

"Na jakou školu vůbec chodíš?"

"Na žádnou. Učím se doma.."

"Doma?"

"Jo, doma. Táta mi platí kurzy francouzštiny, angličtiny, němčiny i latiny.."

"Tvůj táta na to má?"

"Bohužel má.."

"Proč bohužel?"

"Nebaví mě to. Ani to, že jsme bohatí. Je to nuda.."

"Vždycky jsem si myslel, že boháči patří do města.."

"Jo. Táta ale vyrůstal tady a chtěl tu zůstat."

"Nevypadáš na to.. že jste bohatí.."

"Myslíš třeba ty šaty?"

"No.. Ale celkově, neuvažuješ jako nějaký aristokrat.. Víš, jak to myslím?"

"Když se doma nudím, a to je dost často, převleču si šaty, vypadnu ven a zajdu si třeba tady.. Nebo se bavím s dětma, co mají na rozdíl ode mě chudé rodiče. Občas jim dávám nějaké peníze, protože je mi jich líto. Někteří z nich dodnes nepoznali, že jsem z bohaté rodiny.. A mně to vůbec nevadí."

"To je úžasné!" zapěl Bob, a současně si od této chvíle připadal vedle Anety jako maličký tvoreček.

"Nemyslím si, že by mělo mezi lidmi rozhodovat vzdělání, postavení a majetek.." řekla Aneta.

"A co z tebe bude? Právnička?"

"Nevím. Táta si přeje, abych to dotáhla hodně vysoko. Vždycky říká, že musím hodně vysoko, ale nikdy neřekne, v jaké oblasti.. Je peníze vůbec nezajímají.."

"To mě zase jo.. Chtěl bych si jednou zkusit, jaké to je být bohatý."

"Je to obrovská nuda. Zprvu to může být docela fajn, ale pak to začne lézt na nervy.. Lidi se po tobě dívají divně, máš zakázáno kamarádit se s tím a tím.. Proto jsem tady.. Nechci být povrchní jako moje máma nebo táta."

"Říkáš to moc hezky.." pověděl Bob, který moc Anetu a její názory obdivoval.

Připadal si ale tak malý! Povídali si spolu ještě moc dlouho, dozvěděli se o sobě mnoho věcí - za jediné odpoledne. Bob se loučil s Anetou velmi nerad, hezky se mu s ní povídalo. Ke konci rozhovoru byl zase iniciativnější on, dařilo se mu u Anety jistým způsobem bodovat, odcházel tedy nerad, přestože již byl nasycen.

Následující dva měsíce byly pro Boba moc přínosné. Práce ho velmi bavila. Bob a Jack si každý den rozdělili kupu dopisů tak, aby nemuseli ani jeden, ani druhý, příliš zajíždět. Jindy zase navezli všechnu poštu spolu. Zastavovali se u každého druhého stavení, u kterého bylo dosti pravděpodobné, že dostane dopis. Lístky byly rozdílných vzhledů i obsahů. Nejednou Boba lákalo ta tajná psaníčka otevřít. Pohledy ze vzdálených míst si prohlédl takřka vždycky, přečetl si i jeho text. Bohatší lidé dostávali korespondence více, chudší méně. Na základě toho si udělal Bob představu o struktuře obyvatelstva v Litlondu, Malberry či Growthu. Při roznášení pošty zažíval různá dobrodružství, zábavu a překvapení. Mnohokrát dostával od lidí čerstvě obdarovaných korespondencí "něco od cesty". Jednou dostal buchtu, podruhé půllitr mléka, potřetí oběd, přestože nebyla zrovna doba, kdy by se mohlo na setkání rozdávat. Při jízdě na kole se Bob s Jackem usmívali na děvčata, která je odměnila podobným způsobem. Všechno probíhalo rychle, bez problémů - pošta byla rozdána během dopoledne.

Když měl Bob náladu, chodil se občas dívat do dílny za strýčkem Corym.

Bavilo ho pozorovat kovářské umění, učil se očima a stále víc se těšil, až bude také moci pracovat v tomto oboru. Na palouk se Bob dostavil téměř každý den a téměř vždy tam také potkával Anetu. Jejich dům v Growthu až moc dobře znal, vždyť to byl jeden z největších příjemců pošty - od obyčejných, soukromých či obchodních dopisů a pohledů přes různá oznámení a pozvánky až po balíky. Bob měl pocit, že si s Anetou rozumí čím dál více. Dovedli si povídat celé odpoledne, jeden problém uměli rozebrat do nejmenších detailů, ve kterých se většinou oba shodovali. Měli tolik společných zájmů, myšlenek.. Hovořili spolu, debatovali, fantazírovali, během chvilky vymizel pocit, že je mezi nimi jakýkoliv sociální či mravní rozdíl. Když chtěli, dovedli mlčet - meditovali, "létali" a poslouchali.. Měli se oba za moc dobré přátele. Bylo samozřejmostí, aby se setkali zase druhý den ve stejnou dobu na tomtéž místě. Všední záležitost se proměňovala v rituál, v obřad, v krásno. Bob dozrával v muže a Aneta v ženu. Co řekl Bob, to platilo - Aneta musela, ale zároveň chtěla a uměla naslouchat. Bob to také uměl, ale několikrát nechtěl - byl mnohem tvrdohlavější. Bob byl v názorech

Anety její oporou, v jejich intimním přátelském vztahu dominovala právě mužská složka. Někdy si tak rozuměli, byli tak zahlceni, že čekali v rozhovoru nějaké vyvrcholení, nějakou pointu, která by tomu všemu dodala třetí rozměr. Mnohdy se na sebe dlouze dívali, ale neuměli si to vysvětlit, neuměli o tom mluvit. Snad zrovna nebyli v tu chvíli schopni bližšího vzájemného poznání. Bob si nechtěl nějaký čas připustit, že by mohl Anetu milovat. Nevěděl totiž, co to je, i když se domníval, že jejich vztah musí mít tomuto citu hodně blízko. Obával se, že ona k němu nemusí cítit to, co k ní cítí on. V této oblasti je dosti nezkušený a má strach, aby všechno špatným postupem věcí nezkažil.

Prázdniny utíkaly celkem rychle - snad to bylo i tím, že každý den měl stejnou programovou stavbu: brzy ráno Bob vstal a šel pěšky na poštu, kde se setkal s Jackem a kde převzal balík dopisů spolu s bicyklem. Celé dopoledne pak rozváželi poštu, Bob se naobědval a už spěchal na palouček. Tam s Anetou strávil téměř celé odpoledne, odcházel leckdy až při západu slunce, doma se navečeřel a šel spát. Dny míjely tak rychle, že Bob ani neměl ponětí, kolik času zbývá do konce prázdnin.

Jednoho dne Bob opět prohrabával korespondenci, aby se mohl podívat na různá místa nakreslená či vyfocená na pohledech. Narazil také na spoustu dopisů určených rodině Sullyových, tedy rodině, ve které žije Aneta. Mezi tou spoustou objevil pohled, určený přímo Anetě, na kterém bylo kýmsi napsáno blahopřání k jmeninám. Zpráva, že Aneta bude mít svátek, Boba zaskočila, avšak zároveň potěšila. Rozhodl se udělat Anetě nějakou radost. Přemýšlel, jaký dárek by jí dal, ale nevěděl a nic ho nenapadlo. Prohrabal doma všechny šuplíky, skříňky - nikde nic, co by ji nějakým zvláštním a originálním způsobem potěšilo. Už se chystal odejít z pokoje, když se ještě podíval na polici. Spatřil krásnou sbírku rozličných výrobků z dílen, na kterou byl vždycky pyšný.

Mezi nimi se vyjímal předmět, který vyrobil teprve nedávno. Ta věcička, kterou vytvářel poslepu a kterou chtěl vyhodit, s pozoruhodnými písmenky, pocházejícími z dálného východu, se nyní stala obětí jeho zájmu. Bob zajásal a věděl, že toto je jediné na světě, co dokáže Anetu příjemně překvapit. Vzal předmět do kapsy a utíkal k palouku. Aneta už tam na něj čekala, usmívala se z dálky. Bob se

pohodlně usadil a pozdravil ji. Aneta ho taktéž pozdravila a za chvíli spustila:

"Tak co, jak ti to dneska šlo?"

"Ale jo, šlo."

"To jsem ráda.."

".. Něco bych ti chtěl dát.." řekl ostýchavě Bob, aniž by cokoli zbytečně protahoval.

"Vážně?" zaradovala se Aneta.

"Tady máš," vytáhl Bob z kapsy podivně vzhlížející předmět, "to je k tvému svátku.. Všechno nejlepší.."

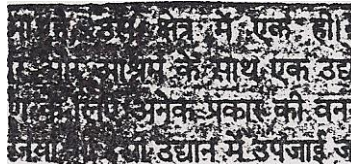
"Děkuju.."

Aneta si prohlížela kousek dřeva ze všech stran, až spatřila také cizí písmo.

"Co to je?" zeptala se Aneta.

Bob začal vysvětlovat:

"Dlouho jsem zvažoval, co ti mám dát k svátku, když jsem narazil na tohle. Sám jsem to vyráběl a v mojí sbírce to má nesmírnou cenu. To písmo - to je arabské. Vyřezával jsem to celé poslepu. Líbí se ti to?"

"Ano, moc.. Je to zvláštní, ale nikdy jsem nic takového neviděla.. Z jedné strany kulaté, z druhé hranaté.. Opravdu moc zajímavé!"

"Nevypadáš na to, že by se ti to zrovna líbilo.." poznamenal Bob.

"Jsem z toho celá.. zaskočená. Vůbec jsem si neuvědomila, že mám dneska nějaký svátek. A že ses to dozvěděl ty! A dal mi takový zvláštní dárek! .. To je asi nejzajímavější věc, jakou jsem kdy dostala.. Vážně! Vystavím si to v pokoji a budu na to moc hrdá!" usmála se Aneta.

"Takže se ti líbí?"

"Ano, moc! .. Zajímalo by mě, co je na tom papírku napsáno."

"Nevím.. To nechť zůstane věčným tajemstvím!" zasmál se Bob.

"Jsi.. moc fajn.. Že sis vzpomněl a tak.."

"Ty jsi taky.. moc fajn."

Jejich pohledy se střetly a nebylo už možno uhýbat. Bob zpanikařil, nevěděl, co má dělat. Chvíli rozvažoval a přitom dostal velkou chuť Anetu políbit. Bylo to silnější než on a ani nevěděl, jak to přišlo, že se najednou ocitl v bezprostřední blízkosti Anety a jejich rty se dotkly. Polibek trval dlouho, zdál se být nekonečný, a přece skončil. Aneta se nebránila. Bob ze

sebe opět zázračným způsobem vysoukal větu:

"Myslím, že tě miluju, Aneto.."

"Já asi taky.." dodala Aneta a po jejích slovech následoval už druhý, snad ještě delší polibek. Oba byli tak naplnění a šťastní, že by v ten moment udělali cokoli na světě.

Vy už ty dva chápete? To snad ne. Nevím, na co si to pořád hraje!

Je podzim. Je deštivý podzim. Zelenou barvu střídá hnědá, oranžová a červená. Vše náhle tmavne, život jako by pohasl a na svět přichází únava, beznaděj, konec.. Rána jsou mlhavá, chladná, dny jsou ještě teplé, ale pochmurné a úmorné. Převládá tma, při které se člověku nechce nic dělat. Na zšedlé obloze se občas objeví cár papíru s vlající vlečkou, ale za chvíli se ztratí někde v dáli. Stromy poznenáhlu přicházejí o svůj kabát; poté, co lístky ztmavnou, už se roztrhaný objevuje na polích, cestách i na střechách domů. Téměř každý den uhodí do nekonečných prostor blesk, krátce zasvitne, vytasí z mraků nespočetné množství krůpějí, které rázem přetvoří krajinu ve velikou kaluž. Přesto má toto melancholicky laděné období své zvláštní kouzlo, které ohlašuje konec letních radovánek a oznamuje začátek zimních těžkostí. Poslední dny tepla, sucha a světla, poslední dny života.. Přichází smutek, aby v nás opět vzbudil naději, že přijdou dny mnohem příjemnější a živější. Svět postupně umírá - musí, aby se mohlo všechno staré a zašlé opět nahradit, obnovit a posílit.

Bobovi se s příchodem podzimu značně přitížilo. Přišla na něj únava, ochablost, a přestože se mu ve většině věcí dařilo, začínal vidět situaci doma velmi pesimisticky. Peněz bylo stále málo, mnohem častěji se dostavoval hlad a bída. Bob si pořád moc přál, aby mohl studovat. Ale už si nepřipouštěl, že by se mu to mohlo vyplnit. Záviděl všem těm vrstevníkům, kteří s nástupem nového školního roku dál navštěvují školu, nemohl s tím ovšem nic dělat. Pobuřovaly ho nejapné poznámky o tom, jak moc dobře se ve škole mají, nesnášel ty nepřehlédnutelné výsměchy do tváře, že se od nich liší a že musí pracovat. Uvědomil si ale, že vlastně hodně vyspěl - tím, že nemá potřebu trestat je za jejich poznámky - vyslechne si je, ale očividně je ignoruje, což všechny ty premianty rozčiluje mnohem víc, než kdyby se s nimi Bob hádal nebo pral. Od bývalých spolužáků se dozvěděl, že Richard Robins už místní gymnázium nenavštěvuje. Prý se celá jejich rodina tak zostudila, že se raději odstěhovala do města. Při těchto informacích Boba napadalo, jestli by nebylo možné, když už na škole není Robins, dostat se tam zpátky a studovat dál. Všichni však myšlenky Boba vyvraceli, Bob už se

tedy nepokoušel udělat cokoli pro to, aby se mohl vzdělávat. Stav v domácím prostředí byl opravdu kritický. Přestože Bob u strýčka vydělával nějaké peníze, nestačilo to na pokrytí všech výdajů, protože maminka náhle onemocněla a nebyla tedy schopna pracovat. V posledních měsících se všemožně pokoušela zajišťovat dostatečný příjem finančních prostředků, aby se pokryly veškeré výdaje, aby bylo dostatek jídla a aby hlavně nepřišli o střechu nad hlavou. Maminka chodila z práce do práce, vracela se domů až pozdě večer, kde zase prala prádlo, vařila na další dny a uklízela - málokdy se dobře vyspala. Bob se jí snažil pomáhat, ale únava a vyčerpanost maminky se projevovala stále častěji a ve větší míře - několikrát se již stalo, že nedostatkem spánku omdlela a poté byla nucena několik dnů si odpočinout, aby nabrala sílu. Mnohdy ani to nepomáhalo, podpora léků či kávy mamčin stav na chvíli zlepšila, ale po určité době se vše projevilo dvojnásobnou měrou. Matka žila v neustálém shonu, v jakémsi kolotoči, ze kterého se nedá vyjít - nechtěla přijít ani o syna, ani o dům. Hospodářská situace ve státě se, navzdory slibům, nezlepšovala, spíše

naopak. Maminka tvrdohlavě trvala na tom, aby jí nebyl dům zabaven - podnikala všechno možné i nemožné. Její stav Boba přinejmenším děsil, přemlouval ji a navrhoval, aby se oba přestěhovali do podnájmu. Cihlový dům se zelenými okny, který byl postaven před padesáti lety pro potřeby továrníků, pro ni ale tolik znamenal, že ji nebylo možné přesvědčit. Bob moc dobře věděl, že matka se utápí v dluzích - nechtěl dopustit, aby se zbytečně trápila a nenacházela chvíle pro odpočinek, nemohl tomu ovšem zabránit. Bob se snažil co nejméně jíst, a když už jedl, tak u tety Amandy a strýčka Coryho, pořád chodil ve stejných šatech a doma svítil jen svíčkami. Vůbec ho nepřekvapilo, když maminka onemocněla - předpokládal to. Z jedné strany byl rád, že si konečně pořádně oddechne, současně si však uvědomoval, že až se uzdraví, bude muset pracovat dvakrát tak intenzivněji - ne-li více. Zpočátku Bob nemoci nepřikládal přílišnou pozornost, ale maminčino sténání se prohlubovalo, a to Boba začínalo znepokojoval. Chtěl zavolat lékaře, pozastavil ho ovšem fakt, že odborná pomoc přijde na spoustu peněz. Bob tedy maminku léčil sám - podával jí léky, které doma našel, vařil jí

bylinné čaje a připravoval obklady. Nyní byl v jednom kole Bob a obával se, aby za nějaký čas také neležel v lůžku. Brzy ráno vstával, aby mamince připravil snídani, pak odcházel pracovat do dílny, kde se mnohdy zdržoval až do pozdního odpoledne. Když se objevila volná chvílka, okamžitě odběhl zkontrolovat maminku a hned se zase vracel do dílen. Domů zavítal oficiálně až kolem páté, kde se opět staral o matku. Pomalu nevěděl, co si má počít - její stav se stále zhoršoval, utápěla se v horečkách, byla bledá a blouznila. Bob se konečně rozhodl, že zajde pro doktora. Trochu se bál, aby mu lékař nevynadal, že měl přijít mnohem dříve, ale vše proběhlo hladce. Bob pro něj zaběhl o několik domů dál a zatukal na dveře; doktor otevřel, beze slov popadl svou černou koženou aktovku a už byl venku. Silně pršelo, Bob kličkoval mezi kapkami, doktor kráčel klidným a vyrovnaným, houpavým krokem - déšť mu nevadil. Bob otevřel tmavě hnědé dveře, patřící domu, ve kterém bydlel, pozval doktora dál a ukázal mu ležící, silně sténající maminku. Středně vysoký, mírný doktor Browston opět nic neřekl, jen se rychle přemístil se svou brašnou ode dveří k železnému lůžku.

"Dobrý den," pověděl konečně doktor Browston, ale odezvy se nedočkal.

Doktor pootevřel svou aktovku a vytáhl z ní sluchátko a teploměr. Začal maminku zkoumat, hmatal jí tep a promlouval k ní:

"Paní Davisová, slyšíte mě? Doktor Browston je tady! Přišel jsem vám pomoci, rozumíte? Je vám dobře? Co vás bolí?"

Paní Davisová reagovala na otázky pouze tím způsobem, že něco nesrozumitelného zamumlala a obrátila se na druhý bok. Bob podivné metody doktora Browstona nechápal, a tak se zeptal:

"Co je s maminkou? Je to moc zlé?"

Chvilí doktorovi trvalo, než se otočil, pak odpověděl:

"Tvá matka má vysoké horečky, blouzní, musí teď hodně odpočívat. Předepíšu jí nějaké kapky.. Budeš je mámě podávat třikrát denně - ráno, po obědě a večer.."

"Uzdraví se brzy?"

"To nevím.. Byla teď zřejmě vystavena velké námaze. Pokud se bude léčit, chvilí to potrvá, ale můžeš být klidný - dostane se z toho."

"Díky."

"V žádném případě nenech mámu jakkoli pracovat, musí ležet. Stačí jedna

chybička a mohlo by se to zhoršit..
Tady jsou ty kapky."

"Kolik jsem dlužen?"

"Ty nic, chlapče. Přijdu se podívat
zítra. Nashle."

"Nashledanou.. a děkuju!" zavolal Bob
na doktora Browstona, který už
vycházel ze dveří.

Stav maminky se během několika dnů
stabilizoval. Bob už se o ni tolik
nebál, již mohl v klidu vykonávat
povinnosti, které mu ukládal strýc
Cory. Práce ho velmi těšila; podvraták
Bill si na Boba ze dne na den zvykal a
začínal ho vítat radostnými výskoky a
tanečky, prosíci o pamlsky.

Povaha tohoto ryšavého psa s bílými
pruhy ovšem byla dosti ošemetná:
kdykoli měl Bill špatnou náladu,
zaútočil. Bob se starého psa nebál,
pro jistotu se mu však vyhýbal.

Vztahy mezi strýčkem a Bobem byly
značně napjaté. Cory Boba vůbec nebral
jako synovce, ale jako pracanta, někdy
až jako otroka. Když se Bobovi něco
nepovedlo, ihned ho slovně trestal a
vyhrožoval, že mu to strhne z platu.
Což také dělal - peníze vydával Bobovi
nepravidelně, podle toho, jak na tom
zrovna byl. Když neměl dost peněz, tak
si buď vymyslel, že si Bob nic
nezaslouží, nebo mu dal výplatu
s velkým zpožděním. Bob neměl šanci

spatřit uspokojivou sumu financí, ale práce ho moc těšila a pomáhala mu vytvářet pocit, že je alespoň k něčemu užitečný.

Teta Amanda a strýček Cory jsou zvláštní pár. Chajdu mají polorozbořenou, finančně jsou na tom stejně jako Davisovi dost špatně. Cory chodí celý den v opotřebovaných kalhotách a ve svetru, neoholen a zašpiněn - působí jako nějaký bezdomovec nebo pobuda. Když může, tak si zanadává, zařve a dá hodně najevo, že ho nebaví žít. Tvrdě pracuje od rána do večera a nesnese, když mu někdo chodí do soukromí - v domě nerad vidí i své vlastní příbuzné. Ale teta Amanda - ta je jeho pravý opak. Přestože oba střeží v domácnosti každou minci, Amanda se snaží vypadat jako solidní a kultivovaná dáma. Chodí vkusně oblékaná (když se jednou za čas podaří uspořit nějaké peníze, koupí si šaty), maluje se a hovoří velmi vlídně a spisovně. Drží rodinnou kasu, setkává se s přítelkyněmi na čaji o páté a nechává si na jejich doporučení dělat ty nejmódnější účesy. Neustále uzemňuje a napomíná svého manžela, zasahuje mu do soukromých věcí a snaží se ho přivést ke kulturnímu způsobu života. Nepřeje si vidět, jak Cory těžce dře - přítom - sama nikde

nepracuje. Cory ji ignoruje, občas se s ní pohádá, zve ji bláznem - nechápe její smysl života, stejně však nechápe i ten svůj. Teta má Boba velmi ráda, označuje ho jako slušného, poctivého a pracovitého chlapce; když si Bob své odpracuje, zve ho na svačinku nebo na oběd a povídá si s ním, což ovšem strýc Cory nerad vidí. Kolik lásky a porozumění Amanda věnuje, tolik zase Cory bere..

Málokdy se Bobovi podaří ukořistit volný čas na návštěvu paloučku a Anety. Oba jsou již k místu, kde se scházejí, a také k sobě nerozlučně spjati. Když se setkají, dovedou celé hodiny jen tak sedět vedle sebe a vychutnávat krásné okamžiky vzájemným sledováním či nasloucháním. Je to až příliš nádherné na to, aby to byla pravda. Zamilovaný pár se od těch jiných poměrně hodně liší - nejen tím, že každý z nich patří do jiné sociální vrstvy, ale také tím, jakým způsobem se oba dorozumívají, jak spolu tráví čas, jak rozjímají a jak se umí kochat přírodou či sami sebou. Za celou tu dobu, co jsou spolu, třeba nepromluví jediné slovo. Sedí a dívají se přímo před sebe nebo si hledí zvláštním, nepopsatelným způsobem do tváře. Pak se k sobě najednou přiblíží a políbí se, případně se spolu kutálejí dolů z

kopce a nezadržitelně se smějí. Radostné chvílky s Anetou střídají povinnosti, práce a starosti. Kdyby Bob Anetu neznal, zřejmě by pro něho život neměl smysl a potřebnou jiskru. Opravdu - od rána do večera Bob pracuje, aby měl za co jíst a žít. Boba napadalo, že kdyby nechodil do práce, tak by všechno bylo úplně jinak: bydlel by v nějaké dřevěné chýši hluboko v lese, lovil by zvěř a měl by se možná lépe. Bob chtěl již mnohokrát všeho nechat, opustit tento civilizační výmysl a odejít s Anetou někam hodně daleko, kde by je nikdo neomezoval a nerušil - nesměl však zapomenout na svou mámu, která je na pomoci Boba doslova závislá. Vyléčit se může pouze v prostředí, které tomu svými podmínkami odpovídá a na které je zvyklá - tedy doma, v Litlondu. Jak krásně by si žil! Mohl by celý den sedět pod stromem, mohl by bydlet v prostém domě podle svých představ, se svou vyvolenou, a mohl by provádět tolik lákavé lovení zvěře. Sám by si opékal maso, v chýši by měl pouze nejnnutnější nářadí a potřeby. A taky poličku, na které by měl vystaveny výrobky ze školních dílen..

Paní Davisová se postupně uzdravovala, za čtrnáct dní již byla schopna postarat se sama o sebe. Nebyla však

zcela zdravá a doktor jí doporučil, aby si ještě několik dní odpočinula. Stále častěji přepadaly Bobovu maminku myšlenky, že jim bude kvůli neplacení nájemného zabaven dům, a proto přemýšlela, jak by se co nejrychleji dostala do práce, aniž by se o tom ovšem Bob cokoli dověděl. Několik minut poté, co Bob odcházel pravidelně do zaměstnání, se maminka zvedala z lůžka, oblékla se a mířila k panu Stevensovi do práce (rovněž se bála toho, aby ji Stevens po dlouhé nemoci nevyhodil). Vracela se půl hodiny předtím, než Bob sám zavítal unaven od strýčka Coryho. Bob nic nepoznal - maminka se stačila převléci a "usnout". Moc dobře věděla, že by Bob nikdy nedopustil, aby v takovém, ještě nevyhovujícím stavu chodila do práce, a tak to prováděla tajně. Přestože si něco vydělala, stále to nepostačovalo k plné spokojenosti. Peněz bylo málo, času taky - nebylo pomoci. Bobovi se již zdálo podezřelé, že se mamince spíše přitížilo, než ulevilo. Ptal se jí, zdali se moc nenamáhá, maminka však zapírala a předstírala, že je jí lépe. Bob se také vyptával, jestli mají dost peněz na bydlení, a matka ho ujišťovala, že ano. Oba trpěli hladu, paní Davisová byla navíc vyčerpaná; přese všechno nadále pravidelně

navštěvovala firmu pana Stevense. Neuvědomovala si, co způsobuje, jak se trápí a jak se ničí. Zatímco Bob na základě známosti s Anetou sílil a měnil se před očima v mladého muže, jeho matka evidentně slábla. Bobovi se už to všechno zdálo být nanejvýš podivné a rozhodl se zjistit, co za tím vězí. Domů se vracíval ve stejnou dobu, a tak ho napadlo, že zkusí jednou výjimečně přijít o něco dříve. Ráno šel jako obvykle do práce, vykonal zadané úkoly a poprosil strejdu, aby mohl odejít už ve čtvrt na čtyři. Cory měl lhostejnou náladu, a tak svolil. Bob utíkal domů, pln zvědavosti, co způsobuje komplikace maminciny nemoci. Očekával, že ji spatří, jak uklízí v domě, jak pere, žehlí nebo vaří. Překvapení však bylo docela jiné: Bob otevřel dveře a spatřil pouze prázdnou postel. Hledal matku po celém domě, dokonce i na zahradě, ale nikde nebyla. Tu se mu všechno osvětlilo a začal v duchu nadávat. Byl tak rozhněvaný, že matka neposlechla jeho ani doktora, že měl sto chutí zařvat na ten zatracený a bezvýznamný barák. Velmi se o maminku bál, propadal panice i hrůze. Chodil sem a tam, zvažoval, že si pro ni osobně zajde; nakonec si usmyslel, že bude nejlepší, když na ni počká a

všechno jí v klidu vysvětlí a rozmluví. Čekání nebylo dlouhé, během chvilky zaskřípaly dveře a v nich se objevila nic netušící, bledá maminka. Chvilí jí trvalo, než si Boba všimla. Rozpačitě pozdravila:

"Ahoj, Bobe.. Ty už jsi doma?"

"Jak vidíš, tak ano."

"Cože tak brzy?"

"Strejda mě pustil dřív.. Kdes byla?"

"Já..? .. Nakoupit.."

"Kde máš tašku?"

"No.. vlastně jsem byla v práci.." přiznala se paní Davisová.

".. Jak dlouho to takhle děláš?"

"No.."

"Uvědomuješ si, co způsobuješ? Bojím se o tebe, vážně! Doktor říkal, že máš ležet, dokud se úplně neuzdravíš! Je to tak?"

"Myslela jsem.."

"Nic mi nevysvětluj! Měla jsi mi o tom všem říct dříve a já bych se pokusil nějaké peníze zajistit."

"Chybí nám spousta peněz, Bobe.."

"Kolik?"

"Hodně. Skoro třicet tisíc."

"Cože? Takový majlant dneska nikde neseženeš.."

"Vezmou nám dům, Bobe.." rozplakala se maminka a sklonila hlavu na Bobovo rameno.

"Mami.. Proč ten dům neprodáme?"

"Nejde to."

"Proč by to nešlo?"

"Nikdo takovou barabiznu nekoupí.."

"No tak.. Až se uzdravíš, tak uvidíme, co se dá dělat. Budeš ležet a brát léky, dokud nebudeš v pořádku. Rozumíš?"

"Jo. Jsi hodný, Bobe.. Chce se mi spát.."

Po těchto slovech Bob uložil matku do postele a přikryl ji plátěnou dekou. Poslední zářijové dny byly ve znamení babího léta. Bylo poměrně teplo a slunečno, stromy, ploty, okenice či sloupy byly propojeny neviditelnými vlákny pavoučích tvoreček - krajina jako by byla z nitek upletena. Tyto dny jsou opravdu příjemné. Sem tam se podzimně laděnou scénérií přežene slabounký neškodný vánek, který má ovšem dost síly na to, aby shodil staré a tlející listy ze stromů, které se tak připravují na zimu.

Zatímco matka se řádně uzdravovala, Bob chodil do práce a na palouk za Anetou. Neustále ho bolí ruce ze zvedání těžkých nástrojů, ale pomalu si zvyká. Když přijde zmožený za Anetou, je to pro něho malé vysvobození. Zvuk kovadliny ho totiž poslední dobou pronásleduje i v noci - trápí ho vedle starosti o maminku také nesnesitelný hluk v práci. To někdy

zapřičiňuje zaléhání v uších; Bob chvílemi neslyší, vnímá jen svištivý zvuk. Práce už není tak zábavná, jak si původně myslel. Je totiž fyzicky dosti náročná a na některé věci sám Bob nestačí. Baví ho to pouze tehdy, když se učí něco nového nebo vyrábí něco netradičního; nesnáší, když musí dokola kovat podkovy pro koně. Pokud má Bob náladu, chuť, materiál a hlavně když má zajištěnou dostatečnou vzdálenost strýčka Coryho, udělá si něco pro vlastní potřebu, nějaký neurčitý předmět, který doplní poličku v jeho pokoji. Spoustu věcíček už Anetě ukazoval a některé jí také daroval. Bob je s Anetou moc šťastný. Když zrovna nesedí pod stromem na paloučku, procházejí se po Litlondu či Growthu, obdivují krásy přírody a podzimu nebo spolu zavítají do místního biografu na nějaký americký film.

Již dlouho se Bob neviděl s Jackem a právě jednou, když s Anetou navštívil kino, se oba po měsíci zřeli. Překvapení bylo na obou stranách: Bob i Jack měli na sedadle vedle sebe dívku. Jack o Anetě nevěděl, přestože se s ní Bob zná už takřka půl roku. Bobovo zaskočení bylo tím silnější, že vyvolenou dívkou Jerryho bylo bývalé děvče Richarda Robinse.

"Nazdar kámo!" pozdravil bez zábran těsně předtím, než v sále zhasla světla, Jack.

"Ahoj," odpověděl na pozdrav i za Anetu Bob.

"Já jsem Jack," ujal se okamžitě krásné Anety, "ale pro tebe jsem Jerry, jestli chceš.."

"Aneta.." představila se Jackovi i jeho bližní.

"Ahoj, jsem Vanesa," zakončila jejich představování blondatá dívenka.

Bob i Jack se chtěli dát do řeči, měli potřebu si popovídat a sdělit si, co je nového, ale film už v naprosto tmavé místnosti začínal. Snímek "THE GOVERNOR" je všechny tak zaujal, že je nenapadlo během promítání promluvit jediné slovo. Na Boba působil velmi zvláště, až děsivě, obraz siluet, sedících před ním: černé hlavy a před nimi stříbrné plátno.. Své pocity při odchodu z kina sděloval Anetě; ta si toho také všimla, ale nepřipadalo jí na tom nic zvláštního - přesto ji však zajímalo, jaké pocity to v Bobovi evokovalo. Z biografu šli nejprve s Jackem a Vanesou, pak se rozdělili a Bob s Anetou se tak proplétali černými uličkami Litlondu již sami. Bylo už půl desáté, tma a chladno zároveň. Bob Anetě přesto slíbil, že ji doprovodí osobně až k jejímu domu v Growthu.

Aneta mu jeho nápad rozmlouvala a nabádala ho k tomu, aby už se vrátil domů a postaral se o maminku, ale Bob si nedal říct - ještě s ní chtěl chvíli být a navíc se o ni trochu bál. Aneta byla ve světle měsíčního úplňku moc krásná. Tmavé vlasy jí z půlky překrývaly obličej a směle se houpaly sem a tam, rty se usmívaly a v očích se jí třpytil výraz smyslnosti, pokory i štěstí. Aneta Boba nesmírně přitahovala, nemohl se na ni vynadívat. Povídali si spolu, tulil se k ní a ona k němu, líbali se, hladili, kráčeli jako jeden člověk. Byli moc šťastni, že o sobě věděli a že spolu byli. Nepopsatelně nádherné okamžiky střídaly chvíle ještě krásnější a příjemnější. Hovořili spolu o filmovém představení, o Jackovi a Vanese, o sobě, o rodině, přátelích, smyslu lidské existence, o budoucnosti - prostě o všem.. Nebyla už snad jediná věc, kterou by o sobě ti dva nevěděli! Přesto se pořád o sebe tolik zajímali! Cesta do Growthu se zdála být nekonečná. Před sebou viděli jen černé neurčito, které se stále jen prohlubovalo. Byla to nádherná cesta do pekel. Oblemování stromy a jejich stíny se zvolna ubíraly do neznámých hlubin. Prošli kolem kostela i kaple, dále stoupali do kopečka, kde se jim

na samém vrcholku otevřel pohled na noční městečko. Chvíli se na paloučku, který byl ve tmě k nepoznání, zdrželi, a pak zase klesali druhou stranou pahorku dolů. Objevovaly se první domky, za chvíli se vynořila také úzká cesta, podél které se skromně vyjímaly malinké chaloupky. Jen jedna z nich se chlubila větší objemností - byla to vilka patřící rodině Sullyových. Mladý pár k ní směřoval velmi pomalu, a když k ní došli, oba se současně zastavili. "Budu muset jít," loučila se Aneta. "Zůstaň ještě chvíli.." přesvědčoval Bob. "Ne. Už tak jdu pozdě." "Jenom chvilku..". "Vždyť jsme spolu byli celé odpoledne." "Já vím..". "Tak co mi chceš?" usmála se do noci Aneta. "Mám tě rád..". "Taky tě mám ráda." ".. Aneto - máš mě moc ráda?". "Ano. Hodně!". "Opravdu moc?". "Říkám ti, že ano! A už toho nech! Musím jít..". "Tak dobrou noc," pravil Bob a sklonil hlavu k Anetě, která ho obdarovala dlouhým a vášnivým polibkem.

"Dobrou.." usmála se božsky, zamávala, otevřela branku a pak ještě jednou zvedla ruku na pozdrav. Bob nejistě odpověděl stejným gestem, rovněž se usmál a dal se na zpáteční cestu.

Noční výlet v něm vyvolával přinejmenším strach. Přemýšlel o věcech, přičemž ho ze všech stran obklopovala temnota. Doprovázelo ji ticho, které se občas proměnilo v souzvuk neurčitých tónů. Na Boba doléhala nejistota, jež pramenila z podivné atmosféry tohoto prostředí - bylo to jako v nějaké hrůzostrašné pohádce. Bob se dvojnásobně vyděsil, když do těchto hlubin zazněly zvony nedalekého kostela. Bob si vzpomněl na zvláštní historku, která se mu před půl rokem stala. Okamžitě mu naskočila husí kůže, do očí mu vhrkly slzy. Uvědomil si, že venku je poměrně zima, a tak si založil ruce k hrudníku. Pohlédl na měsíc v celé jeho slávě; úplněk zajistil dostatečné množství světla, aby Bob viděl na cestu domů. Bob ovládal svůj strach tak, že si představoval, co by se stalo, kdyby měsíc nesvítil a všude by byla jenom tma. Když se Bob blížil ke kostelu, doléhal na něj pocit, že ho někdo pronásleduje. Neustále se otáčel a ujišťoval se, že za ním opravdu nikdo není. Jakmile otočil hlavu nazpět,

spatřil kapli a v ní rozbité okno, které vytvářelo svými vybitými místy zvláštní obraz. Bob dostal panickou hrůzu, chtěl utíkat, ale cosi mu říkalo, že musí zůstat a zkoušet se ovládat. Jeho těkavá chůze se krok od kroku zrychlovala a Bob nevěděl, co má dělat. Nakonec se přece jen pokusil otestovat svou vůli a odvalu a snažil se chodit co nejpomaleji. Ze začátku se strach spíše stupňoval, ale pak do Boba začala vstupovat vyrovnanost a jistota, že se mu nemůže nic stát. Byl tak nadšený, že se mu konečně podařilo překonat sebe samého a hlavně strach. Bob se chvílemi svým úspěchem dokonce bavil, do očí se vysmíval nočním temnotám a nevysvětlitelným jevům, které vzbuzovaly pocit hrůzy, a dokonce i samotnému Bohu; cesta domů již tedy byla pro Boba velice příjemná.

Když Bob spatřil dvě stě metrů před sebou dům, ve kterém bydlí, překvapila ho skutečnost, že v něm byla rozsvícena téměř všechna okna. Branka byla otevřená. Bob vstoupil a otočil se, aby ji zavřel, a tu se mu do očí vetřelo ostré světlo - k jejich domu se blížilo jakési auto. Bob, jako by automobil nezavnímá, vyšel po schodech nahoru a vkročil do dveří, které byly stejně jako branka rovněž

otevřené. Do předsíně pronikalo světlo z vedlejšího pokoje a ze stejného místa byly slyšet zoufalé, povědomé hlasy:

".. Kde může být? Nestalo se mu něco?"

"Přijde každou chvíli.."

"Jak mu to mám říct?"

"Nedělejte si starosti. Já mu to nějak vysvětlím.."

Bob nechápal, co tady strýček Cory a doktor Browston dělají. Rozhodl se, že vejde dovnitř. Otevřel dveře a uviděl dvě skleslé tváře.

"Dobrý večer, doktore. Ahoj, strýčku," pozdravil slušně Bob.

Cory se podíval na pana Browstona a poté zasáhl:

"Kde jsi byl, Bobe? Měli jsme o tebe strach!"

Bob neodpověděl. Vytušil něco zlého, když se podíval na strýce a doktora a když si představil, co tady mohou oba dělat tak pozdě v noci. Bob na svém těle pocítil studený pot. Vzpomněl si na neznámé podlouhlé auto, které přijíždělo k jejich domu, i na rožnutá světla v baráku. Musel to ze sebe dostat.

"Kde je máma? Co je s ní? Co jste jí udělali? Pusťte mě, musím za mámou! Chci s ní mluvit!"

Bob začal hystericky pobíhat a křičet. Chtěl do vedlejšího pokoje, ale doktor

se strýčkem se ho snažili zadržet a uklidnit.

"Nechte mě být! Jsem ve svém domě!" bránil se Bob.

Cory již nevěděl, co si má počít.

"Je mrtvá, rozumíš? Mrtvá!" vysoukal ze sebe v záchvatu zlosti Cory a otočil se k oknu.

Bob zůstal na místě jako omámený a jeho tělo, které ještě před chvílí bojovalo, se naprosto uvolnilo a sesypalo na nejbližší židli.

"Ne.. to nemůže být pravda.. Vždyť dneska ráno jsme spolu mluvili a plánovali.. Byla úplně zdravá! .. To není možný.." přesvědčoval sám sebe Bob a při posledních slovech se rozplakal.

".. Přišel jsem dnes odpoledne na kontrolu, a když jsem zaklepal, nikdo mi neotvíral. Řekl jsem si, že máma asi není doma, a tak jsem odešel a vrátil se asi za hodinu. Tentokrát již dveře zamčené nebyly, tak jsem vešel. A tvoje máma už ležela na posteli bez známek života.." přidal se konečně do hovoru doktor Browston.

"Jakto?"

"Zemřela vyčerpáním, Bobe. Zřejmě byla v obchodu nebo v práci.." vysvětloval Browston.

"Já jsem jí přikázal, aby ležela v posteli, protože jste to říkal, a ona

mě neposlechla! Měl jsem to tušit! Už jednou to tak udělala!"

"Není to tvoje vina, Bobe. Udělal jsi, co jsi mohl. Tvoje máma ještě nebyla zdravá a sebemenší námaha nebo pohyb jí mohl přivodit smrt," uklidňoval doktor.

"Proč? Proč se to stalo?.. Kdybych dneska nešel do kina a vrátil bych se dřív, určitě bych mohl mámě nějak pomoci.. Proč mi to udělala? Proč mi zase lhala?"

"Chtěla zachránit dům a hlavně tebe. Tebe zachránila, ale dům bohužel ne. Už na to neměla sil.. Snažila se, a to musíš ocenit, Bobe," zakročil Cory.

"Lhala mi do očí! Ve všem!" bouřil se s potlačovaným pláčem Bob.

Strýček Cory znovu promluvil:

"Bobe, jsi už skoro dospělý chlap, a tak s tebou jednám jinak, než kdybys byl ještě kluk. Podívej, máma se samou láskou k tobě obětovala, ale, jak už jsem řekl, dům se jí zachránit nepodařilo. Ze tří čtvrtin patří někomu úplně jinému, budeš muset bydlet u nás. Víím - nebude to takové jako tady. Ale já a teta Amanda se ti budeme snažit vycházet vstříc, když budeš chtít. Taky to nemáme tak snadné, ale když nám pomůžeš, půjde to.. Možná bych to neměl říkat, ale nabízím ti to jenom proto, že si to

přála tvoje máma a taky proto, že teta Amanda s mámou souhlasí. Rozmysli si to, protože jinak bys musel někde tvrdě pracovat. Upozorňuju tě ale předem, že pokud něco vyvedeš, může to špatně dopadnout.."

Bob se ani jednou strýčkovi nepodíval do očí, ale měl čas se během Coryho výstupu trochu vzmužit a vzpamatovat se.

Vstal ze židle a řekl:

"Musím se rozloučit s mámou.."

Bob vešel do vedlejšího pokoje a spatřil bledou maminku, takovou, jakou ji neznal, se zkříženýma rukama na prsou a obklopenou svíčkami. Vypadala spokojeně, byla nádherná. Bob se k ní přiblížil a znovu upadl do breku. S úctou k ní poklekl, políbil ji na čelo a chytil ji za ruce. Šeptem k ní něco promlouval a přitom mu po tvářích stékaly slzy, které končily na maminčině lehátku. Po chvíli se ozval doktor Browston:

"Pojď, chlapče.."

Bob ještě jednou polaskal maminčiny ruce, tiše se se vzlykotem zvedl a odešel z místnosti, která byla vždycky prosycena podivnou atmosférou. Doktor Browston a strýček Cory se u paní Davisové ještě chvíli zdrželi a pak se uchýlili zpět do kuchyňky. Bob měl velkou potřebu odejít z domu a

vyvětrat si hlavu. Zvedl se, a aniž něco řekl, odešel. Ve dveřích se minul s dvěma pány, kteří nesli místo rakve nosítka, jako by matku chtěli odvézt do ústavu pro nemocné. Bob je nepozdravil, sedl si na schody a hleděl do neznáma. Neregistroval ani černý dlouhý vůz, ani noční ševel, nevnímal nic. Jen tak se díval, hlavu podepřenou rukou, a nad ničím nepřemýšlel. Pak se mu najednou z očí opět vyřinuly krůpěje soli, samovolně mu stékaly po obličejí a rukou, a Bobovi se zdálo, že kapky vytvářejí moře slz, že se v tom moři utápí a že se nemůže zachránit. Pláč byl stále silnější, bolestivější a byl úpěnlivější než cokoli na světě. Do temné noci se narodilo dítě, které s nářkem prosebně toužilo po pochopení okolního světa a očekávalo soucit.. Za jeho zády zazněl hlas:

"Budeš spát u nás nebo tady?"

"Tady," odpověděl bez přemýšlení Bob.

"Nemáš hlad?" otázal se znovu stejný hlas.

"Ne," odvětil jednoznačně jako předtím.

"Opravdu ne?"

Tentokrát Bob nereagoval. Ze dveří vyšli dva páni v černém, na jejichž nosítku spočívala paní Davisová. Opatrně sešli po schodech dolů a

naložili nosítko se zahaleným bezvládným tělem do auta. Cory s panem Browstonem rovněž sestoupili dolů a na čemsi se s těmi pány domlouvali. Boba to nezajímalo, stále seděl na svém místě a neurčitě hleděl před sebe. Za okamžik ti páni nasedli do vozu, rozsvítili světla a odjeli. Strýček Cory s doktorem Browstonem se vraceli k Bobovi. Začínala mu být zima.

"Není ti zima?" zeptal se Cory.

"Ne," odsekl Bob, třebaže se třepal jako osika.

"Měl bys už jít dovnitř," konstatoval strýček.

Bob na to opět nic neřekl, setrval na místě a zádumčivě sledoval nicotu.

"Pojďte, nemá to cenu," řekl Cory doktorovi. Zítra se za mnou stav, Bobe. Dobrou noc.."

"Moc dlouho tady neseď, ať nenastydneš," pověděl na rozloučenou doktor Browston.

Strýc a pan Browston se postupně vzdalovali a mezitím prohodili pár slov. Bob zaslechl doktora, který varoval strýčka Coryho:

"Já být vámi, tak bych ho tady jen tak nenechával, mohl by spáchat nějakou hloupost.."

Záhy se rozloučili a rozešli se každý na opačnou stranu. Bob tu zůstal mlčky sedět. Ještě nějakou dobu to vydržel a

přítom přicházel k vědomí. Znenadání vstal a vstoupil do prázdného domu. Všude pozhasínal světla, bezduše si v kuchyňce ukrojil kousek chleba a šel si lehnout do svého pokoje.

Usínalo se mu velice těžko. Až v posteli mu totiž docházelo, co se vlastně stalo a co to s sebou nese. Uvědomil si, že bude žít jinak, bez každodenního konejšení mámy, a že se bude muset začít stavět na vlastní nohy. S matkou si byl ve světě vždycky trochu jistější, byl zvyklý vracet se z práce domů, kde si s maminkou povídal, staral se o ni a pomáhal jí. Teď se jeho domovem a zároveň pracovním prostředím stane strýčkova chajda na kraji lesa. Nelíbí se mu Coryho chování, ani jeho přístup, který Boba často uzemňuje. Možná je to tím, že mu chybí otcovská ruka, která by ho donutila vypěstovat si určitý respekt. Uklidňoval se tím, že se ho bude zastávat teta Amanda, a taky tím, že u nich stejně asi dlouho nepobude. Znovu ho zlákala myšlenka dostat se do města. Chtěl by poznat to neznámé prostředí i za cenu toho, že by pracoval v té nejšpinavější fabrice. Ale neví, jak by to udělal. Je stále moc mladý na to, aby byl schopný postarat se sám o sebe. Bob se znovu rozfňukal jako malé dítě. Rozmrzel se

nad zkázou ochranného křídla matčina a nad celkovou bezvýchodností z této svízelné situace. Nemá žádné peníze, ani pořádné šaty - jediné, co vlastní, je sbírka kovových a dřevěných předmětů, které si postupně vyráběl ve školních dílnách a u strýčka Coryho. Uvědomil si jejich nemalou hodnotu, která ho teď ovšem nedovedla uchlácholit. Spíše ho ty věcičky ještě více rozčilovaly, protože pod nimi spatřoval moment, kdy si je bude muset sbalit a přestěhovat se. Tak ho to štvalo! Kdyby na světě byla alespoň jediná možnost, jak se vyhnout tomu, co nechce! Bob si svou poslední noc v cihlovém domě, který už mu nepatřil, nestačil pořádně vychutnat - se vzlykotem usínal velmi, velmi zvolna.. Přeci jen chápete? Nějak brzo.. Asi pořádně nečtete..

Bob se probudil značně nevyspaný. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, co je příčinou jiné, neznámé nálady v domě, a pak znovu klesl na postel. Ležel značně sklíčený, protože si vzpomněl, nad čím před spaním přemýšlel, a protože si byl vědom toho, že se tím zase bude muset zaobírat. Mohl ten problém zahodit a přijmout to, co mu strýček nabídl, ale chtěl tuto nezáviděníhodnou situaci nějak vyřešit, už jenom proto, že jiné

východisko bezpochyby existuje. Ze zvažování ho vyrušil hlad. Vydal se automaticky do kuchyně a doufal, že tam najde něco na jídlo. Objevil pouze kousek chleba. Vzal si ho tedy a šel se umýt ke studni. Venku byla zima, na trávě se objevila jinovatka, ale Bob chlad moc nevnímal a klidně se studené vody ze studny napil. Když se vrátil dovnitř, napadlo ho podívat se, zdali někde v domě není jeho máma. Hledal, jakoby se mu o smrti matky jen zdálo, a v jednu chvíli byl dokonce přesvědčen, že stojí za jeho zády. Oslovil ji, jako kdyby jí chtěl něco říci, ale když se otočil, spatřil jen prázdnou místnost. Zesmutněl a již nepochyboval, že smrt jeho maminky se skutečně odehrála. Už ho nenapadlo podívat se do jejího pokoje.. Bob se usadil v kuchyni na jednu z židlí a samovolně se pustil do hledání nejvhodnějšího řešení. Po hodince zvažování se mu stále nenabízela jiná možnost, než že se přestěhuje k tetě Amandě a strýci Corymu: na sirotčinec je totiž moc starý - stejně by tam ale asi nikdy nešel, a na vlastní život je zase moc mladý. Nebo spíše nemá na něj prostředky. Kdyby totiž vlastnil jakýsi finanční základ, mohl by odjet do města a stavět na něm. Bob se zoufale vrtěl na židli a připouštěl

si, že se bude muset postupně chtět nechtě smiřovat s bydlením u strýčka. Práce ho tam celkem baví, teta Amanda je přívětivá.. Ale co Cory? Bob si vzpomněl, že ho včera strýček požádal, aby za ním dnes přišel. Vůbec se mu tam ovšem nechce a nemá na hovory s ním náladu. A krom toho - není ještě pořádně rozhodnutý.. Nahradí mu nějakým způsobem teta Amanda mámu? Možná ano. Je hodná, starostlivá, pečlivá.. A nahradí Cory Bobovi otce?

..
Bob ustrnul. V jeho hlavě se zrodil šílený, leč uskutečnitelný nápad. Otec Boba opustil, když mu bylo sedm let. Bob si ho pamatuje jako tátu, který si s ním občas hrával, ale nijak zvlášť se o něj nestaral. Moc ho neznal a maminka se o něm nikdy nezmiňovala. Bob jenom věděl, že otec na něho většinou neplatil alimenty, a věděl taky, že matka má jeho adresu. Boba nikdy nenapadlo požádat matku o papírek se jménem, ulicí a městem a třeba tátovi napsat, ale teď se mu to jevilo jako jediná šance, jak ho poprosit o peníze, o práci nebo o svolení k přestěhování. Věděl, že někde v mamčiných věcech se nachází otcova adresa, ale nebyl si jist, kde přesně. Bez váhání vtrhl do vedlejšího pokoje, kde ještě včera leželo tělo

jeho matky, a počal hledat. Prohrabával šuplíky ve stolečku, na němž bylo vedle maminciny retušované fotky také pár svíček, které vytvářely předchozího dne kolem maminky líbeznou svatozář, skříně, kufry, mamincinu kabelku a přitom si představoval, že se přestěhuje k tátovi a bude s ním šťastně podnikat ve výrobě netradičních předmětů, kterými si vyzdobil svůj pokoj. Nemohl stále nic najít a pomalu propadal skepsi. Spoustu maminciných věcí nikdy předtím neviděl a snad by si je byl prohlédl, avšak jediné, co ho právě zajímalo, byl zdánlivě bezvýznamný kousek papíru, který může změnit celý jeho život. Asi po půl hodině usilovného pátrání našel mezi různými dopisy, které si maminka schovávala, útržek nažloutlého lístečku, na němž bylo napsáno:

Tony Davis

Old Broad Street 16

Bob se vnitřně zaradoval. Už se chystal ve zmeti papírů a vysypaných zásuvek hledat volnou obálku, když vtom si uvědomil, že u adresy chybí město, ve kterém jeho otec bydlí. Bob zkameněl. Okamžitě obrátil lístek na druhou stranu, ale zbývající data neobjevil. Ještě jednou se zarazil - věděl jen, že otec žije v okolí

Worcesteru. Ale kde přesně.. Bob neztrácel naději a začal se znovu prohrabávat kupou neznámých dokumentů. Doufal, že někde mezi nimi najde název městečka i jeho směrovací číslo. Proč na tom papírku není uveden ten nejdůležitější údaj? Zнала snad matka název bydliště a nechtěla si jej zbytečně psát anebo se bála, aby Bob někdy adresu nenašel? Proč by jinak byl papírek tak pečlivě schován? Bobovi to nešlo do hlavy, nemohl to pochopit. Čím více času trávil nad hledáním druhého papírku, doufaje, že na něm bude uvedena druhá půlka adresy, tím více začínal o svém přesvědčení pochybovat.

"Sakra!" vykřikl v zápalu zlosti Bob. Rozhodl se, že na obálku napíše pouze "Worcester" - snad to dojde, pomyslel si. Popadl nejbližší obálku, vzal si psací pero a začal opisovat ze žlutého lístku. Jakmile se dostal ke slovu "Broad" a udělal v něm chybu, popadl ho znovu hněv a obálku roztrhl. Trochu se zkoncentroval a pak si vzal další - však matka jich má od pana Stevense bezpočet. Asi napotřetí opsal všechno správně a umínil si, že napíše samotný dopis. Vzal si do ruky nepopsaný list papíru, ale pak si uvědomil, že to s neúplným zněním adresy nemůže nikdy dojít. Sklesle upustil papír a podíval

se na moře plné neznámých listin a písemností, které patřily mamince. Vzpomněl si na ni i na její tvrzení, že nesnáší nepořádek. Bobovi se do očí dostaly slzy. Zase se mu vnutil fakt, že je teď na světě úplně sám. Pod nadvládou vyčerpání, hladu a spánku klesl na maminičky osobní doklady a usnul.

Vzbudil se až pozdě odpoledne. Připadal si, jako by ožil v jiné dimenzi. Světlo bylo tak smutné, na všechno doléhal chlad a zármutek. Neměl představu o tom, kolik je hodin, a ani mu to nepřipadalo nějak důležité. Vstal a zahleděl se na hromádku neštěstí, kterou způsobil. Melancholie byla dvakrát silnější, než když usnul, a tak se mu už vůbec nechtělo věci vracet na svá původní místa. Pomyslel si, že stejně bude muset všechno vyklidit, aby mohl bez problémů opustit dům. Přemýšlel, jak s tím vším naloží, avšak nic ho nenapadalo. Nechtěl si to všechno ponechat, ale ani nechtěl nic z toho vyhodit. Bob uslyšel lehounké zaťukání na dveře. Obrátil se hlavou k místu, ze kterého vycházel zvuk, a spatřil strýce Coryho, jak se k němu blíží. Ani jeden z nich se nedočkal pozdravu. Cory za moment spustil:

"Měl jsi dnes za mnou přijít. Pomalu se stmívá a ty nikde.. Už jsem si myslel, že se ti něco stalo.."

Bob na Coryho ani okem nepohlédl, jen si pomyslel, že strýčka těžko zajímá, zdali se mu něco děje nebo ne.

".. Musíš opustit dům," pokračoval Cory, "máš na to sotva čtrnáct dní.. Vidím, že už jsi začal vyklízet. Hledals něco?"

"Ne," odpověděl se svěšenou hlavou Bob.

"Pojď, půjdeme.. Teta Amanda už dělá večeři. Musíš mít hlad."

"Ne," zavelel Bob a pak se vzpamatoval, "ještě dnes budu spát tady."

Cory chvíli mlčel. Bylo na něm znát, že ho Bob nezadržitelně štve a že by se ho nejraději zbavil tím, že by ho poslal k čertu. Zachoval však k velkému překvapení určitou důstojnost v této smutně výjimečné situaci a strojeně vyšel vstříc:

".. Dobrá.. Jasně, zůstaň tu. Potřebuješ se rozloučit.. Chápu tě.."

Bobovi zakručelo v břiše, ale z principu se snažil zakrývat svůj hlad.

"Měj se, Bobe.. Uvidíme se zítra."

Bob ze sebe místo pozdravu opět vyloudil prapodivný zvuk z břišní dutiny.

"A kdybys měl hlad, tak se stav na večeři!" neudržel se strýc Cory a vykřikl ode dveří.

Pak je zabouchl a zmizel. Bob se přemístil do kuchyňky, kde usedl na židli. Seděl dlouhou chvíli bez hnutí, a teprve když se za ním již zcela setmělo, vstal a přistoupil k oknu. Zahleděl se do tajemných a nekonečných dálek, a přitom na něj útočila další vlna uvědomění, týkající se včerejší události. Vzpomněl si na to, jak se vracel sám z Growthu a jak kráčel kolem kaple. Jak zkoušel překonávat strach a jak se vysmíval Bohu.. Bylo to znamení mrtvé duše maminky? Nebo snad byla její smrt trestem za jeho přílišnou troufalost vůči transcendentním silám? Může Bob za smrt svojí mámy?

"Ne!!" zařval dlouze pod nátlakem vtíravých a uštěpačných myšlenek Bob. Podíval se znovu z okna na tmavé výjevy. Zamotala se mu hlava a pak se bezvládně složil na zem. Po nějaké době se probral a nemohl si vzpomenout, jak se octl na podlaze. Všude ho obklopovaly šedomodré přízraky, které v něm vzbuzovaly strach. Nyní již neměl sílu vzdorovat těm nadskutečným jevům - naopak slábl a nakonec podlehl nepopsatelnému kolotoči nevysvětlitelných myšlenek a

pohybů, které ho trýznily a vhněly mu slzy do očí. Bob blouznil a nahlas se zpovídal, jako kdyby ho někdo vyslýchal.. Ne, to nemůže být pravda.. Já jsem to neudělal! Máma chodila do práce.. Ona.. ona sama si to způsobila. Já za to nemůžu! Rozumíte? Já za to nemůžu!! Nechte mě být! Nic jsem vám neudělal! Promiňte mi to! Už to.. nikdy.. Bob se při útěku před strachem a vidinami dostal až k hysterickému pláči. Připadal si tak slabý, že už ze sebe nemohl vydat ani hlásku. Věděl, že tady nemůže zůstat. Nashromáždil poslední zbytky své energie, vstal a u tíkal z domu směrem ke svým příbuzným. Cesta se mu zdála, přestože běžel ze všech sil, neuvěřitelně dlouhá. Z černých oblak se spustil vydatný déšť, doprovázený hromy a blesky; Bob se celý smočený vláčel v zimě ke konci své cesty po čtyřech, protože už nemohl, a když uviděl dřevěnou chajdu, ze které se valil dým, oblažil ho pocit bezpečí. Ve spěchu otevřel vrátka a ignoroval štěkot psa. Bez váhání zatáhl za kliku ode dveří a vtrhl bez ohlášení do dřevem obložené místnosti. Zaregistroval pouze tetu Amandu, která stála u plotny, ale to mu nezabránilo otevřít další dveře, vejít, zamknout

se a vysíleně spadnout V mokrém oblečení na postel.

Bob se vzbudil až odpoledne a nemohl si vzpomenout, jak se octl v cizím lůžku. Zaslechl hádku muže a ženy - zřejmě to byla teta Amanda a strýček Cory. Bob se podíval na světle hnědé dveře a rozpomenul se, že je včera zamkl. Lekl se, že se možná hádají proto, že se nemohou dostat do pokoje, a tak okamžitě vystřelil z postele a odemkl je. Dveře se při odemykání pootevřely a už nebylo vhodné je zpátky zavírat. Bob vešel do kuchyně, ve které spatřil dvě beznadějně tváře, jednu soucitnou a druhou přísnou, které na něj zpříma hleděly.

"Dobrý den," pozdravil nejistě Bob.

"Dobré odpoledne," odvětil nelítostně Cory, maje ruce za zády.

Teta Amanda mlčky seděla, po chvílce se zvedla a střídmě došla k plotně, kde se věnovala přípravě večeře.

"Viš, kolik je hodin?" zeptal se velice ostře strýček.

Bob stál provinile na jednom místě a sklopil oči směrem k podlaze.

"Zameškal jsi svoji práci," upozornil tvrdě Cory.

"Ale.."

"Žádné ale! Chápu, že ses ještě pořádně nestačil vzpamatovat z máminy smrti, ale obchod je obchod, to musíš

pochopit!" proklašoval nekompromisně strýc Cory.

Bob už si nedovolil nic namítat.

"Zítřa budeš pracovat celý den! Jestli se chceš pořádně najíst a chceš u nás bydlet, musíš mě a tetu poslouchat!" zvyšoval hlas Cory.

Bobovi prolétaly hlavou nejrůznější myšlenky. Věděl, že nemá jinou možnost, ale nechtěl, jak strýček uvedl, tady bydlet. Cory naposledy neúprosně pohlédl na Boba a pak odešel ven z místnosti, zřejmě pracovat do dílny, aby dohnal to, co zameškal Bobův smutek truchlící nad smrtí jeho mámy. Bob nevydržel a zařval způli na vzdalujícího se strýčka a z druhé poloviny na tetu, nevinně stojící u pece:

"To je přece normální, že když někdo umře, tak hned všichni myslí na obchod a okamžitě pracují od rána do večera! Sakra!"

Bob se zarmouceně usadil na lavici a přikryl si rukama obličej.

"No tak," konejšila ho zpovzdálí teta, "jestli chceš se strejdou dobře vycházet, tak musíš být poslušný.."

"A já tady stejně nebudu!" vykřikl znovu Bob a zopakoval pohyb rukou a obličeje.

Amanda ho chtěla ze soucitu obejmout nebo dát nějak najevo svou přízeň a

pochopení tomuto dospělému, leč stále dětinskému človíčku, ale věděla, že to celou situaci neposílí, a tak se nehnula od své práce.

"Kdy bude mít máma pohřeb?" zeptal se pojednou Bob.

".. Nebude mít pohřeb," vzdychla hlasitě Amanda a chtěla se dále vyhnout tomuto tématu.

"Proč?" ozval se znovu Bob.

"Protože.. Protože na to není dost peněz." odpověděla pravdivě Bobova strýně.

"A co s mámou udělají?"

"Nevím.. Neptej se."

Bob se po následující dny nemohl vyhnout své práci, protože strýc lpěl na svých neoblomných požadavcích. Práce se mu pod strýčkovým dohledem během několika dnů velmi znechutila. Musel dělat tu práci, kterou vždycky dělával nerad. Strýček to moc dobře věděl a pln neutuchající zlosti Bobovi stejnou práci ještě přidával. Jediné, co mu pomáhalo sdílet těžké pracovní podmínky, bylo vlídné zacházení tety Amandy a její mistrovské umění vařit; jejich dlouhé a tajné rozhovory po večerech, které strýček nerad viděl, jim byly oběma tak příjemné, že je vyhledávali stále častěji. Občas Boba těšila i střídavá nálada starého podvratáka Billa, který dovedl stejně

výskat radostí jako štěkat zlostí, až to nahánělo strach. Dny se stávaly kratšími a chladnějšími - během několika málo dnů se teplota snížila na hranici mrazu a na pláních a střeších domů se objevoval první sníh. Listí se nenápadně skrývalo pod bílou přikrývkou a vše nasvědčovalo tomu, že na krajinu pomalu doléhá zimní atmosféra, třebaže je podle kalendáře stále ještě podzim.

Bob si postupně přenesl všechny své věci do svého nového pokoje v polorozpadlé chatrči na kraji lesa a rozhodl se, že všechny maminciny doklady, které si nechce ponechat a které nebude potřebovat, spálí. Přenesl všechno na zahradu svého bývalého bydliště, opatrně zapálil jeden z papírů a pak už se jen smutně, ale smířeně, díval do příjemně hřejícího ohně a definitivně se loučil s maminkou a se vším, co tady zanechala.. Nechtěl na ni zapomenout, jen se chtěl všeho nepotřebného, co by mu mohlo smrt maminky připomínat, zbavit. Z domu si odnesl všechny své osobní věci, počínaje sadou vzácných a umělecky zaměřených předmětů, knihami, oblečením a konče vysvědčeními ze základní školy i gymnázia, dále si vzal drobné kusy nábytku, které maminka nestačila během finanční krize

rozprodat a v neposlední řadě matčinu fotografii, kterou si vystavil na svém malém nočním stolku ve svém novém malém pokoji.. Jednou, když skončil svou práci, se opět odebral z dílny směrem do kuchyně, protože měl veliký hlad a také chuť si s tetou o něčem povídat.

"Sedni si," uvítala ho s úsměvem teta, která jako tradičně stála u plotny. Bob uposlechl a přitom se nedočkavě jako pes vrtěl pro kus žvance. Strýc spěšně otevřel dveře, beze slov si ubral z hrnce trochu polévky do plechového kastrůlku a zase odkráčel ven. Zřejmě nemusel být přítomen rozhovoru jeho manželky a synovce. Když teta plnila Bobův talíř, nedávalo jí to, aby se nepochlubila:

"Dnes jsem domluvená s paní Throstlovou a taky s paní Lapselovou na čaj o páté.."

Teta Amanda se při té replice mírně povznesla a bylo znát, že se na setkání s oběma dámami nesmírně těší. Bob se vnitřně pousmál, když ušel vedle sebe tetu v ušpiněné zástěře a představil si, že za pár hodin bude upravená a slušně oblečená kultivovaně tlachat s madam Throstlovou, o které už z vyprávění zná téměř všechno. Amanda neustále mluvila o tom, jak je paní Throstlová slušně vychovaná a

čestná, že nechybí na žádném jejich setkání a že si obě náramně rozumí, přičemž jsou si jedna druhé neskrývaným vzorem.

".. Už se na to tak těším! Je to již dlouho, co jsme se neviděly!"

Bob svou tetu nepoznával. Mluvila najednou velmi společensky, což Boba uvádělo do nejistoty.

"Slyšela jsem, že paní Throstlová má nový účes! Jsem tak zvědavá! Jak ona to jen dělá, že stále vypadá tak svěží?"

Bob už se neudržel, když viděl zcela otrhanou madam Sinperovou, jak ctnostně hovoří o jiné madam, a začal se hlasitě chechtat.

"Co se směješ?" stála zaraženě, ovšem stejně ctnostně Amanda.

Bob si uvědomil, že je to poprvé od máminy smrti, co se tak směje, a hned utichl.

"Promiň.." omlouval se Bob za nevhodný smích a v hlavě se znovu rozprostřel stále nedořešený problém, související s jeho budoucností. Chvilí bylo ticho, teta už nevyprávěla o svých přítelkyních. Bob nenápadně usrkával z polévkové lžice a vtom se pojednou zeptal:

"Teto.. ty bys to mohla vědět.. Kam se odstěhoval táta, když odešel od mámy?"

".. Tvůj táta? Proč?" zareagovala překvapeně Amanda.

"Jen tak."

"Co tě to napadlo, tak najednou se po něm ptát?"

"Zajímá mě to.. Tak kam se odstěhoval?"

"Nevím.. Myslím, že někam k Worcesteru, snad do Herefordu nebo tak nějak.."

"Hereford.."

Bob nepozorovaně zajásal. Přeříkal si v duchu úplnou adresu, kvapně spolykal všechno jídlo, poděkoval celou radostí bez sebe tetě a odešel do svého pokoje. Tam se chopil tužky a papíru a začal psát dopis:

"Milý otče, je to již dávno, co jsi odešel od své ženy a opustil tak také mě. Celá ta léta si mi scházel, aniž jsem si to uvědomoval, a až nyní, když zemřela má matka a já jsem nucen bydlet u svého strýčka a jeho ženy, potřebuji Tvou pomoc. Neznám Tvou novou rodinu, ale chtěl bych u Tebe, Tvé manželky a u Tvých nových potomků, mých bratrů a sester, které jsem nikdy nepoznal, bydlet. Vystudoval jsem gymnázium, zanedlouho mi bude osmnáct a jsem zručný ve výrobě nejrůznějších kovových i dřevěných předmětů. Nejsem tedy žádný budižkničemu, uměl bych si na sebe vydělat a snad si i s Tvou

pomocí časem zařídit vlastní byt a živnost. Žádám Tě tedy, otče, o jakoukoliv pomoc a slibuji, že toho nebudeš Ty ani Tvá rodina litovat. Stačí dát svolení k tomu, abych se mohl nastěhovat za Tebou do Herefordu - vyjádři se, prosím, na tuto adresu:

Cory a Amanda Sinperovi

Litlond č.p.53

Děkuji za brzkou odpověď.

S největší úctou

Tvůj syn Bob"

Bob se zaradoval ze stylisticky správně napsaného dopisu, vložil jej do čisté obálky, zalepil ji a napsal na ni celou adresu svého otce. Přehodil přes sebe černý kabát, nasadil si kostkovanou čepici a samou nedočkavostí vyběhl z domu směrem k poště, kde uhradil poštovné za dopis, určený jeho otci, který může změnit celý jeho život.

"Za jak dlouho to dojde?" zeptal se poštovní úřednice, přestože to moc dobře věděl, jelikož roznášel dopisy o prázdninách.

"Za týden," odpověděla znechuceně paní za pomyslnou přepážkou, čímž Bobovi utvrdila fakt, že obdrží odpověď nejpozději za dvacet dnů. Bob se vrátil do svého nového domova a představoval si, jak krásně se bude

mít v městečku jménem Hereford u táty a jeho rodiny.

Postupem času se Bob vyrovnával s nepřítomností maminky, zato mu však začala scházet Aneta. Začal si v duchu nadávat, jak na ni vůbec mohl zapomenout, a ihned po práci se vydal na palouk. Cestou litoval toho, že Aneta v zimě celé dny seděla pod stromem a mrzla v očekávání, že přijde její druhá půlka. Bob nemohl pochopit, proč se po té události nevypravil k Anetě a nesvěřil se jí - vždyť Aneta by mu jistě vřele pomohla a snad by Bob na celou věc s Anetou zapomínal mnohem rychleji. To, že Anetu z této záležitosti nevědomky vynechal a že jí o smrti maminky vůbec nic neřekl, Boba hodně mrzelo. Obával se, že Aneta na palouku nebude - a taky se tak stalo. Palouček byl pustý, chyběl mu tentokrát život i půvab. Bob se zalekl, jestli se na něho náhodou Aneta nevykašlala. Třeba ji zklamal tím, že jí nechal tak dlouho čekat. Jinak by přece za ním sama přišla a zvěděla, co se děje. Utrápený a nešťastný Bob nevěděl, co si má počít. Rozutíkal se do lesa s tím, že musí od Anety zjistit pravdu. Pádil jako nikdy jindy a když utíkal z kopečka, uklouzl a spadl. Rychle se zvedl a běžel dál, aniž by si všiml natržených a

špinavých kalhot. Jakmile se ocitl před domem Sullyových, rozhodl se Anetu ze všech sil zavolat. Tentokrát mu nevadila nevole Anetinych rodičů. Když však spatřil Anetu v jednom z mnoha oken, hlasivky se mu stáhly. Aneta naznačila, že sejde dolů. Bob byl přesvědčen, že Aneta už s ním nechce nic mít. Tiše otevřela dveře a blížila se k němu pomalými a opatrnými krůčky. Poté, co pustila branku, se však k němu rozcupitala a samým štěstím se mu vrhla kolem krku.

"Bobe!" pronesla dojatě Aneta.

".. Ty jsi na mě nezapomněla?" otázal se Bob a zmateně přilnul k jejímu tělu.

"Jak bych mohla! Bobe, je mi to tak líto!"

"Co?"

"Tvoje máma ..."

"Jak ses to dozvěděla?"

"Když si nepřicházel, chtěla jsem zjistit, co se děje. Sešla jsem dolů k vašemu domu, který byl však opuštěný. Nikdo tam nebyl. Pak šla kolem nějaká paní a ptala se, koho hledám. Řekla mi to.. Nevěděla jsem, kde tě mám hledat. Myslela jsem si, že ses někam odstěhoval!"

Bydlím teď u strýčka."

"Mohlo mě to napadnout, vždyť jsi tam přece pracoval.."

"Já s nimi ale bydlet nechci. Chtěl bych.." ztichl Bob a až nyní si vzpomněl i na Anetu.

"Co?" vyzvídala nechápavě Aneta.

".. Mohli bychom jet spolu!"

"Ale kam?"

"Za mým tátou! Napsal jsem mu dopis. Bydleli bychom chvíli u něho, otevřeli bychom si stánek s uměleckými předměty, vydělali bychom si na věno a pak bychom se vzali!" plánoval nadšeně Bob.

"Bobe.. To nepůjde."

"Proč ne?"

"Naši mi to nedovolí. Jsi moc fajn a moc dobře víš, že neuznávám rozdíly mezi bohatými a chudými. Ale kdyby se to dozvěděl táta, zamkl by mě v pokoji a nechal by mě tam tak dlouho, dokud by mi nenašel bohatého ženicha."

"Tak utečeme! Budeme se mít dobře!"

"Já.. Vyrážíš mi dech, Bobe. Je to moc složité a já potřebuju čas na rozmyšlenou. Jsem moc mladá na to, abych stála na vlastních nohách a kromě toho.."

Aneta nedopověděla.

"Co?" díval se zamilovaně do uhýbavého pohledu Anety Bob.

".. Nevím, jestli jsi ten pravý, s kterým bych chtěla trávit zbytek života. Bude mi teprve sedmnáct a v

takovém věku se nechci na nikoho vázat."

Bob vycítil, že pro dnešek neuspěl.

"Necháme toho, dobře?" zakončil toto téma Bob a pak se věnoval Anetě trochu jinak.

Přesto v příštích dnech tajně doufal, že dostane očekávanou odpověď od otce. Představa života ve městě, tráveného s Anetou, Boba lákala mnohem víc než život s tátou. Skrz toto přání si Bob uvědomoval, jak moc Anetu miluje a třebaže ještě nejsou plnoletí, byl si jist, že zbytek života by chtěl prožít právě s ní. S příchodem zimy a přípravou na ni se práce hromadila. Bob musel navíc kromě kování sekát dřevo, zametat sníh, pomáhat v kuchyni a spoustu jiných věcí. Přestože povinností bylo dost, Bob si vždycky našel vhodnou chvíli na to, aby si "odskočil" na palouk. Ti dva se měli rádi čím dál víc; sedávali na paloučku leckdy v mrazech, ale to jim vůbec nevadilo, protože se k sobě přitulili a navzájem se zahřívali. Bob bral vztah velmi vážně, protože Aneta teď byla jediný člověk na světě, který s ním soucítil a měl ho opravdu rád. Nedovedl si bez ní život vůbec představit, a to ani v dalších letech. Byl si jist, že je to ta pravá ryzí láska a že jinou a opravdovější nikdy

nepozná. Skutečně - oba se chovali tak, jako by se znali spoustu let, jako by žili na světě, na tom vrcholku světa, obklopeného nejrůznějšími dřevinami, jen oni dva a nepotřebovali ke své spokojenosti nic a nikoho jiného. Ale Aneta vnímala jejich vztah trochu jinak. Byla velmi šťastná, to ano, ale byla si jista, že všechno jednou skončí, ačkoli se jejich soužití zdá bezproblémové, a jejich cesty se rozdělí, aby každý z nich mohl poznat zase něco jiného. Vy chápáte? Zase spíte! Kdy už vstanete? Dopis od otce nepřicházel. Bob začínal být neklidný a nechtěl si připustit, že by ho otec jen tak odbyl. Za možnost neúspěchu si označil to, že si teta mohla splést místo bydliště nebo že se otec odstěhoval někam jinam. Bob se den ode dne trápil čím dál víc, protože byl přesvědčen, že odpověď přijde. Když už se zdálo velmi nepravděpodobné, že by dopis přišel, tak se Bob smířoval s tím, že ho otec nevyslyšel, ovšem nedokázal se vyrovnat s tím, že by musel do konce života zůstat na vesnici. Rozhodl se proto otci napsat ještě jeden dopis s podobným, avšak naléhavějším zněním. Sepsal jej tak, aby se otec, pokud žije a bydlí v Herefordu, nemohl vyhnout odezvě. Zanesl psaní na poštu

jako předtím, nicméně nyní nechal výzvu k pomoci zaslat doporučeně - z posledních peněz. Domníval se, že teď již otec jeho přání vyplní.

Boba při cestě na palouček něco zamrazilo. Nebyl si jistý, jestli má jeho vztah s Anetou vůbec nějaký smysl. Když procházel kolem kostela a když pocítil pohledem na něj jeho obrovskou sílu, která ho pohlcovala, připadal si ještě více bezvýznamný, a to zapříčinilo klesnutí jeho sebevědomí a štěstí, s jakým za Anetou šel. Jakmile ji upozoroval, trochu zesmutněl. Přemýšlel, jaká poslední slova by jí řekl.

"Aneto, jsi tak krásná," začal rozhovor Bob, "jsi jedinečné stvoření a výjimečnějšího na světě není. Proč bys jinak měla tak půvabné hnědé oči, tak smysluplná ústa, která jako by byla vystřižena z retušované fotografie, a tak krásné dlouhé vlasy, když všechna ostatní děvčata nosí krátký střih podle současné módy?"

Bob promlouval k Anetě tak, jako kdyby ji měl ztratit. Výjimečně melancholická nálada přispívala k tomu, že se na sebe dívali oba mnohem déle a pečlivěji než jindy.

"Aneto, chci, abys věděla, že když se budeme muset rozloučit, že na tebe budu pořád myslet a stále tě milovat.

Dnešním dnem počínaje se budu modlit za nás oba a doufat, že to nikdy neskončí. Víím, že nás někdo hlídá a tiše naznačuje, že přišel náš čas.."

Bobovi bezdůvodně vyhrkly slzy.

"Proč.. proč to říkáš?" zastavovala neobvyklé řeči Boba.

Jejich role se navzájem vyměnily. Aneta najednou nechtěla o konci ani pomyslet a Bob o něm vypravuje, přičemž neví, jak ho to vůbec napadlo. Díval se Anetě dlouze do očí a mezitím se mu na povrch jeho myšlení vetřela souvislost s příhodou v kapli a zážitkem v kuchyni, když zemřela jeho matka. Netušil, jakou by to mohlo mít spojitost s ukončením jejich poměru, ale prostě ji cítil. Nevěřil v Boha, avšak si musel připustit, že existuje něco nadpozemského. Bob se pustil do hlubokého uvažování, které se blížilo těm, které absolvoval ze začátku jara, když býval na paloučku ještě sám.

"Proč jsem o tom začal mluvit, nevíš? Vždyť jsme oba hrozně šťastní a není nic, co by nás rozvrátilo. Nebo je?"

"Není," přisvědčovala nejistě Aneta.

Bob se ještě jednou zahleděl na Anetu a pak se rozhodl toho neurčitého smutku zanechat.

"Tak co, jak ses včera měla?"

"Dobře," odpověděla Aneta.

Po těchto slovech nastalo bezedné ticho. Bob vycítil potřebu znovu zakročít. Vstal a začal nahlas přemýšlet:

"Sakra.. My si vlastně už nemáme ani o čem povídat! My se známe až příliš! To je nesnesitelné! Nejsme schopni objevovat nové věci! Jsme stabilní! Přitom tě tak miluju! Náš vztah dospěl do takové fáze, že už.."

"Bobe! Nech toho! Moc tě prosím!" zastavila ho Aneta, která vytušila v těchto slovech jistou zkázu.

Bob se beznadějně sesypal a bouchal rukou do země, pokryté sněhem.

"Jak já ten svět nenávidím! Zač mě trestáš, ty nicotný ďáble!" vyřvával Bob k nebesům a pak obrátil tvář k zemi.

Aneta se zvedla a klekla si k tělu nešťastného. Přitiskla se k němu a začala ho něžně laskat po tváři. Bob přijal skutečnost, že svět je hrůzný a jen ONA jediná může zachránit jeho bytí.

Na druhý den se Bob pohádal se strýčkem Corym. Ten si na něm totiž vyléval zlost a ukládal mu nelehké pracovní úkoly. Bob už to tentokrát nevydržel a do očí mu pověděl svůj názor. Cory samozřejmě jeho opovážlivost netoleroval a pěkně mu vynadal a vyhrožoval, že ho vyhodí.

Výměnu názorů samozřejmě zaslechla hodná Amanda; neměla však tolik odvahy, aby do rozhovoru zasáhla, tak se nadále věnovala své práci. Až když Bob přišel na večeři, pobídla ho k tomu, aby se strejdovi omluvil a nedělal si zbytečné potíže. Bob tak na doporučení Amandy učinil, přestože Coryho prosba o odpuštění moc nezajímala.

Vánoce byly za dveřmi a Bob s Anetou si užívali sněhu, který se občas objevil na litlondských svazích poblíž paloučku. Několikrát s sebou Bob vzal i psa Billa, ovšem přílišnou aktivitu od něj nečekal. Byl už starý a neměl chuť běhat sem a tam. Aneta a Bob tedy sjížděli kopce po zadku sami. Jednou, když se opět chystali vyrazit na jeden z kopečků, bylo na svahu spousta dětí a mezi nimi i bývalí spolužáci Boba v čele s Jackem a jeho novou dívkou.

"Jé - ahoj, Bože!" vítal je Jack a s ním i několik studentů, navštěvujících septimu.

Bob na pozdrav odpověděl, ale nechtěl se s nimi jinak bavit. Tentokrát ani s Jackem, se kterým už se dlouho neviděl.

"Tak co, máš pořád tu stejnou?" vyptával se Jack a Bob z otázky vycítil, že se již v názorech hodně rozcházejí.

Přemohl se ovšem a na dotaz slušně odpověděl:

"Jo.. Ale vidím, že ty sis polepšil.."

"Seznam se. Tohle je Tamara. Její rodiče pocházejí z Ruska.." pronesl Jerry a popostrčil kupředu bledou panenku se světlými vlásky, zabalenými v hedvábném šátku.

Boba oblil zvláštní pocit, když se zadíval na neobvykle usměvavou dívku s růžovými tvářemi. Ale dokázal se ovládat, zvláště když vedle něj vyčkávala Aneta.

"Jsem Bob," představil se a zůstal zaraženě stát na jednom místě.

"Jdete sáňkovat?" vyzvídal Jerry a přitahoval si k sobě Tamaru, která se na Boba dívala jako anděl, který ho chce vyvést do nebe.

"Ne.. Nemáme sánky," konstatoval Bob a rozhodl se změnit plán, aniž by se zeptal Anety, "půjdeme ještě dál.." a ukázal výš do kopce směrem k paloučku. Cítil se opravdu divně - jako kdyby měl přijít o život, ale přitom mu to nebylo nepříjemné - a navíc se nechtěl vybavovat s ostatními, kteří už začínali mít vůči jejich páru poznámky:

".. Dívej, koho si Bob našel.. Není to ta bohatá z Growthu? .. Asi nemaj doma peníze, tak si zajistil činži.. Jeho máma prý umřela.."

Bob se rozloučil s Jackem a jeho dívkou, mající průzračný úsměv z křišťálu, a pokynul Billovi, aby je následoval. Tentokrát ho nijak nedopalovaly námitky spolužáků, protože si v duchu pomyslel, že jsou hloupí, nezkušení a hodně dětinští. Bob s Anetou cestou na palouček nepromluvili jediné slovo, jen se drželi za ruce. Šli jinudy - jejich cesta nevedla kolem kostela a kaple, ale skrze spoustu hustě nasázených smrčků a borovic. Během bloudění neznámými lesními uličkami a prodírání mezi mladými stromky každý z nich přemýšlel o něčem jiném a ani neměl potřebu slovně komunikovat. Až když se blížili k jejich místu, si Aneta všimla, že jim chybí psí společník.

"Kde je Bill?" zazmatkovala Aneta a rozhlížela se na všechny strany.

"Panebože.. Snad někde nezabloudil! To by byl průšvih!"

Oba začali volat jeho jméno a rozběhli se nazpět. Prohledali všechna možná místa, ale Billa nenašli. Jakmile se dostali ke svahu, obsypanému známými ze školy, pobíhal Bob od jednoho k druhému a vyptával se, jestli někde neviděli jeho psa.

"Myslíš toho nevkusného voříška?" tázal se jeden kluk z bývalé party Richarda Robinse.

"Viděls ho?" objevil špetku naděje Bob.

"Ani si nevzpomínám," odvětil drze dotázaný.

"Tak viděls ho nebo ne?" vyzýval ještě jednou Bob.

"Spíš ne," zakončil debatu přídržlý výrostek.

"Pojď, prohledáme les ještě jednou," navrhoval Anetě Bob a běžel stejným směrem zpět, aniž by si všímal Jacka či jeho sličné společnosti z Rus.

Opravdu hledali, kde mohli, ale nic nenašli. Bob propadl zoufalství.

"Ten pes je jediný tvor, kterého strejda jakžtakž snášel.. Zabije mě!"

"Možná, že utíkal domů," uklidňovala ho Aneta.

"Bill? Ten by radši umřel, než aby měl sám doběhnout tak daleko.. Pojď, doprovodím tě domů."

Zatímco se stmívalo, přibližovali se k bydlíšti Anety a tam se pomalu rozloučili. Bob se vracel do Litlondonu velmi nerad, protože měl strach ze strýčka. Doufal, že to nějak zvládne. A kupodivu, když se dobelhal k nevzhledné chatrči, spatřil u boudy uvázaného Billa, který vrčel a ztěžka dýchal.

"Je naživu!" vykřikl samou radostí do tmavého a mrazivého večera Bob.

"Samozřejmě, že je," otevřela dveře Amanda a zvala Boba na večeři, "pomalu jsme měli se strejdou strach, že se ti něco stalo.."

Bob se zaradoval, když to všechno tak dobře dopadlo, a náhle pocítil ve vzduchu vánoční náladu. Při večeři se sblížil s dobře naladěným strýčkem, se kterým si pak připil na zdraví a rozdal si s ním karty.

Už Boba chápete? Ale! Nevím, kde to pořád berete!

Je zima. Je chladná zima. Zasněžená a mlhou pokrytá krajina svědčí o mimořádně mrazivé zimě, která se v podobě štiplavé vichřice dostane do každé skulinky. Pohled na zavátou vesnici, v níž ztěžka dominují cihlové či dřevěné domečky, z nichž kouří bez přestávky spousta dýmu, a na kopce, poseté jehličnatými stromky, jež se na sebe snaží upoutat pod silnou vrstvou sněhu tím, že občas nějakou tu kupu pokrývky setřesou, vyvolává zvláště k večeru pocit úzkosti, ale zároveň klidu, vyrovnanosti a malebnosti. Naskakuje vidina tajemna, která vzbuzuje dojem, že prostor je nekonečný. Zvláště, když se brodíte sněhem, cítíte, že zářivé čistá, bílá pláň pokračuje neomezeně daleko, až máte téměř strach jít dál. Hejno havranů, jež se volně pohybuje po stromech, po zemi či létá po bledé obloze bez slunce, vytváří svým zabarvením smrti kontrast proti hedvábně bílé, která však stále převažuje. Obě barvy se kupodivu vyznačují jako smrtící: černá jako by se snažila všechno živé pohltit a bílá zas vše živé skrývala, pohřbívala a nechtěla jej vydat. Tyto vidiny asociují smutek, stesk, vzpomínky,

sny.. Nostalgie po něčem příjemnějším a hřejivějším - přitom je ten obrázek hřejivý. Opravdu, je to krásné, ale jen když se člověk dívá z okna vyhřátého pokoje; když vše pocítí na vlastní kůži, je to jinak.. Zima, mráz, chlad..

Bob se právě kouká z mrazem pomalovaného okna a při pohledu z něj se mu vybavují krásné chvíle jeho života. Vidí je velmi živě, vzpomíná si, jak chodíval každé léto k rybníku, jak se nasmál při studiu na gymnáziu, jak rád si povídal s maminkou - v neposlední řadě si vzpomněl také na svou milovanou lásku Anetu. Při návratu do reality se cítil být velmi osamělý, pocítoval, jak mu vítr skrz okenice fičí přímo do tváře a jak se mu nemůže ubránit. Vánoční svátky by chtěl strávit s Anetou, avšak moc dobře ví, že nemůže. ONA bude svátky trávit v okruhu své rodiny v Growthu a ON to bude muset vydržet s tetou a strýčkem. Ale domluvili se, že na Boží hod se sejdou kolem poledne na paloučku. Nesmírně se těšil, až ji uvidí a taky až jí předá svůj dárek. Nepřichystal pro ni nic velkého, ale zato něco, co jí obrovskou radost způsobí. Když se jí líbila pozornost, darovaná k jejím jmeninám v podobě zvláštního dřevěného výrobku, vzdáleně

připomínajícího projev francouzských dadaistů z první půlky dvacátých let, rozhodl se pro ni vyrobit v dílně strýčka Coryho dar obdobný. V předvečer Štědrého dne měl čas, a tak se uchýlil do pracovny a začal kutit. Nakonec z toho vzešla velmi zajímavá napodobenina dlaně, z které číselná neobyčejná energie, jež člověka povznášela nad okolní realie. Po hodině vytváření si byl jist, že toto je pravé překvapení pro Anetu. Na jeden z prstů dřevěné ruky ještě vyryl nápis:

"CHTĚL BYCH SE TĚ DOTÝKAT"

Nevěděl, proč napsal zrovna toto tvrzení, ale vysvětloval si to jako momentální stav. Jakmile "ruku" dotvořil a důkladně se jí pokochal, začal přemýšlet, jaký dáreček obstará tetě Amandě, strýčkovi a potažmo Billovi. Byl si jist, že jim nemůže vyrobit podobný dárek jako Anetě, už jenom z principu, že k nim cítí něco jiného a taky proto, že by asi dárek pořádně nepochopili a dostatečně neoceníli. Mimovolně se zamyslel nad tím, že toto jsou vlastně první Vánoce, které neprožije s matkou.. Trochu se rozesmutil, ale to nepřidalo tomu, že by musely být letošní svátky smutné nebo nevydařené. Nakonec se rozhodl, že tetě a strýci

vyrobí z papíru vánoční přání a Billovi poopraví boudu. Když vše vykonal tak, jak si řekl, rozhodl se udělat si pěkný večer. Odebral se do svého pokoje a zapálil si svíčky. Brzy se dostal do duchovní nálady, ve které poklidně přemýšlel téměř o všem - i o tom, co pro něho tyto svátky vůbec znamenají. Nespojoval si je s Bohem, ani s narozením Ježíše Krista, měly pro něj daleko hlubší význam. Vysvětloval si je jako celoroční přerušování všech světaběhů, všech povinností, hádek, zla. Alespoň na chvíli nastává klid a pohoda, čas na uvažování a zamýšlení se nad sebou sama i ostatními. Sbratření, přátelství, láska - to vše souvisí s Vánoce. Na několik dní jdou materiální hodnoty stranou a uvolňují místo všem citům a tomu, abychom dokázali druhým, jak je máme rádi a jak si jich vážíme. Bob zavřel oči a v uších mu zněla hudba Johanna Sebastiana Bacha tak, jak si ji představoval z hodin hudební výchovy, protože se o ní jen učil a nikdy ji neměl možnost pořádně slyšet. Viděl před sebou jen profesora Pebblese, jak se pomocí smyčce snaží vyloudit z houslí pár tónů tohoto geniálního barokního skladatele. Neslyšel konkrétní tóny, ale hudbu cítil tak,

až mu uši drásaly. Bylo to velice příjemné drásání, které Boba bezděčně vyvyšovalo nad všechno ostatní. Opět cítil, jak jeho duše blaženě opouští fyzické tělo, jak se dere výš a výš až do vesmíru.. Všehomír byl zářivě bílý a v dálce bylo možno vidět černou tečku, která se stále přibližovala. Najednou byla v těsné blízkosti Bobovy duše. Poznal ji. Byla to Tamara, tajemná dívčina z Ruska. Bob se neustále díval do její bledě růžovoučké tvářičky, omotané šátkem, a chtěl jí podat ruku, avšak cítil, že to nejde. Boba se zmocnila zvláštní bolest a stesk, protože se k ní nemohl fyzicky přiblížit.. Ústa dívky se otevřela a něco vyslovila, ale Bob TO neuslyšel. Dívka se vzdalovala a s tím, jak odcházela, se Bob zmocňoval zpět svého těla a zase ucítil nohy, ruce, hrudník a tvář. Skutečnost pro něj v tuto chvíli byla protivná a ne tak příjemná jako zážitek, který se odehrál v skrytu jeho vědomí. Nedokázal si ho vysvětlit, ale věděl, že je to něco nadpozemského..

Štědrý den se vcelku vyvedl. Byl ve znamení pohody a klidu, které pronikaly do všech zákoutí lidského života. Den byl opravdu velice vyrovnaný, bez známek jakýchkoliv nepokojů. Vyvíjel se v jedné,

prapodivné rovině a změnil se až tehdy, když teta oznámila Bobovi, že se chystají s Corym na půlnoční mši, a vyzvala ho k tomu, aby šel s nimi.

"Do kostela nepůjdu," protestoval razantně Bob.

"Bobe! Nedělní bohoslužby jsme ti tolerovali, ale nepřejít do kostela na Štědrý den, to je přinejmenším šílenství!" prohlašovala Amanda, jako kdyby rozmlouvala se svými přítelkyněmi.

"Nevěřím v Boha," oznámil celkem lhostejně Bob.

"Jakže? Co to říkáš? To nesmíš! Víš přece, že kdo nevěří v Boha, je považován za.."

"Ale.." přerušil Amandu Bob, ovšem také nedokončil, protože do rozhovoru zasáhl oblékající se Cory:

"Do kostela půjdeš!"

Bob již nechtěl nic namítat. Věděl, že by to nemělo žádnou cenu. Měl trochu obavy, když si představil působivý kostel na cestě k paloučku, kolem kterého dennodenně procházel, a hlavně když se mu vyjevil obraz všech obyvatel Litlondy, kteří se v kostele objeví a budou ho sledovat a pomlouvat. Do kostela chodil, když byl ještě malý a to, že svatostánek boží nenavštěvoval v pozdějším věku, mamince nevadilo, protože se

domnívala, že Bob navštěvuje faráře přes týden, když kolem kostelíku procházel při cestě na palouk. Nyní byl Bob nucen vzít si sváteční šaty a předstírat, že je všechno v nejlepším pořádku.

Cestou do kostela mu naskakovaly všelijaké myšlenky. Byl zvědav, co se stane, až do kostela vstoupí - na místo, v jehož význam nevěří. Zároveň se bál, protože nepřetržitě vzpomínal na tajuplnou příhodu v kapličce či na zážitek, související s odchodem jeho maminky. Nejistě se podíval na Coryho, který byl nezvykle zbaven špinavých hadrů a navlečen do svátečního obleku, a vycítil z něho, že ze svého požadavku - návštěvy chrámu - nesleví. Teta Amanda rovněž nevypadala na to, že by mohla Bobovi poskytnout jakoukoliv pomoc. A tak Bob kráčel vedle svých živitelů po ušlapané zasněžené pěšince, doprovázený ještě vepředu i vzadu spoustou zájemců o štědrovečerní mši. Kostel se blížil a každou chvíli hrozilo, že začne slovně vyzvánět na dvanáctou. Bob ani nevěděl, jak se dostal do této starobylé budovy a jak se ocitl za jednou z mnoha lavic. Netušil, jak se má chovat, co má dělat, když se ostatní začnou modlit (neznal ani jednu modlitbu) nebo když začnou

zpívat či si klekat. Nevnímal řeči duchovního, ani se nesnažil jakékoli výklady Bible, kázání nebo modlitby pochopit; nevnímal ostatní ani jejich sváteční zpěvy, nevnímal absolutně nic. Jen si prohlížel s obdivem a pokorou vybavení a ozdoby kostela a nemohl pochopit, jak to někdo dokázal vyrobit. Předměty ho velice přitahovaly, ale současně i odpuzovaly, protože z nich vyzařovala zvláštní duchovní síla. Když zazněly varhany, Bob se trochu probral, avšak posléze už zase lítal myšlenkami úplně někde jinde.

"Vstaň, Bobe," nabádala ho k poslušnosti teta Amanda, a to Boba znovu probudilo.

Stál jako omámený a hleděl na monumentální mozaiku z barevných sklíček za oltářem. Najednou jakoby se jeho tělo zvedalo ze země a začínalo bloudit po různých zákoutích a dosud nepoznaných prostor. Proplétalo se mezi nespočtelným množstvím duší, jež žádaly o odpuštění, a vznášelo se čím dál výš. Shůry oči pozorovaly hromadu tělíček s černými kabáty a vše nasvědčovalo tomu, že se Bobovo tělo nachází na kůru, na němž trůnily varhany. Bob si přál, aby píšťaly nezačaly prolévat destruktivní tóny, a chtěl před nimi utéct. Naklonil se

přes balkón, a to už nebyl schopen zastavit pád z obrovské výšky.

".. ÁÁÁ.." zařval Bob a až pak si uvědomil, že se nachází úplně v pořádku v lavici vedle strýčka a jeho manželky.

V tu ránu se na Boba, jemuž na čele stékal studený pot, všichni potočili a kněz se pohotově otázal:

"Stalo se ti něco, můj synu?"

Bob se podíval nahoru, kde spatřil nenápadné malinké sousoší d'áblíků z ošoupaného zlata, v uších mu znovu zazněla otázka místního faráře a poté se jeho tělo bezvládně skácelo na zem. Jakmile se probudil a otevřel oči, snažil se upamatovat, co se přesně stalo. Vzpomínal si jen na bohatě vyzdobený interiér litlondského kostela a na spoustu lidí v něm. Bobovy oči kroužily po malé místnůstce, až se zastavily na červené punčošce, visící na jedné ze stěn. Bob ihned vystartoval z postele a nakoukl do ponožky. Uviděl oříšky, ucítil pomeranče, sušené datle, fíky, meruňky.. Sladkosti ho potěšily, ale ne tolik, jako kdyby dostal třeba lyže, sánky nebo pořádně teplé rukavice.

"Děkuju!" zakřičel přes dveře do kuchyně, v níž zaslechl kroky tety Amandy.

Náhle si vzpomněl, že je s Anetou po obědě domluven na paloučku. Vše vypadalo tak, jakoby už byla spousta hodin, tak se Bob urychleně převlékl a sešel s pozdravem do kuchyně. Opět ho při pohledu na tetu zarmoutila otázka, jak se z kostela dostal do postele. Zajímalo ho to, ale nechtěl po tom nijak pátrat, protože by se stejně nerozpomenul, a tak se rozhodl, že všemu nechá volný průběh. Při usedání na lakovanou dřevěnou židli se podíval na nástěnné hodiny a zjistil, že už je kupodivu tři čtvrtě na jednu. Poprosil tetu, aby mu bleskově nachystala jídlo, že spěchá. Amanda byla zamlklá a Bob se obával, že to má nějakou spojitost s vánoční mší. Nyní pocítil problém řešit, ale nechtěl s tím tetu obtěžovat, zvláště když ji takhle viděl. Bob Davis hltal mnohem rychleji, než bylo zvykem a taky slušností. Pospíchal kvůli Anetě, avšak podvědomě se též vnitřně třásl, že vstoupí strýček a bude hlasitě nadávat. Když vcelku sváteční oběd, skládající se z brambor a krocaních křidel spořádal, uvědomil si, že tetě a strýčkovi nepředal přáníčka. Skočil do svého pokoje, přibral i "ruku", navlékl na sebe teplý šál a kabát a při odchodu postavil na stůl papírky s blahopřáním všeho nejlepšího.

"Děkuju," prohodila smutně a téměř neslyšně teta Amanda.

"Ahoj," loučil se Bob.

".. V kolik se vrátíš?" zeptala se Amanda zády k Bobovi.

"Na večeri. Čau.."

"Přijď brzo, kvůli strejdovi - chce s tebou mluvit."

"Proč?"

"Udělal jsi nám přede všemi ostudu!" vybuchla najednou teta.

"Jakou ostudu?" nechápal Bob a snažil se rozpomenout.

"Neptej se a běž," nabádala ho teta k odchodu, podávajíc mu kastrůlek s kostmi, "a tohle dej Billovi.."

Bob splnil úkol a při cestě za Anetou vzpomínal na dnešní ranní mši. Ovšem nic se mu neosvětlilo, dokonce ani kostel, když kolem něj prošel, mu nepomohl vybavit si vánoční kázání. Nic. Kostelní lavice, plno lidí kolem, barevný oltář a pak stříh. Tma. Nic. Až peřina v obležení čtyř dřevěných stěn. A červená ponožka s ovocným obsahem. Teď na něj dostal Bob chuť. Pohlédl na zasněžené smrčky a tak si přál, aby se na nich objevily cizokrajné plody. Nic. Až zadlouho se objevily holé větve obrovského stromu a pod nimi ten nejsladší plod na světě. ANETA. Za chvíli už se Bob sytil vydatnými polibky - téměř hltal,

když cítil její přítomnost. Až se nasýtil, hmátl do kapsy v kabátě a vyndal dárek v podobě tmavě hnědé otevřené dlaně.

"Odpust', že to není v punčošce.." omlouval se s úsměvem Bob.

"To nevadí.. Děkuju," pronesla Aneta a zahleděla se na svou ruku.

"Chtěl bych se tě dotýkat," prohlásil Bob ještě dřív, než si to Aneta stačila přečíst.

"Chtěl bys?" optala se Aneta, chytla "ruku" mezi prsty a podstrčila ji Bobovi.

Ten "její dlaň" neodmítl, naopak ji držel velice rád - pocítil z ní obrovskou sílu.

"SPOJUJE NÁS TO," otočili se na sebe oba najednou a vyslovili tuto větu.

Pak se zasmáli a Aneta přitom sáhla pod svůj huňatý svetr:

"Taky pro tebe něco mám!"

A předala Bobovi zabalenou krabičku, ovázanou mašlí.

"Co je to?" ptal se při rozbalování Bob.

"Uvidíš.." napínala Boba Aneta.

Až Bob odstranil papír a otevřel krabičku, spatřil moc hezký skládací nůž, na jehož dřevěném povrchu byly vyryty orientální ornamenty. Nůž byl celkem prostý a obyčejný, ale přitom vznešený.

"To máš pro další práci," poznamenala Aneta.

"Ne, to si vystavím na poličku vedle svých věcíček," ujistil Anetu Bob, poděkoval a přitom vzal Anetě "ruku", otevřel nožík a vyryl na ni další heslo.

Byl si jist, že **Z**ačátkem **d**nešního **p**ův**A**bného **D**ne bude **v**ěřit v **J**as a **v**Nady jinak **z**b**Ě**silého života. **T**o bude **sv**Ět..
Min**U**lé dny se **stano**U jen a **J**en **min**Ulostí..

Domů se mu zrovna nechtělo. Přejít z nádherných okamžiků do chvil samoty a trápení mu nebyl moc příjemný, zvláště když si vzpomněl, že s ním bude mít strýček řeč ohledně dnešní mše. Doufal, že vše proběhne hladce.

"Způsobil jsi nám přede všemi ostudu! Všichni se na nás dívali jako na blbce! Vzali jsme si tě na starosti, ale zatím ses nám ani jednou nezavděčil! Idiote!" káral slovně i tělesně Cory vystrašeného Boba, který nevěděl, oč se jedná.

"Já se polepším.." nabídl spíše jenom tak do větru Bob.

"To se od tebe přímo žádá! Uvědomuješ si vůbec, co to pro nás znamená? Co se ti v poslední době děje? Udělals to schválně nebo co?"

"Každému se občas udělá špatně," zachraňovala situaci teta Amanda v typickém postoji u kamen.

"Odedneška budeš makat od rána do večera, to ti garantuju! Nesnáším ulejvače! A teď marš uklízet do dílny!"

Strýc se choval k Bobovi jako k nějakému méněcennému otrokovi, a to se Bobovi zrovna moc nezamlouvalo. Nejhorší na tom bylo, že by mohl dělat cokoli, ale stejně by si u strýčka nespravil reputaci. Zkrátka si na něho Cory zasedl a Bob to nemůže změnit. Když Bob za trest uklízel v dílně, napadaly ho myšlenky, že uteče a nikdy se už tady neukáže. Spoléhal na odpověď svého otce, která by měla být doručena v nejbližších dnech. Bob dostal strach, jestli už dopis nepřišel a Cory ho po přečtení naschvál nevyhodil. Pak si ale uvědomil, že strýček by spíše psaní osobně donesl a těšil se z toho, že se konečně zbaví svého synovce. V duchu se "modlil" za to, aby otec odepsal a listina došla v pořádku až k nim domů. Bob byl velice rozrušený a dusil v sobě přetlak všech myšlenek a nápadů, jak by naložil s tímto světem a Corym Sinperem. Nakonec už to nevydržel a právě uloženou skříňku s nářadím převrátil na zem. Značně se mu

ulevilo, avšak po chvílce zpětně přitížilo, protože musel vše znovu urovnávat. Byl tak vytížený, že by si nejradši lehl na podlahu a usnul. Jedna půlka mu radila, aby pracovní uklidil a nedělal si zbytečné problémy, druhá ho zase přemlouvala, aby se na zadaný úkol od strýčka vykašlal a dělal vše podle svého. Nakonec zvítězila druhá polovina a Bob si pro sebe v jakémsi pomatení smyslů breptal:

"Ty nestoudný dáble! Přeješ si to, co nikdy nechci, ale tentokrát ti nevyhovím! Tvoje podělaná kovařina, tvoje peníze a vůbec všechno ať vyletí do vzduchu! Nic ti neurovnám! Nic nebude v pořádku! To si piš!"

Posléze se jeho tělo podobným způsobem jako dnes půlhodinku po půlnoci ocitlo v modrošedém prostředí a chladné tmě na zemi.

Probudil ho až ještě tmavší přízrak, dívaje se na něj seshora v přísné podobě. Bob se trochu vylekal, když se tak nicotný zahleděl na velké monstrum, ale trochu se uklidnil v okamžiku, kdy poznal, že je to známá osoba. Nazpět se ovšem zalekl, potom co zjistil, že se jedná o strýčka Coryho.

"Co tady ještě pohledáváš? A jaktože nemáš uklizeno?" ptal se velmi

naštvaně a drsně strýček, jehož ruce netrpělivě spočívaly na kolenou.

"Ať je to tady jako na zámku, až přijdu!" vyhrožoval znovu Cory a poté odešel.

Bob pocítil bezvýchodnost z této situace, protože se nemohl vzepřít ani utéct - neměl kam. Nanejvýš pobouřen vše řádně vyčistil a uložil a pak nepozorovaně, aniž by povečeřel, vklouzl do svého pokoje. Pomyslel si, že to jsou celkem veselé vánoční svátky a bádal po tom, jak by si je ještě více zpestřil. Na nic nepřicházel a pomalu usínal - jediné, co ho ještě jakžtakž popohánělo k životu, byl fakt, že se zítra sejde s Anetou.

Se svou vyvolenou se však nesetkal. Přestože se domluvili, Aneta nepřišla a Bob nevěděl, co si o tom má myslet. Chvilí na ni ještě čekal, ale když už bylo málo pravděpodobné, že by se ukázala, se rozhodl, že si pro ni zajde osobně. Obával se, jestli se jí něco nestalo nebo jestli jí rodiče nezakázali se s ním stýkat, i když bylo téměř nemožné, aby o jejich vztahu něco věděli. Cesta ubíhala vcelku rychle, za okamžik bylo možno zpozorovat panoráma městečka Growth. Bob se přiblížil k brance domu Sullyových a byl odhodlán za každou

cenu bojovat za vydání Anety Sullyové. Byl ochoten křičet, hádat se s její matkou, rvát se s jejím otcem, podpálit jejich dům.. Aneta v tušení, že se někdo nachází před jejich bydlením, poodhrnula záclonu, aby se přesvědčila, a pak v pochmurné náladě, v níž nebylo přístupno bojovat tak, jak byl ochoten její protějšek, klesla na postel a zoufale se dala do pláče.. Bob spatřil v jednom z okýnek nešťastnou dívku, která honem zatáhla záclonu a vzdálila se od něj. Bob volal její jméno a přál si, aby se mu zjevila, avšak jeho prosba se mu bohužel nesplnila. Zaslechl jen stěží tlumený vzlykot. Raději odkráčel, aby předešel stejné reakci, ale také s tím, že se ještě vrátí, aby se dověděl, co se děje, a aby také uvedl vše na pravou míru.

Den za dnem se Bob stával stále smutnějším. Blížil se začátek nového roku, ale s ním se jevilo vše čím dál tím víc jako beznadějně. Bob se pravidelně objevoval na paloučku a doufal, že se Aneta ukáže, že se pokusí vymanit ze spárů svých opatrovatelů; Anetě se to však ani jednou uskutečnit nepodařilo. Bob se proto rozhodl, že nashromáždí všechny své síly a odebere se v první den roku 1934 vyzvědět jádro problému a

přispěje k jeho zdárnému vyřešení. Vysvětloval si vše jako zákaz jejich rodičů ohledně stýkání se s "chudinou". Jak se však mohli o jejich aktivitách dovědět? Řekla jim o tom sama? Ale proč by to dělala? To, že neměl v ničem jasno, ho ještě více pobízelo k tomu, aby ze všech sil bojoval proti nespravedlnosti a bezpráví na tomto nespravedlivém světě.

S odchodem nepříliš šťastných vánočních svátků se blížily oslavy k přivítání nového roku. Bob vůbec nepátral po tom, co jej v novém roce čeká - neuznával blíže určený čas a čísla s ním spojená. Ale to, co proběhne zítřejšího dne, jak se mu podaří zvítězit - jestli vůbec - nad rodinou Sullyových a jaký to bude mít na NĚ dopad, to ho zajímalo velice. Poslední den roku 1933 mizel v nenávratnu poměrně spěšně. Bob si ho nestačil pořádně vychutnat, ale to mu příliš nevadilo jako skutečnost, že nastane okamžik, kdy bude muset zasáhnout. Chtěl mít jasno, to ano, přepadával ho však jakýsi podivný strach. Tušil něco zlého. Příliš nevnímal příchod nového léta, ani skrovný přípitek v "rodinném kruhu", provedený na jeho počest; koncentroval se na následující, mnohem podstatnější

událost. Ihned po přípitku, jenž se stal spíše nutnou a nepříjemnou formalitou, se Bob odebral do postele, aby se na "zákrok" pořádně vyspal. Jenže usnout nemohl.. Neustále myslil na svůj neúspěch a také na to, že za vším může vézet něco úplně jiného. Třeba už ho Aneta nechce! Nebo mu něco tají a nechce mu to říci! Bob si v duchu přeříkal všechny kombinace, které by mu mohly při vyjednávání s ní nebo s jejími rodiči zkomplikovat průběh celé situace, a snažil se na ně navymýšlet množství nejrůznějších odpovědí, obran a zásahů, které by znemožnily další útok z protivníkovy strany. Teprve potom, až se cítil dostatečně připraven a vybaven, mohl poklidně usnout.

První den roku 1934 se příliš nevyvedl. Bob se probudil do pochmurného a těžkopádného, deštivého počasí, které mu rozmlouvalo dnešní plán. Vnucovalo myšlenku, aby se celá akce odložila na další den, kdy by mohlo být mnohem pěkněji a příjemněji než dnes. Ale cosi ho nabádalo k tomu, aby zbytečně neztrácel čas a vykonal svůj záměr již dnes. Příliš energie a vzpruhy nepocítoval, ale na přípravu měl, protože chtěl zasáhnout až poté, co se vydatně nasytí, tedy po obědě, ještě spoustu času. Řádně se při

otevřeném okně rozcvičil, několikrát si zcela soustředěn zopakoval předpokládaný průběh celého zákroku, všechny možné komplikace a účinné reakce na ně - neměl v plánu nic podceňovat. Připadal si sice trochu jako pitomec, který se jako vystřižený z dobrodružných knížek snaží čelit nejružnějším nespravedlnostem, což ale celé jeho snažení ještě posilovalo a naznačovalo, že se jedná o vážnou věc, která si zaslouží vyřešení. Bob se vydatně nasytil a při odchodu z domu se ještě jednou utvrdil v tom, jestli svou jedinou lásku a jediný smysl života skutečně chce a potřebuje. Jednoznačná odpověď mu dodala potřebnou energii a odhodlání k tomu, aby mohl úspěšně vykonat svůj čin. Zaklepal na mohutné, kovem ozdobené dveře, jež mu připomínaly každodenní muka při práci, a čekal, až mu někdo otevře. Bylo mu jedno, kdo, ale nejvíce by uvítal přímo Anetu, aby nevznikly přebytečné problémy. Bob poodstoupil od vchodu, dívaje se do oken a doufaje, že se v některém z nich objeví jeho vyvolená. Pak sklouzly jeho oči dolů a tam spatřil za jednou ze záclon paní Sullyovou, která čímsi připomínala její dceru. Nekompromisně otevřela okno a drze se zeptala:

"Co chceš?"

Bob byl opravdu odhodlán vstoupit do boje.

"Zavolejte mi Anetu!"

"Jakou Anetu? Pro tebe je to slečna Sullyová!" zareagovala madam v okně a chystala se ho zase zavřít.

"Zavolejte mi Anetu!" vyzýval znovu Bob.

Paní Sullyová přibouchla okno a zatáhla nazpět záclonu. Bob byl přesvědčen, že se mu dostane toho, co si přeje. Několik minut přešlapoval na bahnem obklopeném místě a čekal, až se rozletí dveře a Aneta mu prosebně vběhne do náručí. Za okamžik zaslechl hádku právě v té místnosti, ze které před nedávnem vykoukla matka Anety, ale nebylo zřetelné, oč ve sporu běží. Bylo však jasné, že jde o hlasy manželů Sullyových. Žena znovu mírně rozhrnula průsvitnou látku a přesvědčovala se, zdali je ještě ten darmošlap před jejich domem. Hlasy opět zavládly domem Sullyových a o cosi se přely.

"Aneto!!" nevydržel už to Bob a zařval na celý Growth.

Když se mu nedostávalo odpovědi, zopakoval její jméno, a pak znova a znova, až křičel nepřetržitě. Najednou se prudce rozletěly kované dveře a v nich se s puškou, připravenou k

výstřelu, objevil pan Sully. Mířil na Boba a přitom vyhrožoval:

"Zmiz, dokud máš ještě čas, jinak si buď jistý, že to dostaneš rovnou do své opovážlivé palice!"

"Zavolejte mi Anetu!" zpíval stejnou písničku Bob, jako kdyby nevnímal výstrahu jejího otce.

"Hovořím snad dost jasně, ne? Jestli nezmizíš, než napočítám tři, máš kulku přímo na čele!"

"Aneto!"

"Raz!"

"Aneto! Slyšíš mě?" řval hystericky Bob se slzami v očích, přičemž mu nohy nelítostně selhávaly.

"Dva! Radím ti, ať vypadneš!"

"Aneto! Prosím tě! Nenech mě umřít!!"

"Táto! To nesmíš! Nech toho, prosím!"

Za zády pana Sullyho se naráz vynořilo též nemilosrdně zesláblé tělíčko Anety. Plačící dívka, překonavši své zábrany tím, že opustila svůj pokoj a vyšla na pomoc svému milovanému, prosila svého otce o to, aby ustal se svým záměrem. S naprosto nepotlačovaným brekotem ho přemlouvala, aby odešel do svého pokoje a nechal je o samotě, a snažila se ze všech sil zabránit tragédii..

"Prosím tě, běž pryč! Táto! Moc tě prosím!"

Pan Sully s puškou v ruce nechápal a byl o to víc připravený střílet.

"Ne! Tati! To nesmíš! Je to taky člověk! Běž pryč, Bobe! Utíkej!" usilovala nějakým způsobem Aneta o předejití zbytečné smrti a posílala oba někam jinam, ale na její přání nebyl ochoten přistoupit ani její otec, stále odhodlaný bránit svou dceru a svůj majetek, ani Bob, který stál na místě jako omámený a bez přestání hleděl na jediný smysl svého života.

Přihlížející paní Sullyové se podařilo vytrhnout z rukou jejího manžela nebezpečnou zbraň a Anetě zase vymanit se ze zajetí této nehumánní bytosti a utéct ven. Jakmile Bob spatřil povedený tah Anety, rozutíkal se také. Ve sprintu chvátající dvojice za sebou uslyšela výstřel a nadávky pana Sullyho, avšak to už jim nezabránilo v tom, aby pokračovali dál v útěku. Automaticky mířili k paloučku a pohybovali se tak rychle, jako nikdy jindy. Až když byli v bezpečí, vyčerpaně klesli dolů do mokré a zabahněné trávy a těžce vydýchovali.

"Tys mi dal," pronesla na úvod Aneta a stěží popadala dech.

"To spíš ty," podotkl pohotově Bob s výrazem štěstí, že se věc podařila,

ale zároveň s vědomím toho, že musí zjistit příčinu problému.

Chvíli jim trvalo, než se dostatečně uklidnili, a až pak byli schopni pořádně mluvit. Bob se k Anetě naklonil, aby ji obdařil polibkem.

"Ne, Bobe," odmítla jednoznačně Aneta.

"Proč?"

"Protože to nejde."

"A proč by to nešlo?"

"Už nechci, Bobe," uzavřela Aneta a vyhýbala se chtivému pohledu Boba, kterého svým tvrzením značně šokovala.

".. Copak? Ty už mě nemiluješ?" tázal se velice sklesle, ale přitom více než něžně Bob.

"Mám tě ráda, mám tě moc ráda, ale.."

Aneta nemohla tu větu dopovědět, protože se začínala podvolovat pláči.

"Co?" vycítil něco strašného, co jejich soužití nesmlouvavě zničí, Bob.

"Budeme se stěhovat, Bobe," snažila se promluvit velice střídmě a bez citové příměsi.

"Stěhovat?"

Bob nechtěl věřit vlastním uším. V tu chvíli přesně nevěděl, co to pro něj znamená. Ještě jednou se Anety zeptal, zda je to pravda, a když Aneta přikývla a začala bezděčně potahovat, tak zcela propadl zoufalství.

"Je to daleko?" doufal stále ve fyzickou blízkost své milé a jako na

rozsudek o životě a smrti čekal na její odpověď.

Aneta opět kývla a pak se hlasitě rozplakala.

"Daleko! Hodně daleko! Ach, Bobe!"

Aneta, přestože se celou dobu hlídala, aby jeho přitažlivosti nepodlehla, se mu bez váhání odevzdala a schovala se mu do náruče. Chvilí tak oba vydrželi, avšak s ubíhajícím časem cítil Bob stále větší nutnost tak nevyhnutelný problém vyřešit. Najednou sobecky prohlásil:

"Doufám, že nepojedeš!"

Aneta si stále libovala Bobovy hrudě a neodpovídala.

"Tak ano nebo ne? Jet s nimi přece nemůžeš!"

"Musím!" vytrhla se Aneta z jeho sevření a sedla si na mez o kousek dál.

"Aneto! Vždyť jsou to zrůdy!"

"Jak to o nich mluvíš?"

"Zamykají tě do pokoje, nepouštějí tě ven.."

"Nezavírají mě. Já sama jsem za tebou nepřišla, protože jsem nevěděla, jak ti to mám říct."

"Vždycky jsme si všechno říkali! Kdybys mi o tom pověděla dříve,.."

".. A taky jsem se bála, jak na to zareaguješ. A samozřejmě myslíš hned

jenom na sebe a přeješ si, abych nikam nejezdila.."

"Počkej! Ty si myslíš, že.. Dělam to pro nás oba! Chci, abychom byli šťastní!"

"Já budu šťastná tam. S rodiči."

".. Kam to vlastně jedete?"

"Do Newcastlu."

"To je fakticky dost daleko. Ale když nezůstaneš se mnou ty, pojedou s tebou já! A je to!" Aneta seděla beze změny.

"Ty nejsi ráda? Najdu si ve městě nějaké šikovné místo a budu za tebou pravidelně docházet! Jako tady! Jestli chceš, můžeš se mnou každý den prodávat na náměstí ve středu města nejruznější předměty všech barev a tvarů, jaké jsou vůbec k vidění! A až budeš plnoletá, odstěhuješ se ke mně a pak se vezmeme. A budeme mít spousty dětí, které budou pokračovat v mém řemesle! Bude to nádhera!"

".. Bobe, moc plánuješ. Nemáš peníze na byt, ani na živnost. Umřeš hlady! Buď si jistý, že s náma bydlet nemůžeš!"

"Miluju tě! Pro tebe udělám všechno na světě! Pojedou s tebou! Naskočím do nákladáku s vaším nábytkem a pojedou až k vašemu novému domu. Počkám tam na tebe a pak se domluvíme, jak to bude dál! Už žádný strejda s tetou, už

žádný Litlond ani Hereford, budu bydlet v Newcastlu!"

"Jsme tak rozdílní, Bobe. Moc dobře nevím, jestli tě mám opravdu tak ráda, jak by sis přál.."

Bob byl natolik zaslepen svým plánem, že Anetin výrok příliš nezavnímával. Pak se vrátil zpátky na zem a zeptal se:

"Tak kdy se uvidíme?"

"Nevím, asi už.. Totiž, chci říct, že jsme oba mé rodiče dost rozeštvali a že už mě asi opravdu zavřou až do té doby, než pro nás přijede stěhovák.."

"Nepůjde to?"

"Asi ne."

"Snad to vydržím.. A kdy se vlastně stěhujete?"

"Příští týden."

"Přesně."

Aneta v tento okamžik nemohla s jistotou tvrdit, že by Bob byl člověk, s nímž by chtěla strávit další zbytek života. Spíš by ho v případě, že by se dostal do Newcastlu, považovala jako přítěž, s níž by se stejně dříve nebo později rozloučila. Měla ho moc ráda, vážila si ho, ovšem byla si jista, že v Newcastlu na ni bude čekat někdo jiný a bude se s ním mít možná lépe - a hlavně - bude ho z celého srdce milovat. Za tu dobu, co seděla zavřená v pokoji a plakala, si vše důkladně rozmyslela a po tom, co jí tady Bob

předvedl, se v tom ujistila; její láska k němu značně zeslábla. Byla mu vděčná za ty krásně prožité měsíce a bylo pro ni těžké se s ním loučit, avšak musela a také to tak z druhé strany cítila a chtěla.

"Za týden ve středu."

"Dobrá, budu tam od rána vyčkávat na vhodnou chvíli a pak vklouznu nepozorovaně mezi kusy vašeho obýváku. Možná se v tu středu uvidíme, ale třeba se potkáme až na místě. Souhlasíš?"

Bob se snažil být vtipný, ale to jen dokazovalo vůči Anetě chladnost. Aneta byla přesvědčená, že je pro něj v tuto chvíli prvořadý život v rušném městě a jeho "tretky" než život s ní. Přitom ji Bob miloval jako nic a nikoho jiného.

"Musím už domů."

Natěšenému Bobovi to příliš nevadilo - momentálně si vystačil s pomyšlením na chystané dobrodružství. A tak Anetu doprovodil až k domu.

"Uvidíme se tedy ve středu?"

Aneta opět neodvětila.

"Doufám, že mi naši moc nevynadají," prohodila vyhýbavě.

"Neboj, budu na tebe myslet."

"Dík."

Rozloučili se; Bob však ještě netušil, že to bylo loučení definitivní.

Následující dny příliš nevnímal. Soustředil se hlavně na přípravu svých "zavazadel", která zahrnovala zejména jeho osobní věci, oblečení a nějaké nářadí, odcizené na poslední chvíli ze strýčkovy pracovny. Neměl už důvod tady zůstat. Byl pevně rozhodnutý jet pryč. Vztah mezi ním a strýcem Corym se vyhrocoval, psaní od otce se ze záhadných důvodů neobjevovalo - v Litltondu již ho opravdu nic nedrželo. Naskýtá se mu jedinečná příležitost a Bob si jí velice váží.

Po několika spíše bezduchých dnech nastal konečně okamžik, kdy se vypraví na dlouhou cestu na sever. Rozhodl se, že se nerozloučí ani s jedním z jeho opatrovatelů, protože by stejně jeho situaci nepochopili. A tak již brzy ráno tajně vyšel z domu a namířil to do Growthu všemi možnými zkratkami. Nevýslovně se těšil, až přijede ten obrovský vůz a on do něj nastoupí a pojedou tak daleko a zahodí vše, co musel dosud vytrpět. TAM začne nový, jiný život. Když dorazil téměř až k domu Sullyových, schoval se do křoví a čekal. Nepřál si, aby byl někým viděn, protože jediné zpozorování by mu mohlo přinést nezměnitelný neúspěch. V klidu dřepěl mezi lístky a díval se přímo před sebe, čekaje, až se objeví nějaké větší nákladní auto a až přijde vhodná

chvíle na to, kdy se bude moci schovat mezi skříně a stoly. Nemohl se dočkat, že až se nákladák rozjede, tak si lehne na nějakou postel a bude v pohodlí myslet na život v Newcastlu. Znejistil však, když si uvědomil, že nemůže vědět, jestli ten stěhovák bude mít plošinu krytou nebo nekrytou. Boba rozbolela kolena, a tak si sedl na svůj skromný kufřík. Trošku se rozkoukal po okolí, aby si řádně rozmyslel, jak vše provede. Představil si auto na různých místech a rozvrhl si v hlavě svůj plán. Něco ale dodávalo celé situaci neobvyklou atmosféru. Bylo mu trošku divné, že v místech domu Sullyových vládne přílišný klid. Na jejich pozemku není přichystán žádný nábytek - vše vypadá, jako by se měli stěhovat až o týden později. Rozpačitý Bob se snažil uklidnit se domněnkou, že Sullyovi si zřejmě nepřejí, aby se o jejich přesunu někdo dověděl. A tak Bob zůstal na místě a trpělivě vyčkával na svůj okamžik. Hodiny ubíhaly velmi pomalu, čas utíkal zvolna a Bob se trápil o hladu a žízni na svém ošoupaném kufříku - zapomněl si na svou dlouhou cestu přibalit svačinu. Growthské zvony ohlásily přesně dvanáct. Bob se konečně rozhodl, že půjde zjistit, co se děje. Vstal ze

svého zabláceného zavazadla, poodhrnul křoviska a protáhl se jimi na kalužemi posetou silnici. Vzhlédl na kolosálně vyhlížející dům, a co nespatrił: v oknech chyběly záclony, přes které před týdnem komunikoval s matkou Anety! Co to znamená? Co se děje? To snad ne! Všichni se dočista zbláznili! Bob vtrhl na pozemek a v afektu zabušil na mohutné dveře.

"Otevřete! Slyšíte mě? Víím, že tam jste! Aneto! Aneto! Tys mi lhala! Všichni jste stejní! Všichni! Do jednoho!"

Nikdo se samozřejmě neozýval ani neotvíral. Rodina Sullyova odcestovala již minulého dne. Bob měl obrovskou chuť rozbít jedno z těch proklatých oken a vlézt do domu. Ale přece jen měl v sobě trošku cti a ta mu nedovolila takový zločin udělat. Svou zlost si tedy vybil na sobě a vymáchal se v té největší kaluži, jaká byla k vidění. Mlátil se, válel se v bahně a kopal do zdi tak dlouho, dokud ze sebe nestrásl tu odpornou zlost na sebe a na celý okolní svět se všemi lidmi, kteří na něm žijí.

"Ale já tě miluju, Aneto, chápeš to? Chápeš? Potřebuju tě!"

Bob křičel tak hlasitě, jak jen to bylo možné. Doufal, že ho Aneta ve svém srdci uslyší a vrátí se.

"Hledáte Sullyovy? Ti se odstěhovali už včera!" vstoupila drze do Bobovy krize starší paní, vypadajíc jako rádoby užitečný strašák na poli.

"Běžte všichni někam!"

Bob posbíral své věci, které v rozčilení porozházal všude kolem, a uložil je zpět do svého kufříku. Pak se zvedl, trochu se očistil a šlapal si to směrem k Sinperovým.

Svou zuřivost těžko potlačoval a dával ji najevo všemi způsoby - co mu přišlo do cesty, to zlikvidoval. V tu chvíli si příliš neuvědomoval, že hlavní příčinou jeho zlosti je to, že nebude mít na dosah svou milou. Byl zkrátka naštvaný a byl povolný spořádat všechny na světě. Nevěděl, jak se má uklidnit - posléze si usmyslel, že nejlepší bude, když se zamkne v pokoji a vybijе si své rozhořčení ve spánku. Indignace se stupňovala s tím, jak se blížil k dřevěné chalupě; jakmile spatřil stejně naštvaného Billa, vůbec se neuklidnil - naopak mu začal nadávat a stěžoval si, jak moc nesnáší jeho vznětlivost. Byl připraven s příchodem do obydlí strhnout dveře a ochoten postavit se všem, kteří ho nějakým způsobem štvou, a konečně jim vyjavit svůj názor..

Dveře se rozletěly. Moc nechybělo tomu, aby Bob svá jednoznačná

odhodlání a dlouhodobé sny uskutečnil a pak si šel odpočinout, zdržel ho však všudypřítomný, znělý hlas:

"To je dobře, že jsi tady. Běž uklidit do dílny."

Nekompromisní rozkaz umlčel Bobovi vyjadřovací ústrojí, ale tím mu dal větší prostor k nonverbálnímu projevu. Bob se ani neotočil, aby zřel to sprosté zvíře, jen se rázně vrátil zpět ke stále otevřeným dveřím. Dvěma pohyby se ocitl venku, silně je zabouchl a jako podvedený manžel vyšel pro svého soka do strýčkovy pracovny. Tam popadl nejbližší regál a povalil ho na zem. Hned vzal další a další a opakoval s nimi svůj záměr. Popřevracel všechny stoly a rozdělané zakázky, porozházal veškeré nářadí, obrovským kladivem porozbíjel všechny stroje a mašiny, na které Cory celý život šetřil, a nakonec popadl své nanicovaté zavazadlo a práskl s ním o zem. Ani se nestačil pokochat svým kolosálním výtvořem, když se v obdélníkovém výřezu ve stěně, znázorňujícím vchod, obklopený vrátky, náhle objevil s puškou na rameni, přesně jako před týdnem pan Sully, strýček Cory a celý rudý vřel:

"Rychle odtud zmiz nebo tě zabiju! Ty zrůdo, ty bezcitný červe! Proč's to udělal? Moje celoživotní práce se s

příchodem takového pitomce rozpadla vniveč! Povídám zmiz! Táhni z mého domu! Ať už tě nevidím!"

Cory proklínal a lamentoval nad svou zkázou a nad tím, že se vůbec odvážil vzít si Boba pod svá křídla. Neustále na něj mířil a v záchvatu zlosti si nedokázal odepřít alespoň jeden výstřel. Bob zachoval chladnou hlavu, poněvadž svůj vztek už si vybil, a beze spěchu si poukládal svou rozházenou výbavu do kufru. Když se cítil být Cory provokován Bobovou nechtěnou ješitností a troufalostí, znovu hlasitě řval a plakal při pohledu na své zneuctěné řemeslo. Jeho rodina se během chvíle stala nezvratnou zhoubou - to opravdu nedovolilo nezastřílet si, zvláště když byl poblíž přítomen odpovídající terč. Cory nadával do nejnezdvořilejších přirovnání, pokoušel se vyprázdnit svůj zásobník, avšak Bob byl hbitý a utíkal před kulkami s výsměchem tak snadno jako před svým štěstím. Jeho náskok mu dovoľoval se ohlížet; trochu se mu zželelo, když zahlédl marně se snažící Amandu, jak se pokouší změnit nezměnitelné s vědomím, že za Boba zodpovídá a také že se ho neoprávněně zastává. V první fázi zastavovala Coryho před jeho vražednými sklony, pak nabádala Boba, aby se omluvil, a

když už byl Bob vzdálen na stovky metrů, prosebně volala, že už mu strýc odpustil a že se má vrátit. Bob měl z útěku smíšené pocity. Ale ať už byly jakékoli, zavítat zpátky mezi ně rozhodně nechtěl. Připadal si proviněn, protože si přece jen uvědomil nerozvážnost a zbabělost svých činů. Když pomyslel na následky své pomíjivé zlosti, zastyděl se a vyčítal si to. Stejně pocity v něm vyvolala vzpomínka na snahu tety Amandy zachránit situaci a usmířit zneprátelené strany, přičemž za vinného mohla právem (a nejen ona) považovat pouze Boba. Co budou dělat, když se jejich svěřenec nebude vracet? Budou mít o něj strach a budou si jeho útěk vyčítat? Neudělají nějakou hloupost? Bob si připadal sám před sebou trapně a jedině, co ho těšilo, byla skutečnost, že se mu konečně podařilo vymanit se ze svárů nelidského strýčka, přestože si pokládal otázku, zdali to pro obě strany muselo být tak kruté. Bobovi se chtělo jako malému dítěti plakat a výbuchu planě slané trdnomyslnosti zabraňoval tak, že si vnoukal myšlenku, že to tak kruté být muselo. Po dlouhém a bezduchem tápání v dešti se najednou prudce zastavil a přitom se ho kdosi zeptal:

"Kam vlastně jdeš?"

Bob se otočil nazpátek a nasměroval si to k paloučku. Tam se snažil na všechno, co se v nejbližší době odehrálo, zapomenout, jenže prostředí jeho bývalých radovánek mu chvíle s Anetou jenom připomínalo. Chtělo se mu brečet a zároveň smát, na povrch se šak nedostavila ani jedna z protichůdných nálad, v tuto chvíli tak společných. Jeho nitro bylo naplněno všemi možnými pocity. Bob chtěl několikrát vstát a jít pryč, ale tělo mu prostydlo a zůstávalo stále jako přibité na hromádce půdy, ještě nedávno posvátné. Čas pro něj najednou neexistoval, jeho myšlení a smysly se zablokovaly - jen oči občas zavnímaly postupný úbytek světla. Když už se téměř setmělo, krev se mu znovu rozproudila v žilách a mozek opět disponoval schopností uvažovat. Bob konečně vstal, očistil se, vzal si svůj kufřík a klesal dolů do vesnice jménem Litlond. Ale nevracel se k Sinperovým; měl namířeno ke svému někdejšímu spolužákovi Jerrymu. Jakmile se objevil u jeho bydliště, slabě zatukal na okýnko a vyčkával, až se někdo ozve.

"Ahoj, Bobe! Zdravím tě," zaznělo pojednou slovně z jiného okna o patro výš. "Čím ti mohu posloužit?"

Bob nikdy nečetl Gulliverovy cesty. Ale slyšel o nich a tak nějak si je představoval. Připadal si jako ve věhlasné zemi liliputů anebo jako v nějaké pohádce, které mu vyprávěla jeho maminka, když byla ještě naživu a on byl malý kluk.

"Potřeboval bych u tebe přespat," díval se vzhůru Bob a současně se pokoušel o politováníhodný ctnostný vzhled.

Okenice během chvíle změnilly své stanoviště a ocitly se ve své nejpřirozenější poloze, která značila nepřítomnost živých bytostí ve stavení. V brzké době však mírně zavrzaly dveře a v nich se objevil mnohem cudněji vyhlížející Jack, který stejným způsobem, jak vypadal, vyslovil větu:

"Je mi to moc líto, ale u nás nebudeš moct strávit noc."

Pak až Jerry zaměřil svůj zrak na Bobův kufr a pochopil:

"Copak - tys utekl?"

"Jak vidíš, tak ano."

Bob už nemohl pochybovat o tom, že se stal jednou z postav Swiftova příběhu. Vše na něj působilo jako sen, kterému nemohl, avšak na druhé straně také nechtěl uniknout. Jeho vize ovšem byla tak skutečná, že ho nutila domnívat

se, zda se nejedná spíše o potouchlou realitu.

"Kam vlastně jdeš?" zeptal se znovu Jerry.

"Nevím," odpověděl Bob a v duchu si pomyslel:

"Snad to byl on.."

"To je mi líto," ozvalo se za jeho zády.

Bob se znenadání ocitl před litlondským gymnáziem. Hrozně se potil. Bylo mu horko, zároveň mu však táhlo na záda.

Když pak stál před svým bývalým domovem cihlového charakteru, vzpomněl si pouze na rozhovor se školníkem v šedomodrém plášti. Nedovedl si však vybavit, na čem se s ním domlouval. Teď se snažil dostat se do svého dřívějšího pokoje. Zahlédl v něm malou dívku, jak si na podlaze hraje se stejně nevinnou panenkou. Když se na něj podívala a pak utíkala ven z místnosti, připomenula mu něčím ruskou Tamaru. Bob nešťastně slezl z římsy a nato popošel ke studni. Vydatně se napojil a poté zmizel z pozemku, jenž patřil tomuto domku, z jehož komínu vycházel dým. Bob stoupal a obrys kostela se zvětšoval. Černá kontura ho během okamžiku obklopovala ze všech stran, Bobovi se však podařilo zvítězit a dojít na palouček. Tady si

při pomýšlení na jídlo vybalil deku a vzápětí se již pokoušel upadnout do stavu alfa.

V noci mu bylo chladno, nezvyklé povětrnostní podmínky ho neustále probouzely. Bob se válel v mokrém bahně a byl nucen přemýšlet o tom, jestli se má či nemá vrátit ke svým patronům. Určitě by se mu usínalo lépe v měkké posteli a měl by také dobrý pocit z toho, že dokázal uzavřít tak nepříjemný problém usmířením a podvolením se strýčkovi. Čím dál větší kus hrdosti mu ovšem nedovoloval něco tak zbabělého vykonat, a tak se v průběhu deštivé noci smířoval se svým nejistým osudem. Začínal však objevovat i světlé stránky svého útěku a byl vlastně nevýslovně šťastný, že se mu vyplnil jeho dávný a dlouhodobý sen: bude "bydlet" v přírodě, odevzdá se tolik lákavému asketickému způsobu života, bude jako poustevník nebo jako Gulliver putovat od města k městu, ze země do země, bude do konce života poznávat nejrůznější státy a bude si na živobytí vydělávat potulným prodejem dřevěných výtvorů. Při této krásné myšlence se mu konečně podařilo pořádně usnout. Zdálo se mu, přestože bylo všemu konec, o šťastném a naplněném životě s Anetou po boku jeho otce, viděl nerozeznatelně od

skutečnosti pořád tu stejnou tužbu, v níž vede s Anetou poklidné žití s jejich dětmi a kde spatřoval ve svém řemesle spokojený blahobyt.. Znovu se probudil asi ve čtyři hodiny ráno a nepoznav, že sen už skončil, tulil se k dece a dožadoval se takto přítomnosti jeho milované. Když však pocítil nepříjemně vtíravou vlhkost svých šatů a pokrývky, ocítl se rázem zpátky v realitě. Ihned vyždímal deku, přičemž se třásl jako osika, a ustavičně si přál, aby se mu dostavilo alespoň trošky jídla. Co by za to teď dal, kdyby mohl odpočívat ve vyhřátém lůžku, kdyby neměl pomyšlení na stravu a neměl starost, jak přežije následující minuty..? Ale o to víc byl schopný bojovat za svou fortuna, a tak se rozhodl, že s východem slunce, pokud se ho dožije, opustí Litlond a bude putovat na sever nejprve za svým otcem do Herefordu a posléze za stále zbožňovanou Anetou do Newcastlu. Bude cestovat tak dlouho, dokud svou štěstěnu nenajde a nebude alespoň zčásti ztotožněn se svými představami o spořádaném životě. Pozná spoustu nových věcí, navštíví i město a vyplní tak jedno ze svých přání, seznámí se konečně se svou rodnou zemí a dojde též k přerušení neutuchajících výstřelků zla a k uspokojivému

zadostiučinění ze strany mnohokráte představovaného blaha. S rozbřeskem prvních paprsků světla začne vést novou a možná vyrovnanější epochu své existence.. Při představě lepšího světa vzpomínal na čistou dívku z Ruska, která mu při setkání s ním zprostředkovala svým naprosto nevinným, až andělským vystupováním a zjevem nahlédnutí do vyžadovaného budoucna. Bobovi se při tomto nejvýhodnějším řešení podařilo opět zavřít oči a ponořit se do stejně báječného a hlavně bezpečného světa. Hned jak procitl, byl přinucen utíkat, protože v dálce zahlédl blížící se postavu tety Amandy, která ho zřejmě po celém okolí hledala. Vzdalující se Bob si pomyslel, že měl štěstí, když se probudil právě ve chvíli, kdy ho ještě Amanda nemohla zaznamenat. Bylo mu však také líto, že už si s přece jenom přátelskou a starostlivou tetou nepovídá a už jí ani nevysvětlí důvod svého úniku. Smiřoval se pomyšlením na to, co příjemného ho čeká, a s tímto se ubíral dál, směrem ke Growthu. Po cestě mu byla zima, protože během noci v mokřém oblečení prochládl, a rovněž se svíjel hlady a žízní. Uklidňoval se znova oblažující představou, ačkoliv jeho tělo sláblo a pomalu již ani nebylo schopno myslet

na něco jiného než právě na jídlo a trochu tepla. Growth ho uvítal dřívějším sídlem rodiny Sullyových, a to mu doplnilo potřebnou motivaci k tomu, aby uskutečnil výlet přes celou Anglii. Když se dostal k samotnému okraji vesnice, musil se rozmyslit, kterým směrem půjde. Rozhodl se pro tu silnici, po které s největší pravděpodobností co nejdříve pojede auto.

A opravdu - asi po dvou a půl hodinách pěší chůze Bob za svými zády zaslechl rachotivé zvuky, svědčící o tom, že se jedná o automobil. Bob se kvapně otočil a ráčil na sebe všemožnými způsoby upozorňovat, aby tmavě zeleně natřený nákladní vůz zastavil a přibral ho na "vyjížďku". Bob mával, volal a poskakoval, aby nepropásl jedinečnou šanci a nákladák, přepravující vzadu napůl zakrytý náklad, zřejmě ovoce, kupodivu zastavil.

"Nastup si!" zazněl mužský hlas z přední části vozu.

Bob se neodvažoval jakkoli odpovídat. Jen uchopil zrezivělou kliku ode dveří, zatáhl za ni a nastoupil.

"Tak kam máš namířeno?" otázal se se zřetelnou samozřejmostí chlápek v upoceně košili.

Bob se najednou cítil rozladěný, nechtělo se mu odpovídat. Zabouchl dveře a pak pochopil, že musí něco říct.

"To je jedno. Jedte kamkoli," spustil naprázdno Bob a hleděl skrz palubní desku.

Drsňáka v bledě modrém chování spolucestujícího nijak nevyvedlo z míry a klidně se pokoušel dál a s úsměvem navázat kontakt.

"Já jedu do Bristolu. Vezu tam nějaké ovoce.."

"Hm.."

Řidič se opět nedočkal zaslouženější pozornosti. Avšak nevzdával to a zkoušel to znovu.

"Nějaké trable u vás doma? Co? Uhodl jsem to?"

Zase jen řvoucí, nezkrotný motor a zvuk kutálejících se jablek.

"Nedáš si se mnou kapku?" nabízel otevřeně muž láhev rádoby skotské a po neúspěšném pokusu už se věnoval jen řízení.

Občas něco prohodil - zřejmě nesnášel tichou samotou - a svými poznámkami a příběhy z cest se náramně bavil. Bob tomu nevěnoval příliš pozornosti a v duchu přemýšlel nad svým budoucnem. Doba vyhrazená pro pobyt v autě se zkracovala a město Bristol se blížilo. Uvítalo je sympatickou cedulí,

ohlašující název obce a s projetými metry přibývaly nejrůznější domy, jejichž velikost se téměř rovnoměrným způsobem měnila. S příjezdem do centra vystavovalo stále více obchodů své pestrobarevné výlohy a spousta křižovatek byla zaplňována čím dál vyšším počtem lidí a nejrozmanitějšími vozidly, která Bob ještě nikdy předtím nespatriil. Byl to pro něj opravdu velký zážitek. Najednou se však karta obrátila a lákavě rušná atmosféra se zase zvolna vytrácela. Zastavěných ploch ubývalo a za chvíli už byla krajina skoro nerozeznatelná od té v Litlendu nebo Growthu. Auto náhle a nečekaně odbočilo a posléze se po několika metrech zastavilo. Muž vystoupil z kabiny a Bob nerad pochopil, že by ho měl následovat. Vzal si své věci, otevřel dveře a vyskočil. Chystal se řidiči poděkovat za svezení, ale ještě než se k němu obrátil a stačil vzdát dík, zaslechl jeho hlas:

"Na, vem si pár jablek. Budou se ti hodit.."

Chlápek učinil několik kroků dopředu a podal Bobovi plné dvě hrsti scvrklých plodů.

"Díky," usmál se slabě Bob a vstrčil si je do kapes.

"Teď už musíš jít sám," rozloučil se zdánlivě hrubý chlapák a pak se věnoval své práci.

Bob se otočil směrem k hlavní silnici a rozhodl se, že už bude absolvovat tak náročnou a dlouhou trasu opravdu sám, ať už bude trvat, jak dlouho chce. Na posilněnou se zakousl do jablka a vyrazil.

Další nejbližší velké město, označené na tabulích, se nazývalo Gloucester. Podle počtu milí, uvedených na značce, si Bob vypočítal, že by tam mohl pešky dorazit tak do tří až čtyř dnů. Nyní ale kráčel dál a dál po klikaté cestě, která neměla nikde a nikdy konce ani atraktivního vyžití v podobě malého obchůdku nebo menšího městečka. Pořád jen pole a lesy, mezi nimi občas pár domečků. Značně přituhovalo a navíc docházela jablka a Bob měl chuť na pořádné sousto. Zprvu nohy moc nebolely - pokud šlo o bolest, tak spíš z toho, že byly omrzlé - ale hodinu po hodině Bob odpočíval stále častěji a třásl se pořád větší zimou. Projíždějící auta mu paradoxně dodávala sílu.. Několikrát sice uvažoval o tom, že se vrátí, ale když si uvědomil, jak dlouhou cestu už urazil, nechtěl to vzdát a umínil si pokračovat a rvát se dál o lepší zítřky. I kdyby ho to mělo stát zdraví

a dva měsíce nepřetržitého boje, svého cíle za každou cenu dosáhne a pak už budou následovat jen dny příjemné a zbytek života, který podle něj představuje ještě asi třicet pět let, stráví v poklidném rozjímání u krbu v obležení osmi dětí.

Bílý den se ztratil v temnu vcelku kvapně, přestože se zdál být nekonečný a cesta úmorná. Bob musil začít přemýšlet o tom, kde tuto noc přespí. Nerozmýšlel se moc dlouho - do noty mu totiž padl přiměřeně vzdálený kopec, který mu čímsi připomínal jeho "palouček". Na krajinu doléhala tma a vyvýšenina, pokrytá nejrůznějšími jehličnany, vytvářejícími strašidelný hvozd, se vychloubala svou podobou nejuznávanějšího útvaru v okolí. Za půl hodiny Bob vystoupal do kopce, vyhlédl si vhodné místo ke spaní, které by ho krylo před případným sněžením nebo deštěm, rozložil si své věci a nakonec si s bolestmi celého těla lehl na deku a pokoušel se usnout.

Zdál se mu opět podivný a tajemný sen, jehož průběh se příliš nelišil od těch nedávných zážitků, které se mu ve spánku udály. Aneta, jeho otec, spousta dětí.. Ale nyní se v něm objevila i políbeníhodná Tamara, která ho stále k něčemu lákala a pobízela ho

k tomu, aby se spolu s ní brodil po nikdy nekončící zasněžené tundře. Bob dlouho váhal, jestli má či nemá přijmout její nabídku, nakonec však stejně odmítnul. Tamara s podobně něžným úsměvem jako předtím se s Bobem mlčky rozloučila a pak se od něj vzdalovala dál a dál. Bob pojednou pocítil nutnost dohonit černou tečku v bílém, avšak byla už dost daleko na to, aby ji stačil ještě kdy dostihnout..

Probudil se brzy ráno a překvapila ho vydatná chumelenice. Naštěstí se uvelebil pod stromem, takže na něj příliš nesněžilo a neměl tedy promočené šaty. Přesto si nepřipadal příliš silný, aby mohl vyrazit na další kus cesty, ale řekl si, že dorazí do svého cíle co nejdříve. Ve Worcesteru by totiž mohl být již zítra nebo pozítří. Tam vyhledá svého otce, projedná s ním jisté záležitosti, pár dní se u něj zdrží, vezme si od něj nějaké peníze a pak pojedje vlakem do Newcastlu za svou milovanou. Jak snadné! Těžko by se mohlo přihodit něco, co by mu znemožnilo vytoužený rozhovor s otcem a výlet do sídla jeho lásky! Bob si zabalil své skromné vybavení a následovně kráčel nikoli dolů k hlavní silnici, ale ještě výš do kopečka. Cosi nevyslovitelného a

neobjasitelného jej táhlo k výšinám.. Po cestě mu provlhlo oblečení - vánice byla vskutku silná, do obličeje ho řezal mrazivý vítr a trápila šílená zima. Vzpomněl si, že přibližně za dva týdny oslaví osmnáct let. Poslední dobou se nemohl vychloubat přehledem o datech, a tak se pouze domníval, že 3. únor nastane za čtrnáct dní. Neměl vůbec důvod uvažovat o tom, proč směřuje úplně někam jinam - nastalo to samovolně, podvědomě a přirozeně. Neobvyklá situace mu naskytla možnost bádát nad neuvěřitelnými, krajně až nesmyslnými věcmi - jeho mozek se jakoby rozrostl a dovedl znenadání slučovat nespojitelné a separovat neoddělitelné.

A+B

Aneta+Bob

A je pozitivní, B je pozitivní.

$(A+B)-C$

$(\text{Aneta}+\text{Bob})-\text{Cory}$

A je pozitivní, B je pozitivní, C je negativní.

$(A+B)-C=?D$

$(\text{Aneta}+\text{Bob})-\text{Cory}=?\text{Davis (Tony)}$

A je pozitivní, B je pozitivní, C je negativní, D je zatím neutrální(?).

A může být chápáno též jako Amanda. V tom případě by rovnice e musela vypadat takto:

$A(-C+B)=D$

Bob nepřemýšlel nad tím, jestli to jsou nebo nejsou hlouposti. Prostě se zabýval "početními úkony" a nezajímalo ho nic kolem toho. Náhle ho vytrhl Anetin hlas. Slyšel ho docela zřetelně a jasně:

"Bobe, já už tě nemiluju! Zapamatuj si to a nechoď za mnou! Já už tě nechci!" Bob se otočil, ale nikdo za ním nebyl. Jen spousta jehličnatých stromů a mezi jejich větvemi bílé hroudy. A taky světlounké, padající hvězdičky. Všude okolo. Bob mhouřil očima a doufal, že mezi nimi ještě stačí najít svou vyvolenou. Brzy propadl zoufalým okolnostem a na celý lesík nešťastně zakřičel:

"Neopouštěj mě! Nenechávej mě tady samotného! Prosím tě, pomoz mi!"

Bílé klesající tečky. Byly naprosto všude. Ticho. Vzadu se objevila ženská silueta. Nebylo snadné rozeznat, jakou tváří se může to děvče pyšnit. Možná to byla Tamara. Bob konečně dosáhl nejvyššího bodu a mohl si tedy sednout na studenou mez, zabarikádovanou vločkami, a opřít se o robustní kmen. Obloha byla matná, šedivá, krásná. Bob už necítil chlad ani mráz a vítr, neuvědomoval si prokřehlost svého těla. Byl spokojen, že si může zase odpočinout na paloučku. Vychvaloval si přítomnost nádherné bytosti, která ho

hřála u srdce a konejšila ho ve svých rukou. V nevyčísitelném množství bílých puntíků. Jeden černý. Báječný obrázek! Slast. Opojení.. raison d'être.. zima, hlad a žízeň.. příjemný vánek.. vyschlá pootevřená ústa, chuť nic nedokázat a znovu blaho. Asi je to ONA, ale vůbec není taková, jakou si ji, když byl ještě naživu, představoval. Je mnohem krásnější.....
P o c h o p i l i j s t e ?

Je jaro. Je krásné jaro.

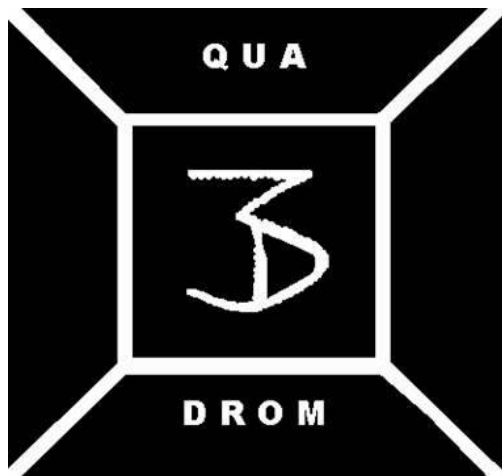
DOSLOV

Není slov.

Vydal Quadrom z. s. v r. 2014 podle
originálu z let 1997–1998 s názvem
„Chápete?“

ISBN 978-80-905290-8-3

© Zigmini

<http://quadrom.webnode.cz>

<http://quadrom.mysteria.cz>

Doporučená cena 165 Kč (e-kniha),
335 Kč (tištěná) vč. DPH

Dramatik **Matteo Difumato** (*1981, roz. jako **Jiří Zygma**) po své úspěšné povídkové prvotině „Život člověka“ napsal v pouhých 16 letech tento jistě přinejmenším zajímavý román. Z osobních důvodů se jej však snažil nepublikovat a vydává jej až ve zralém věku 32 let.

Děj je zasazen do Anglie 30. let 20. stol., tedy doby hospodářské krize, a ústředním hrdinou je mladý chlapec Bob, který sdílí s romanopiscem autobiografické prvky. Trpí zřejmě padoucníci (samu autorovi byla v r. 2002 diagnostikována paranoidní schizofrenie, která byla později vyvrácena a nahrazena „lehčí“ poruchou, a opakovaně se také několikrát v psychiatrické léčebně zotavoval po několika pokusech o sebevraždu). Totožné prvky najdeme i v tématu nešťastné lásky a tragickém konci hlavního hrdiny.

Zajímavostí týkající se samotného vzniku románu je, že byl v letech 1997-1998 psán na elektrickém psacím stroji Olivetti. Byl psán ve čtyřech sloupcích bez rozdělovacích znamének a odkazuje k názvu, který má vyjadřovat jak roční období jaro, léto, podzim a zimu, tak i tempo celého taktu, který je základem téměř veškeré hudby a rytmu života. Formátování zachované v jednom jediném originálu bylo při přepisu knihy však nepoužitelné, a tak je v tomto vydání zachován alespoň styl písma, který se dnes již téměř nepoužívá.